

BULUŞMA

HER KOLEJİNİN İÇİNDE BİR ÇILGIN
VARDIR. ÇÜNKÜ BÖYLE YETİŞTİLER.

Su Çılgın Kolejliler

Özel
Sayı

HER KOLEJİNİN İÇİNDE BİR ÇILGIN
VARDIR. ÇÜNKÜ BÖYLE YETİŞTİLER.

125. 135. 45. YIL ÖZEL

SAYI
16
11/13

Gençler para yönetimiyle tanışıyor, dünyaları yeni bir boyut kazanıyor.

Visa Europe öncülüğünde başlatılan “Paramı Yönetebiliyorum” projesi, bugüne kadar 64 şehirde 210.000’in üzerinde gencimizin hayatını değiştirdi.

Bu yıl, daha fazla gencimize finansal okuryazarlık kazandırmak amacıyla Paramı Yönetebiliyorum eğitimleri internete taşınıyor.

Bu kapsamlı proje yalnızca gençlerimizin varlıklarını yönetebilmesi için değil, daha aydınlık bir gelecek için atılan bir adım. Destek veren tüm kurum ve kuruluşlara* teşekkür ederiz.

Paramı
Yönetebiliyorum

Ayrıntılı bilgi için:
www.paramiyonetebiliyorum.com
<https://www.facebook.com/paramiyonetebiliyorum>
<https://twitter.com/paraniyonet>

Hayatın akışı için Visa

VISA

*Akbank T.A.Ş., Albaraka Türk Katılım Bankası A.Ş., AnadoluBank A.Ş., Asya Katılım Bankası A.Ş., Burgan Bank A.Ş., Citibank A.Ş., Denizbank A.Ş., Finansbank A.Ş., HSBC Bank A.Ş., ING Bank A.Ş., Kuveyt Türk Katılım Bankası A.Ş., Şekerbank T.A.Ş., Tekstil Bankası A.Ş., T.C. Ziraat Bankası A.Ş., T. Garanti Bankası A.Ş., T. Halk Bankası A.Ş., T. İş Bankası A.Ş., Türk Ekonomi Bankası A.Ş., Türkiye Finans Katılım Bankası A.Ş., T. Vakıflar Bankası T.A.O., Yapı ve Kredi Bankası A.Ş.

Gelenek, gelecek ve çılgınlık

Bir gelenek nasıl oluşur? Onlarca yılın birikimini bir imbikten damıtarak...

Hepimiz biliriz ki, bu birikimi oluşturmak kolay değildir. Yaşanmışlıklar, öğrenilenler, uygulananlar, tartışılanlar, sorgulananlar... Hepsi bir araya gelir, gelenek adım adım oluşur.

Bu gelenek aynı zamanda geleceğe ulaşmanın anahtarıdır.

Kurumlarımızın yıl dönümleri için bir özel sayı hazırlamaya karar verdiğimizde, gelenek ve gelecek kavramlarının bize ne kadar uygun düşüğünü düşündüm.

Yüzlerce yıllık bir geleneğin oluştuğu temelin üzerine çok sağlam bir gelecek inşa ediyorduk. Bunun için, tamamen bizlere özgü bir kültür yaratmıştık ve gelecekte de aynı geleneği sürdürmek için bugünden önemli adımlar atıyorduk.

Bize yakışır çılgınlıklar yaparak... Neler mi?

Sizlere birkaç soru sorayım:

Hiç hayatınızda, mezun olduktan sonra lise öğretmenlerinizle mektuplaştınız mı? Başka bir arkadaşınız bu mektupları kitap haline getirdi mi?

Sınıfınızdan bir kız arkadaşınız "Meksika'nın En Başarılı 100 Kadını" arasına girdi mi?

Siz lisedeyken, klasik müzik dinleyicisi olmanız için, gramofonda çaldığı klasik müzik parçalarının hikâyelerini anlatıp, öğrencilere gözlerini kapattırdıktan sonra bu parçaları dinleten Polonyalı bir müzik öğretmenin var mıydı?

Türkiye'yi otizm hastalığı ile tanıtıran ve yaşamını onların tedavisine vakfeden bir lise arkadaşınız oldu mu?

NASA'nın Mars'a yolladığı aracın kazasız belasız Mars yüzeyine inmesini sağlayan sıra arkadaşınızı hatırlıyor musunuz?

20'li yaşlarda Standford'da doktor yapan kaç kişi biliyorsunuz?

Lisede aynı sırada okuduğunuz kız arkadaşınız, günün birinde karıştırdığınız yabancı gazetenin sayfalarının arasından "dünyanın en zeki kadınlarından biri" olarak karşınıza

çıktı mı?

Henüz lisedeyken Türkiye Beko Basketbol Ligi'nde oynamaya başlayan sporcu bir yakınınız var mı?

Cezaevlerinde yaşamak zorunda kalan mahkûm kadınların çocuklarına neredeyse kendini adayan 18 yaşındaki lise son sınıf öğrencisiyle tanıştınız mı?

Arkadaşınız, Berlin Film Festivali'nden koltuğunun altında çok önemli bir ödülle döndü mü?

Hocanızın kendi adını verdiği aykırı diyet aylarca konuşuldu mu?

Afrika'da, Gine'de, kadın sünnetinin yok edilmesi için çalışan bir arkadaşınız var mı?

Bu sorulara "evet" cevabını veriyorsanız, aynı gelenekten geliyoruz, aynı geleceğe gidiyoruz.

Bizim duyurduğumuz kişilerin arasında isminiz olmayabilir. Önemli değil.

Bu listede hiyerarşi yok, "en akıllı" ya da "en yetenekli" ya da "en derin" ve "en becerikli" de...

Çılgınlık denildiğinde... Kitabına koyduğu isimle, çalışmamıza ilham kaynağı olan Rahmetli Turgut Özakman'ı saygıyla anarak diyoruz ki, "çılgınlık biz kolejlilerin fena halde genlerine işlemiş durumda."

KÜNYE

SEV Yönetim Kurulu Adına Sahibi: Ceyda Aydede. **Yayın Yönetmeni ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:** Ziya Köseoğlu.

Yayın Kurulu: Tülay Güngen, Ziya Köseoğlu, Ebru Şenol, Aydın Demirel, Resul Buksur, Esi Elmas, Filiz Burhan, Sevin Oran, Ali Cerrahoğlu, Dilek Gürdal Ölçer, Funda Cüceloğlu, Anet Gomel, Tekin Baransel, Pelin Çağlayan, Nilhan Çubuk, Arzu Özçetin.

Yayına Hazırlayanlar: Aydın Demirel, Resul Buksur. **Redaksiyon:** Ayhan Kurt **Reklam Sorumlusu:** Neşe Mutlu.

Yönetim Tel: +90 (0216) 531 57 38. **Faks:** +90 (216) 530 01 55. **Yazı İşleri İletişim:** eelmas@sev.org.tr

Baskı: Ömür Matbaacılık A.Ş. Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cd. No:20 Haramidere 34524, İstanbul Tel: +90 (212) 4227600 F: +90 (212) 4224600

Buluşma dergisinin içerik ve tasarımı, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası kapsamında eser olarak koruma altındadır. Buluşma Dergisi'nde yayımlanan yazı ve fotoğrafların yayma hakkı SEV'e ait olup kaynak gösterilse dahi hak sahiplerinin yazılı izni olmaksızın ticari amaçla kullanılamazlar. Dergide yayımlanan yazılar, yazarların ve söyleşi yapanların kişisel görüş, tavsiye ve yorumlarını içermektedir. Yazıların, fotoğrafların bir kısmını üstlenen SEV, yazılarda yer alan bilgi, görüş ya da tavsiyelerden doğacak maddi ve manevi zararlardan hiçbir şekilde sorumlu değildir.

FURLA

MARINA RINALDI

Alberto Gardiani

CASADEI

CESARE P.

CHIARA
FERRAGNI

ETAO

iShù

KENZO

les petits joueurs

MARC BY MARC JACOBS

Mario Giordano
Milano

SEE BY CHLOE'

VETRINA

SPORTMAX

WEEKEND

2 BULUŞMA MaxMara

CESARE PACIOTTI

MaxMara

dsg dilasima group

www.dilasima.com

MAX&Co.

MaxMara	: İstinye Park-Kanyon-Teşvikiye-Adana-Ankara-İzmir
Weekend By MaxMara	: Ankara-Antalya
MAX&Co.	: İstinye Park-Kanyon-Zorlu-Ankara
Marina Rinaldi	: Kanyon-Teşvikiye-Ankara-İzmir
Vetrina	: Akmerkez-İstinye Park-Suadiye-Teşvikiye-Ankara-Antalya-İzmir
Cesare Paciotti	: Kanyon
Furla	: İstinye Park-Kanyon-Ankara

içindekiler

kasım 2013

8

58

18

84

88

şimdi

TAC Kampüs Açılışı	8
Frankfurt Kitap Fuarı	
L-TEN Teknoloji	
ACI'da Education Day	
Scott-Adams Bursu	
125. Yıl İçin Slogan	10
Kubilay Keçelioğlu Kampüste	
Sanal Müze Açılıyor.....	12
Bağış: Tuğla Projesi	14

şu çılgın kolejliler

Gençler	18
Ekonomi, İş Dünyası, Girişim, Siyaset	24
Bilim, Akademi	37
Kültür, Sanat, Edebiyat	44
Sosyal Sorumluluk	58

Çınarlar	68
Efsane Öğretmenler	72
SEV Amerikan Hastanesi	84
Bir Zamanlar Talas'ta	88
Redhouse	90
Kolejpedia: Bir kolej jargonu denemesi	92
SEV'de Mütevelliler, Yönetim Kurulu ve Profesyonel Yöneticiler	98

**ÜLKER ÇİZİ MİNİ İLE
UFAK UFAK ATIŞTIRIN,
AÇLIĞINIZI YATIŞTIRIN.**

**ŞİMDİ TÜM
RAFLARDA!**

ÜLKER
mutlu bir an

L-TEN ÜSKÜDAR'DAYDI YILDA İKİ KEZ YAPILAN L-TEN (ÖĞRENİM VE TEKNOLOJİ DEĞİŞİM AĞI) KONFERANSLARININ BEŞİNCİSİ, 4 EKİM'DE ÜAA'NIN EV SAHİPLİĞİNDE GERÇEKLEŞTİ.

Bir Rüyaydı, Gerçek Oldu

125 Yıllık Tarsus Amerikan Koleji'nin Yeni Kampüsü Törenle Açıldı

Tarsus Amerikan Koleji'nde (TAC), inşaatına 2012 yılında başlanan, teknoloji ve donanımıyla bir eğitim üssü olarak planlanan yeni kampüs, 21 Eylül 2013 Cumartesi günü düzenlenen törenle açıldı.

Açılış törenine, Tarsus Kaymakamı Sayın Hasan Göç, Mersin Milletvekili Sayın Vahap Seçer, Adana Amerikan Konsolosu Sayın John L. Espinoza, Tarsus Belediye Başkan Vekili Sayın Kerim Tufan, Tarsus Emniyet Müdürü Sayın Yaşar Aksoy, Tarsus Milli Eğitim Müdürü Sayın Ahmet Sefa Demir, Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. Dr. İlter Turan, Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu Başkanı Sayın Ceyda Aydede, Mütevelli ve Yönetim Kurulu üyeleri ve çok sayıda davetli katıldı. Var olan kampüse ek olarak yapılan yerleşke, 11 bin metrekarelik alanda kaliteli eğitimi, konforlu yerleşim birimleriyle beraber sunuyor.

Yeni kampüs ile yatılılık kapasitesi 140'a çıkan Tarsus Amerikan Koleji, Türkiye'nin her yerinden daha fazla sayıda öğrenciyi kaliteli eğitimle buluşturacak. Geniş yatakhaneler, modern yerleşim birimleri ve çağdaş teknolojik olanaklarla donatılarak, hem bugün, hem de gelecekteki öğrencilerin tüm ihtiyaçlarına cevap verecek kaliteli bir eğitim ortamı sunuyor. Asırlık TAC kampüsünün hemen karşısında yer alan yeni yerleşim birimi, spor salonu, yemekhane, 600 kişilik konferans salonu ve kütüphane olarak

restore edilen tarihi Sadık Paşa binası ile yeni öğretim yılına başlangıç yaptı. Yerleşkedeki yeni binadan biri, Tarsus Amerikan Koleji erkek ve kız yatakhaneleri, diğeri Tarsus SEV İlköğretim Okulu derslik binası olarak kullanılacak. Törende açılış konuşmasını yapan Tarsus Okulları Direktörü Charles C. Hanna, "Okullarımıza yeni eklenen bu binalar, Tarsus SEV İlköğretim Okulu için ve TAC'nin yatılı öğrencilerine verilen eğitimin büyük ölçüde geliştirilmesini sağlayacak, Tarsus Okulları tarihinin bu yeni sayfasında öğrencilere yeni bir hayat sunacak, onlara çok büyük fırsatlar yaratacaktır," dedi.

Tarsus Amerikan Koleji'nin Tarsus'un zengin tarihi ve kültürel dokusuyla 125 yıldır bütünleştiğini belirten SEV Yönetim Kurulu Başkanı Ceyda Aydede, "Tarsus Amerikan Koleji, bu güzel belde ile birlikte, Türkiye'nin her yerinden öğrencileri kucaklamaya ve onları geleceğe hazırlamaya devam edecektir," dedi.

Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı Prof. Dr. İlter Turan, iyi kurumların iyi binaları olduğuna dikkat çekerek, önemli olanın o bina içinde verilen eğitimin kalitesi olduğunu belirtti. Tarsus Kaymakamı Hasan Göç ise, 125 yıllık bir müessese olan Tarsus Amerikan Koleji'nin, bu 125 yıl içinde heyecan ve fedakârlığından hiçbir şey kaybetmeden çalıştığını belirtti.

Frankfurt Fuarı

SEV Yayıncılık, Redhouse ve Redhouse Kidz ürünleri ile Londra'dan sonra Frankfurt'ta da yer aldı. Türkiye'yi temsilen 11 çocuk yayıncısının davet edildiği fuara katılan yayınevimiz, burada telifi yayınevimize ait kitaplarını tanıtarak yurtdışında da güçlenme hedefini sürdürdü. Şirket Müdürü Ebru Şenol, "Öncelikle Frankfurt'a Türkiye'yi temsilen katılmak bizim için çok gurur verici. Bu fırsatı iyi değerlendirmek ve olumlu geri bildirimler alabilmek için ekip olarak çok çalıştık. Yayınevi olarak yurtdışında Türkiye'yi temsil etme görevini çok önemsiyoruz. Bu sebeple, gerek Kültür Bakanlığı gerekse Meslek Birlikleri ile işbirliğimizi sürekli canlı tutuyoruz. Vizyonumuzu geliştirmek ve adımızı yurtdışına duyurmak adına, 2013'te çok önemli adımlar attığımızı düşünüyorum," dedi. Türkiye 2014'te Pekin ve Budapeşte kitap fuarlarına konuk ülke olarak katılıyor olacak.

Yabancı üniversiteler ACI için geldiler

Özel İzmir Amerikan Koleji, 7 Ekim 2013 Pazartesi günü, ABD, Kanada, Avrupa ve Avusturya'dan 42 yabancı üniversitenin ve Türkiye'den 13 seçkin üniversitenin katıldığı "ACI Eğitim Günü" etkinliğine ev sahipliği yaptı. Etkinliğe Brandeis, King's College, Bocconi, Purdue, Trinity College, Dublin ve Emerson College gibi yabancı üniversiteler yer aldı.

TAPASUMA, DOĞUNUN BATI İLE BÜTÜNLEŞTİĞİ MİSTİK ŞEHİR İSTANBUL'UN ÇENGELKÖY KIYISINDA, *SUMAHAN ON THE WATER* BÜNYESİNDE. ALIŞILAGELMİŞİN DIŞINDA BİR TASARIM VE YEPYENİ BİR KONSEPT İLE...

GUARDIAN GAZETESİNİN İSTANBUL'UN EN GÜZEL LOKASYONLARINDAN BİRİ OLARAK GÖSTERDİĞİ, TARİHİ "SUMA FABRİKASI" *SUMAHAN ON THE WATER* OTEL'DEN SONRA, ŞİMDİ DE MODERN TÜRK VE AKDENİZ MUTFAĞINDAN SIRADIŞI ÖRNEKLERLE BAŞ AŞÇI GÖKAY ÇAKIROĞLU'NUN LEZİZ TATLARINI KEŞFETMENİZ İÇİN SİZLERİ TAPASUMA'YA BEKLİYOR.

Tapasuma

REZERVASYONLAR İÇİN 0216 401 1333'İ ARAYINIZ.

WWW.TAPASUMA.COM

Bir “Slogan” Yolculuğu Refik Kutluer TAC’74

Ankara'daki yılbaşı yemeğimizde asmiştık ilk kez 125. yıl logosunu ve o akşam karar verdik bu sene İstanbul'da bir büyük buluşma yapmaya...

Ardından “Homecoming”imiz için slogan denemeleri yaptık:

“10.000 Yaşındaki Tarsus'ta 125 Yıllık Gelenek”i düşünerek... “Kadim Kent Tarsus'ta bir Kadim Gelenek” dedik.

X125 logosu planladık (x'in üstü çizgili, yani Roma harfleri ile 10.000)Tarsus + Tarsus Amerikan Koleji 10.125 yaşında demek için...

Daha sonra İstanbul buluşması çalışmalarını başladı. SEV'in önderliğinde, TAC (125. yıl), ACI (135. yıl), ÜAA (137. yıl) ve SEV'in (45. yıl) ortak kutlaması olsun, ortak olan mesajlarımızı hep birlikte verelim, ailemizin büyüklüğünü hissettirelim kararı alındı.

Sevgili Ali Cerrahoğlu ve Necati Güler'le birlikte başladık İstanbul'da SEV koordinasyon komitesi toplantılarına, daha sonra Mustafa Emre de katıldı bize.

Eski adıyla ‘Bord Okulları’nın halkın bildiği şekli ile “Amerikan Koleji”lerinin, eğitim alanında ülkemizin ihtiyaç duyduğu, toplumda fark yaratan, aydın, özgün ve öncü bireyler yetiştiren, en saygın okullar olduğunu kamuoyuna hatırlatmak gibi bir hedef edindik kendimize... Daha sonra başladı bir slogan arayışı, bu kutlamanın temasına uygun, bize uygun...

Önce “Grand Reunion” dedik ya da

“Büyük Buluşma”... ama bizim bütün buluşmalarımız, “Homecoming”lerimiz zaten büyük değil miydi?

125 yıllık birikimimizi birkaç kelimeyle bir slogana sığdırmaya çalıştık. Bu öyle bir slogan olmalıydı ki, okuyanın beyninin derinliklerinde sonsuzluğa ulaşsın...

Alt başlıklarımız; “Türkiye’nin geleceğine katkı”, “Türk gençliğinin eğitime katkı”, “Bir eğitim ve sevgi geleneği”, “Eğitim tuğlaları yükseliyor” olsun diye düşündük, o her kurumu imrendiren “Bir Tuğla da Sen Koy” projemize atıfta bulunurcasına...

“100 yılı aşkın gelenek”, “Türk gençliğinin eğitime sürekli katkı yapan köklü aile” olsun dedik, “SEV” okullarının, talebesi, eğitim kadrosu, yöneticisi, ebeveyni ve mezunu ile tüm camiamızın 19. yüzyıldan beri süregelen birlikteliğine ve eğitim seferberliğine vurgu yaparak.

“19. => 20. => 21. Yüzyıl => ∞”, “Into to the 2nd Century” geldi akımıza, ardından “Well into to 2nd Century” ve “2. yüzyıla sağlam adımlarla” dedik.

“Liderlerle hizmet”, “Öğrenmek için katıl, hizmet için ayrıl” dile getirildi. Bunların hepsi çok şey anlatıyordu, hepsinde “BİZ” vardık...

“Mezun kardeşliği” geldi aklımıza, 81

mezunu sevgili Emre Toğrul’un “Mezun olunamayan bir okul” sözünü alkışladık. Mezuniyet törenlerimizde verdiğimiz “Mezunlar Derneğine Hoş Geldin” sertifikamızı hatırladık.

“Ben de oradaydım”, “Ben varım, sen varsın, yani biz varız”, “Bensiz olmaz, sensiz olmaz, bizsiz olmaz” dedik

Hepsi çok hoşumuza gitti...

Ama biz, “Come Together”da karar kıldık. 125 yıldır başarılı “birey”ler yetiştirdi TAC.

Biz birbirimizi çok severiz, bizi birbirimize bağlayan şey o “Stickler”ın gölgesinde oturmuş olmaktır. 40 yıl sonra dahi rüyamıza girer, o görkemli ve çok anlamlı “Stickler”.

Neler anlatır bize neler...

Bombalaki’yi haykırınca hepimizin ruhu coşar. Bombalaki’nin yıllar içindeki değişimi sanki teknolojinin baş döndürücü ivmesini ve zamanın hızlanışını anlatır gibidir.

Kavramlar, içine koyduğunuz anlam kadar büyür veya küçülür. Biz “TAC”liğimize öyle anlamlar yüklemişizdir ki boyutu ölçülemez. TAC’li dostlarımızla yıllar sonra da buluşsak kaldığımız yerden devam ederiz.

Birlikte inanılmazları başarır, her sorunumuzu çözeriz. Yeter ki bir araya gelelim, beraber olalım, birlikte coşalım, “mavra” atalım ve ortak hedeflerimize birlikte coşalım...

Yeter ki bir araya gelelim...

İşte bunun için, sloganımız “COME TOGETHER” oldu.

Sevgilerimle.

Kubilay Keçecioğlu TAC’75 Yeni kampüs sorumlusu oldu

İş dünyasının deneyimli ismi Kubilay Keçecioğlu, 1975 yılında TAC’yi, 1980 yılında da ODTÜ İşletme’yi bitirdi. İş hayatına 1987 yılında, Dusa Endüstriyel İplik’te Genel Müdür Yardımcısı olarak başladı. 1996’ya kadar Dupont (ABD) ve Sabancı Grubu’nun ortaklığı ile kurulmuş olan bu şirkette görev yaptı. 1997-2001 yılları arasında Vakko Tekstil’in genel müdürlüğünü üstlendi.

- 2002-2004 yılları arasında BOSSA Pazar Geliştirme Koordinatörü oldu.
- 2005 yılında BJ Konfeksiyon&Akbulut Konfeksiyon’da Genel Koordinatör olarak görev yaptı.
- 2006-2009 yılları arasında kendi işi olan SM Limited’de çalıştı.
- 2009-2011 yılları arasında SG Konfeksiyon’da Genel Müdürlük görevini üstlendi.
- 2011-2012 yılları arasında Bossa’ya Genel Müdür oldu.

Schwarzkopf
PROFESSIONAL

WANTED
ROUTINE KILLERS

OSIS+

Together. *A passion for hair*

 Eczacıbaşı

Schwarzkopf
PROFESSIONAL

KURUM SEÇ

American Collegiate Institute

Tarsus American College

Üsküdar American Academy

Özel İzmir SEV İlköğretim Okulu

Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu

Özel Üsküdar SEV İlköğretim Okulu

Özel SEV Amerikan Hastanesi

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.

SEV Sanal Müze

Müzelerin geçmişle geleceğin buluşma noktası olduğu bilinen bir gerçek. Günümüzde bilginin dijitalleşmesiyle birlikte, sanal müzeler görsel belleğin önemli bir aracı oldu.

SEV'in, tarihi 1800'lü yıllara dayanan kurumları da köklü geçmişleriyle kurumsal hafızanın en zengin örneklerinden birini oluşturuyor. Bu kültürün gelecek nesillere taşınması, tarihe tanıklık eden belge ve bilgilerin korunması ve sergilenmesi amacıyla SEV Sanal Müze oluşturuldu.

SEV, Üsküdar Amerikan Lisesi, Tarsus Amerikan Koleji, İzmir Amerikan Koleji, SEV Amerikan Hastanesi ve SEV Yayıncılık'ın (Redhouse) bünyelerinde barındırdıkları belge, bilgi, fotoğraf ve eşyaların sergileneceği SEV Sanal Müze, ziyaretçilere zamanda yolculuk yapmalarını sağlarken, bir kültürün oluşma sürecini de yakından tanıma fırsatı sunacak.

SEV Sanal Müze'de tüm kurumların fotoğraflarına, iz bırakan yöneticilerine, tarihi objelerine, videolarına ve röportajlarına ulaşılacaktır. www.sevsanalmuze.com

İLETİŞİM

American Collegiate Institute
info@aci.k12.tr

Tarsus American College
info@tac.k12.tr

Üsküdar American Academy
webmaster@uaa.k12.tr

Özel İzmir SEV İlköğretim Okulu
isev@aci.k12.tr

Özel Tarsus SEV İlköğretim Okulu
sevtarsus@tac.k12.tr

Özel Üsküdar SEV İlköğretim Okulu
npe@ci.usaa.k12.tr

Özel SEV Amerikan Hastanesi
amerikan@sah.com.tr

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
info@redhouse.com.tr

SANAL TURA BAŞLA

MÜZE HAKKINDA

İLETİŞİM

Aradığınız kelimeyi bu alana yazınız.

FİLTRELE

Fotoğrafa göre

Videoya göre

Röportaja göre

Objeye göre

Tarihe göre

1960

76

E

1876

1876

Lar

Çılgın Bağışçılar

Ali Cerrahoğlu TAC'78

‘Bir Tuğla da Sen Koy’, Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği tarafından yürütülen, Sağlık ve Eğitim Vakfımızın da büyük destek verdiği bir burs fonu yaratma projesidir.

Tarsus Amerikan Koleji mezunları olarak bizler, eğitime büyük önem veriyoruz. Kaliteli ve çağdaş eğitimin sadece ödeme gücü yüksek olan çocukların değil, herkesin hakkı olduğuna inanıyoruz. Yetenekli çocukların bu fırsata sahip olabilmeleri için eğitimin bursla desteklenmesi gerekiyor. Projenin amacı, başarılı olup ekonomik gücü yetersiz olan öğrencilere eğitim bursu için kaynak yaratmaktır. Mezunlar olarak, bu projeyi bizleri yetiştiren, toplumda başarılı birer birey haline getiren okulumuza olan borcumuzu ödemek için gerçekleştirdik.

Projenin yer aldığı internet sayfası www.birtugladasenkoy.com her biri 100 pixelden, yani noktadan meydana gelen 10 bin ‘Sanal Tuğla’ dan oluşuyor. Her biri için 200 dolar karşılığı bağış yapılan toplam 10 bin tuğla ile okulumuzun yüz yılı aşkın süredir büyük güçlüklerle göğüs gererek dimdik ayakta kalan ve ülkemize faydalı öğrenciler, liderler yetiştirmiş olan anıtsal binamız Stickler Hall sanal ortamda yeniden inşa edilmektedir. Tüm tuğlalar tamamlandığında burs fonu için toplam 2 milyon dolar kaynak yaratılmış olacak.

Projeye dileyen herkes katılabilir. Eğitim için bağışlanan her tuğla alanına kişi veya kurumun logosu, diledikleri

bir yazı veya şekil yerleştirilip üzerine tıklandığında istenilen sayfaya yönlendirilmektedir.

TAC mezunları, sosyal yaşamlarındaki her etkinliği, Tuğla Bursu'na katkı yapmak için bir fırsat olarak değerlendirirler. Bir araya geldikleri günlerin anısına aralarında para toplayıp ‘Tuğla başı’ yaparlar ve o anlarını ölümsüzleştirirler. Yemeklerde, genel kurullarda, yıllık toplantılarda, doğum günü, Sevgililer Günü, evlilik yıldönümü gibi özel günlerde, Tuğla'ya destek verirler. Toplanan kaynağın ana parası proje masrafları da dahil olmak üzere hiçbir şekilde harcanmayıp kaynağın getirisi sadece eğitim bursu amacıyla kullanılmaktadır.

Kaynağın miktarı, fonun yönlendirilmesi, bursların kimlere verileceği, tamamen şeffaf bir şekilde ilgili kurullar tarafından yönetilmektedir.

Kaynağın değerlendirilmesinde danışmanlık yapmak üzere TAC Mezunlar Derneği ve Sağlık ve Eğitim Vakfı temsilcileri uzman finansçılardan oluşan bir finans komisyonu ile burs başvurularının alınması ve adaletli bir şekilde dağıtılmasından sorumlu bir burs komisyonu kurulmuştur. Bu komisyonlar Dernek, SEV ve Okul temsilcilerinden oluşmaktadır. Tuğla Bursu ile, başarılı ancak ekonomik

destek olmadan eğitim şansı bulamayan öğrenciler, ülkemizin dört bir yanından gelerek okulumuzda okumaktadırlar. Bursların verilmesi için projenin tamamlanması beklenmeyip, ilk etapta yaratılan mevcut kaynağın getirisi ile 2007-2008 eğitim döneminde ilk burslar verilmeye başlanmıştır. Her yıl artan bağışlar ile birlikte yeni burslar tahsis edilmiştir. Bugüne kadar 19 öğrenci TAC'de Tuğla Bursu desteği ile okumuştur. Seçilen ilk öğrencilerimiz, 2002 yılında okulu birinci, ikinci ve dördüncü sırada bitirerek mezun olmuşlardır. Bir öğrencimiz dünyanın en prestijli üniversitelerinden Brown Üniversitesi'ne (ivy league) yüzde yüz burslu olarak kabul edilmiş, diğerleri İTÜ ve Boğaziçi üniversitelerinde okumaktadır. Okul birincisi olan öğrencimiz de tıp eğitimini sürdürmektedir.

www.birtugladasenkoy.com sayfası üzerinde 1500 farklı kişi ve kurumun katkısını taşıyan ‘Tuğla Projesi’ bağışçıları sonsuza dek yaşatarak onurlandıran bir anıt olarak internet tarihinde yerini almıştır.

Camiamızın ilk hedefi 2 milyon dolar olmakla birlikte, orta ve uzun vadede, dünyanın önemli eğitim kurumlarında olduğu gibi, öğrencilerinin önemli bir kısmının bursla okuyabildiği bir kurum olabilmek amacıyla bu kaynağın büyütülmesi amaçlanmaktadır.

Sağlık ve Eğitim Vakfı da mezunların yarattığı burs kaynaklarından daha fazlasını her yıl başarılı ve ihtiyaç duyan öğrencilere sağlayarak, okulumuzda eğitim görmek fırsatını sosyoekonomik durumu nasıl olursa olsun tüm öğrencilere sağlamayı amaçlamaktadır. Bu amaçla, Vakfımızın ve mezunların işbirliği ve dayanışması tamdır.

Bizler ülkesiyle, okuluyla gurur duyan Tarsus Amerikan Koleji mezunları olarak, çağdaş eğitime destek vermekten gurur duyuyoruz. Katkıda bulunan tüm kişi ve kuruluşları kutluyor, saygılar sunuyoruz.

BMW 1 Serisi

www.bmw.com.tr

Sheer
Driving Pleasure

MOBİL İNTERNET DEĞİL. OTO-MOBİL İNTERNET.

Otomobilinizin internete bağlanabildiğini düşünün.
Onunla e-posta'larınızı kontrol etmek, arkadaşlarınızla bağlantıda olmak,
en sevdiğiniz internet radyolarını takip etmek hoş olmaz mıydı?
Biz de öyle düşünmüştük. BMW'nin mükemmel sürüş ve internet keyfi şimdi bir arada.

SÜRÜŞ KEYFİ İÇİN TASARLANDI: BMW 1 SERİSİ.
WWW.BMW.COM.TR/1SERİSİ

1€ = 2,49 TL
KUR AVANTAJI

BMW ConnectedDrive
Özgürlüğe bağlanın.

Borusan Otomotiv
İnce zevkler, yüksek standartlar.

1 Euro = 2,49 TL sabit kur uygulaması 30 Kasım 2013 tarihine kadar tüm BMW modelleri için geçerlidir.
Borusan Otomotiv, kurda değişiklik yapma hakkını saklı tutar.

LÜKS? MODERN? ŞEHİRLİ? BİRİYLE YETİNMEK ZORUNDA DEĞİLSİNİZ!

Modern mimarisi, sunduğu lüks ve entegre şehir hayatı ile

Emaar Square, İstanbul'u yaşamak isteyenleri yeni bir dünyada

buluşturuyor. Her detayı konforunuz için düşünülmüş

bu çok başka yerde siz de yerinizi alın.

Emaar Square İstanbul Satış Ofisi
Ayazma Cad. No: 78 Çamlica, Üsküdar
Tel: (0216) 547 17 17

emaarsquare.com.tr | emaar.com.tr

MERKEZİNDE İNSAN, ÇİZGİSİNDE İSTANBUL VAR

Genç
Çılgın
Kolejiler

EVET, HEPİMİZ ÇILGINIZI!

Aynı sıralarda, aynı öğretmenlerle, aynı okullarda okuduk, aynı yatakhanelerde uyuduk. Bu yüzden, birbirimize epey benziyoruz. Ama kesinlikle bir yumurtadan çıkmış gibi değiliz. Her birimizin rengi farklı. Ortak paydamız, yaratıcılığımız, araştırmacı kişiliğimiz, aykırı tavrımız, ince eleyip sık dokumamız, sorgulamamız, her sorunun üzerine cesaretle gitmemiz, dünyada çözülemeyecek bir sorun olmadığını düşünmemiz...

Bütün bunlar için çılgın sıfatını hak ediyoruz.

Bu yıl, büyük bir şans eseri, iki okulumuzun ve Vakfımızın yıldönümleri kesişti. Beşli ve onlu yaşlara geldiler. ÜAA 137, ACI 135, TAC 125 ve Vakıf 45 yaşlarını kutluyorlar. Gençlerimizden efsane hocalarımıza pek çok isme yer verdik. Binlerce mezundan, ancak yüz kadarının isimlerini duyurabildik. Şunu söylemeden geçmeyelim: Her mezunumuz bir çılgındır. Ve hiçbirisi diğerinden daha değerli değildir.

Bir *New York* hikâyesi

EREN GÜLFİDAN ÜAA'03

Eren Gülfidan, New York'ta sinema okudu. Şu anda kuruluş aşamasında yer aldığı online video şirketi Film Annex'te ayda 30 milyon izleyiciye ulaşıyor ve koltuğunun altında birkaç karpuzla çalışıyor.

Eren Gülfidan, çok kısa sürede, New York gibi bir metropolde önce ayakta kalmayı, sonra yükselmeyi başardı. İşini ayrıntılarıyla *Buluşma*'ya anlattı.

Üsküdar Amerikan Lisesi'ni bitirdikten sonra yüksek öğreniminizi nerede yaptınız?

Pennsylvania Franklin and Marshall adlı bir üniversitede. Orada film ve 'creative writing' okudum. İngiliz edebiyatı ağırlıklıydı. İki sene burada kaldım. Üçüncü senemde New York'a giderek New York Üniversitesi'nde film okudum. Ardından New York'a yerleştim. Mezun olduktan sonra da New York'a taşındım.

Bu arada bir işe girmiş miydiniz?

Okul bittikten sonra iş buldum. Film Annex diye bir yer. Burada, bağımsız yönetmenler için internette film dağıtımı ve finansmanı, promosyonu ve o filmlerin tanıtımını yapıyoruz. Ben aslında promosyon yapmak istiyordum. Sonra bugünkü patronumla tanıştım. O bu şirketi yeni kuruyordu. Birkaç yıl önce, online video denen şey, YouTube çok yeniydi. Filmlerin, internette profesyonel olarak dağıtımını yoktu. Benim patronum olan kişi, dağıtımı bağımsız filmler için yapmaya çalışıyordu. Çünkü bu filmlerin parasal dönüşü olmuyor. İnternette gösteriliyorlar ama fazla bir hayatları olmuyor. Online video, internette film gösterimi sayesinde işin rengi değişmeye başladı.

Siz gittiğinizde pazarda durum nasıldı?

Çok yaygın değildi ama online film dağıtımı yapan birkaç şirket vardı. YouTube gibi büyük platformlar bulunuyordu. Bu şirketlerin hepsi sonradan kapandı.

Siz ne zaman başladınız?

Altı yıl oldu. Biz çok büyüdük. Şimdi, bu filmlerin gösterimi dışında, platformumuza para kazandırmaya başladık. Reklamlardan para kazanıyoruz. O kazandığımız paraların bir kısmını da yönetmenlerle, bize 'content' getiren insanlarla paylaşıyoruz.

Şirkette kaç kişi çalışıyor?

Biz iki kişiyle başlamıştık. Şimdi 10 kişi kadarız. Bir de İtalya'da tasarım yapan bir bölümümüz var. Çalışanımız çok değil ama çok işbirlikleri var. Bu işbirliklerimiz neler? Film yapımcıları, yönetmenler, 200 bin tane kayıtlı kullanıcımız var. Onların hepsi bizim partnerimiz gibi. Çünkü onlar bize kontent getiriyorlar. Biz o kontentlerin gelirini paylaşıyoruz. Onun di-

şında, profesyonel blog platformu da koyduk. Buralardan da gelir geliyor. Mesela bir film çekiyorsanız, o filmin prodüksiyon günlüğünü yazabilirsiniz ya da animatörseniz, story board dedikleri çizimlerinizi koyabilirsiniz.

Nasıl çalışıyorsunuz?

Eğer yönetmen ya da animatör New York'ta ise bize geliyor, onunla söyleşi yapıyoruz. Sonra onun sosyal medyada tanıtımını yapıyoruz. Birebir ve kapsamlı bir biçimde çalışıyoruz. Diyelim, YouTube'da kimseyi tanıımıyorsun. Bir film yapmışsın ama izleyen izledi, izlemeyen izleyemedi. Kimse senin filminin daha çok seyircisi olsun diye uğraşmıyor, ama biz uğraşıyoruz ve daha birebir bir biçimde onu tanıtıyoruz.

Sizin şirketteki pozisyonunuz nedir, neler yapıyorsunuz?

Kreatif direktörüm. Filmler hakkında değerlendirmeler yapıyorum. Bütün filmler benden geçiyor. Siteye yeni filmler getirmek, festivallere gidip,

insanlarla tanışıp şirketi onlara tanıtmak... Design projelerini yapmak... Bu arada yeni 'redesign' yaptık. Çalışmasını ben yaptım. Sonra röportajlar var. Amacımız siteye daha tanınmış yönetmenler getirmek. Küratör gibi de çalışıyorum: Hangi filmler öne çıksın, hangi yönetmenler öne çıksın? Bunlara karar veriyorum. Mesela benim seçtiğim yönetmenlerin filmleri ana sayfada göründükleri için yönetmenler daha fazla para kazanıyorlar.

Ne kadar izleyicisi var?

Ayda 30 milyon. ABD'de, bu alanda faaliyet gösteren ilk 50 şirketin içindeyiz.

ABD ve İtalya dışında faaliyet gösteriyor musunuz?

Evet. Afganistan'da okullara internet sınıfları açıyoruz. Bu, kâr amaçlı bir proje değil. Bir sosyal sorumluluk projesi... Ayrıca, bölge coğrafyasında, kadın hakları için Woman's Annex diye başka bir platform kurduk.

Aynı alanda faaliyet gösteren pek çok şirket kapandı. Siz nasıl ayakta kalıyorsunuz?

Bizim şirketin farkı, her videodan önce 15-30 saniye arasında bir reklam göstermesi... Biz o reklamlardan paramızı kazanıyoruz. Biz, yaptığımız reklamlardan elde ettiğimiz parayı bize reklam getirenlerle paylaşıyoruz. Her iki taraf da para kazanıyor. Bu arada yeni bir model geliştirdik. Çevrenizi ne kadar etkilediğinize bakıyoruz. Bunun için bir algoritma geliştirdik. Şuna bakıyoruz: Diyelim, siz bir yönetmensiniz. Son altı ayda kaç video yüklediniz? Kaç blog yazdınız? Sosyal medyada ne kadar şey paylaştınız? İnsanlar sosyal medyada sizinle ilgili ne kadar şey başlattı? Bilgilere bakıp size bir puan veriyoruz. Puanınız ne kadar yüksekse paranız o kadar artıyor.

Deniz Aydın, pek çok kişinin olmak için can attığı ama çok az kişinin girmeyi başarabildiği bir yerde, Stanford'da doktora öğrencisi. Kendisiyle, alan olarak seçtiği davranışsal iktisattan gençlere yönelik finansman şirketi Kickstarter'a, lisede gördükleri hoşgöründen Amerika hakkındaki gözlemlerine birçok konuyu görüştük.

Deniz Aydın ÜAA 2004 mezunu. Sabancı Üniversitesi'nde ekonomi okudu. Sonra, bir yıl London School of Economics'te, ekonomi ve finans dalında lisansüstü öğrenim gördü. Ardından Silikon Vadisi'ne giderek Stanford Üniversitesi'nde doktora başladı. Halen aynı okulda doktora programına devam ediyor. Uzmanlık alanı davranışsal iktisat.

'Davranışsal iktisat', akademik çevrelerin dışında pek bilinen bir kavram değil. Bildiğimiz neo klasik iktisattan farkı nedir?

Neo klasik iktisat, insanların rasyonel davrandıklarını, bencil olduklarını, kendi çıkarlarını en yüksek noktada tuttuklarını, adeta makine gibi etrafta olup bitenleri çok iyi anlayabildiklerini düşünür. Davranışsal iktisat denen kavrama göre ise, insan rasyonel hareket etmez. İnsan davranışlarında başta psikolojik olmak üzere değişik faktörler işin içine dahil edilir.

“ABD’de hayat *Seinfeld* episodları gibi akıyor”

DENİZ AYDIN ÜAA'04

Niye davranışsal iktisatı seçtiniz? Size çekici gelen tarafı neydi?

Ekonomi dışında konularda da, insanın bilinçaltının dünyayla ilişkisini nasıl yönettiği, çok ilgimi çeken bir konu. Şöyle anlatayım: İnsanların finansal okuryazarlığının çok düşük olduğu yerlerde, davranışsal faktörler çok daha fazla önem kazanıyor. Mesela, ABD’de insanlar, daha yeni yeni kişisel deneyimlerinin ekonomik kararlara etkisini anlıyor.

Şu anda en büyük sorunumuz cari açık gibi görünüyor. Stanford’da ekonomi doktora yapan birini bulmuşken soralım. Sizce bu sorunun üstesinden nasıl gelebiliriz?

Öncelikle, katma değeri yüksek malları üretmemiz gerekiyor. Sonra nüfusumuz eğitilmiş olmalı. Yatırımcılar, artık kendi patentini alabilmeliler. Örneğin, ilaç sektöründe misiniz? Artık kendi antibiyotiğinizi yapmanız lazım. Tarımdaki nüfusumuzu da azaltmalıyız.

Tarımın hâlâ büyük önemi var değil mi? Çaydan halen 210 bin kişinin ‘ekmek yediği’ söyleniyor.

Evet. O 210 bin kişi çaydan değil de, plazalarda çalışıp danışmanlıktan ek-

mek yese Türkiye’nin görünümü çok farklı olur.

Hayaliniz öğretim üyesi olmak... Doktoradan sonra Türkiye’ye dönmek mi, yoksa ABD’de kalmak mı istiyorsunuz?

Hayalim akademisyen olmak ama bunu istediğim gibi başarabilecek miyim, bilmiyorum. Eninde sonunda Türkiye’ye dönmek istiyorum. Türkiye’de yapılacak çok iyi araştırma konuları var.

ABD’de iş kurmak daha kolay gibi... Bildiğiniz gibi, Kickstarter diye bir

ABD’ye gittiğinizde 15-20 dakika içinde Amerikalı olabilirsiniz. ABD’de yaşamak için çok pragmatik ve fonksiyonel olmanız gerekiyor.

site var. İyi bir fikriniz varsa dünyadan yatırımcı buluyorsunuz. Bu sistem piyasalara yeni bir şey getiriyor mu?

Öğrenci, artık 19-20 yaşında üniversiteden mezun olduğunda kendi şirketini kurmaya karar verirse, kredi almak için bankaya gitmek pek istemiyor. Ona göre, kendisinden 20-30 yaş daha büyük, heyecanı tükenmiş bir bankacının kendi durumunu anlaması mümkün değil. “Böyle bir şey yapmaktansa Kickstarter gibi bir yerde olmak çok daha iyi” diyor. Bu sistemin gençler için harika bir şey olduğunu düşünüyorum.

Peki böyle bir sistem, radikal sonuçlara yol açar mı? Bankacılık sistemini zayıflatır mı örneğin?

Bu şirketler hep ufak ufak işler yapıyorlar. Büyük bir radikal dönüşüm için çok küçükler. Yalnız şunu söyleyebilirim: Bu sistem, küçük projelerin halka açılması açısından harika bir model.

ÜAA günleri nasıldı?

Ben eğitim konusunda şöyle düşünüyorum: Okullar iyi öğrenci aldıktan sonra yollarında durmasın yeter. Ben inanılmaz dikkati dağınık biriydim. Lisede yerimde duramazdım. Sıkıldırımdı, gömleğimi, kravatımı çıkartırdım. Hocanın dikkatini çekmek isterdim. Camı açardım. “Kitabımı unuttum,” deyip arkadaşımın yanına giderdim. Arada bir dersten atılırdım. Okul, bize her zaman, çok hoşgörülü yaklaştı.

Amerika’da yaşamak nasıl geliyor?

Amerika’nın dış politikası berbat olsa da, iç dinamikleri açısından dünyada en fonksiyonel işleyen toplum. İsveç’e yerleştiniz zaman, orada üç jenerasyon kalsanız da İsveçli olamazsınız ama ABD’ye gittiğinizde 15-20 dakika içinde Amerikalı olabilirsiniz. ABD’de yaşamak için çok pragmatik ve fonksiyonel olmanız gerekiyor. Şunu söyleyebilirim: Orada hayat Seinfeld episodları gibi akıyor.

Aşçı olmak aklının köşesinden bile geçmemiştii

ÜRYAN DOĞMUŞ TAC'97

Üryan Doğmuş, gönül koyduğu mesleğin ne olacağına biraz geç karar vermiş. Sonunda aşçılıkta karar kılmış ve bu mesleğe tutkuyla sarılmış. ABD'nin en iyi aşçılık okulunda okumuş. Türkiye'ye döndükten sonra değişik yerlerde çalışmış. Derken, kendi işini kurmuş. Bugün Akaretler'deki Gile'de Türk mutfağına yeni kombinasyonlar getirerek çok farklı tatlar yaratıyor.

Üryan Doğmuş, 1997 TAC mezunu. Yazının girişinde de belirttiğimiz gibi, mezun olduğunda henüz müstakbel mesleğine karar verememiş. "Kaç tane insan lise hayallerini gerçekleştirmiştir ki?" diyor. Haksız diyemeyiz. Ardından, lise yıllarında, aşçılık mesleğinin varlığından bile haberdar olmadığını söylüyor: "Aklımın köşesinde bile yoktu o zamanlar. Sadece yemeği severdim."

GÜNDE 15-16 SAATİM YEMEĞE İLGİLİ

Bir yemek kursunda hocalık yapıyorum. Sonuç olarak günde 15-16 saatim işte geçiyor. Bu kadar süreyle insan sevmediği bir işi yapsa, hapisteki mahkûmdan hiçbir farkı kalmaz.

DOĞU VE GÜNEY MUTFAĞI

Üryan Bey henüz bebekken ailesi Maraş'tan Mersin'e göç etmiş. "Evde doğu yemekleri de yapıldı, güney yemekleri de," diyor. TAC'de son derece keyifli geçen yılların ardından kötü bir sürprizle karşılaşmış. Üniversite sınavını kazanamamış. Üryan Doğmuş, düşünmüş, sormuş soruşturmuş ve ikinci yıl çalışmak istediği alanı 'turizm' olarak belirlemiş, "Ya hep, ya hiç," diyerek üniversite formuna sadece turizm fakültelerinin adını yazmış. Bu kez kazanmış da. Ama Tarsus Amerikan'dan sonra üniversite kendisine hayli yavan gelmiş. Bu arada, Ankara Sheraton'da stajını yaparken yemekle ilgilenmeye başlamış. Mutfağa gidip gelirken aşçılık ilk kez orada dikkatini çekmiş. Ama kimse ona, o zamanın koşullarında aşçılığı yakıştırmamış. İlk önce, Ankara Sheraton'un yetkilisine aşçı olmak istediğini söylemiş. Aldığı cevap beklediğinden farklı olmuş: "Oğlum işin mi yok, okumuş adamsın." Arkasından dedesi, annesi, babası benzer tepkiler göstermişler.

AŞÇILARIN HARVARD'I

Üryan Doğmuş, yılmamış, direnmiş. Amerikada seçtiği üniversite için ısrarcı olmuş. "Beni ya o okula gönderirsiniz ya da herhangi bir yerde işe başlarım," demiş ve ikna etmiş. Bu arada bir parantez açalım: Üryan Doğmuş'un okuduğu Culinary Institut of America,

ABD'de, New York'ta bulunuyor ve 'aşçı okullarının Harvard'ı olarak biliniyor. Okulu bitirdikten sonra, bir süre Florida'da Ritz Carlton'da ve Türkiye'de Kapadokya'da, dünyanın en iyi otellerinden biri olarak kabul edilen Argos in Cappadocia otelinde çalışmış. Otelin 70 bin şişeye Türkiye'nin en büyük şarap kavına sahip olduğunu da ekleyelim. Bugün, Akaretler'de faaliyet gösteren restoranları Gile'nin dekorasyonu için bayağı bir uğraşmışlar. Gile'nin Türkçe bir kelime olduğunu üzüm salkımı ve gözbebeği anlamlarına geldiğini belirtelim. Kullanılan eşyalar birer birer yaptırılmış. Şaka yollu, Ferit Bey burayı almayı düşünüyor mu diye soruyoruz. Üryan Bey, cevap olarak, "Aslında fazla ticarileşmek istemiyoruz," diyor. "Aksi halde bu kadar büyük sandalyeler ve masalar kullanmazdık. Sandalyelerin, tabakların özel yapım olması gerekmezdi. Çiçeklerin her hafta yeni bir konsepte göre hazırlanmasına gerek olmazdı. Bu tabloların seçilmesi gerekmezdi. Not etmeden geçmeyelim. Tablolar, Üryan Doğmuş'un ortağı Gökşin Bey'in kardeşi ünlü müzisyen Mercan Dede'ye ait. Bir not daha. Beğendiğiniz tabloyu satın alabiliyorsunuz. Bir resim galerisinde olduğu gibi..."

TARİFLERİN HEPSİ BİZE AİT

Gelelim menüye... Çok önemli iki özelliği var. Sözü Üryan Doğmuş'a bırakıyoruz: "Birincisi, bizim yaptığımız bütün yemekler kendimize ait tarifler. İkincisi, tamamen Türk mutfağı kullanılarak hazırlanmış." Peki neler var? Üryan Bey, menüyü ortağı Cihan Bey ile yaptığını söylüyor. Doğmuş, öğlen yemeği için işyerlerine yönelik daha basit bir menülerinin olduğunu söylüyor. Akşam menüsü için bir kez daha vurgulayalım: Tamamen Türk mutfağına dayalı ve Türk mutfağının yorumlanmış hali. Üryan Doğmuş, mutfaklarını anlatırken ilginç örnekler veriyor:

TAC'DEN NELER ÖĞRENDİM?

- Bir kere orası benim için sıkıcı bir okul değildi. Çok keyifli bir yerdi ve sekiz yıl boyunca bu keyfi tattım.
- İstedğim şeyi yapma lüksüne ulaşmışsam TAC sayesinde oldu.
- 'Bir şey istiyorsan onu al. Bir şey istiyorsan onu yap.' Bunu TAC'den öğrendim.
- İnsan ilişkilerinin önemini, anne, baba ve dedenin haricinde kimlere saygı göstermem gerektiğini, arkadaş çevresinin ne kadar önemli olduğunu hep Tarsus Amerikan öğretti.

"Bizde klasik pastırma, bonfileden veya antrikottan yapılır. Biz onu ördek göğsünden yapıyoruz. Rakı aromalı kavunla servis ediyoruz. Çerkeztavuğundan pate yapıyoruz. 3-4 ayda bir menümüz değişiyor. Mesir brüle var örneğin... Creme brule'nin (krem brüle) mesir macunu ile yapılmış hali." Aşçılık son yılların gözde mesleği... Peki bu meslekte en çok karşı karşıya kalınan sorunlar neler? Doğmuş sözü alıyor: "En büyük sıkıntı, sektöre henüz yeni yeni kalifiye eleman yetişiyor olması... Henüz çok genç ve çok tecrübesizler. İnsan kaynağında çok ciddi bir sıkıntı var."

İkinci zorluk stres. Üryan Doğmuş, "Çok zor bir iş," diyor. "Her şeyin taze düzgün ve zamanında olması gerekiyor. Bu baskı insanı yoruyor."

ÇALIŞANLARLA ORTAK SAYILIRIZ

Bu işe girecek kişinin çalışanlar ile ortak olduğunu bilmesi gerekiyor. Sen büyük ortakın belki ama çalışanlarına da iyi kazandırman gerekiyor. Kritik noktada olan arkadaşlarımız cirodan pay alırlar. O adam kazandıkça bana da kazandırır.

Dünyanın *en ünlü* *birkaç* *CEO'sundan* *biri*

MUHTAR KENT **TAC'71**

Muhtar Kent, malum, beş yıldır Coca-Cola'nın CEO'su. Beş yıldır, kendi deyişiyle, Coca-Cola çalışanı... Otomobilinde şoförünün yanına oturan, kendi çantasını taşıyan bir adamın kendini başka türlü tanımlaması da beklenemezdi doğrusu. Öyle şeyler yaptı ki, her seferinde herkesi şaşırtmayı başardı.

Kent'in kendine özgü bir yönetim felsefesi var. Yaşamış olduğu deneyler de çok önemli. Önemli noktaları kısaca anlatalım.

YAPICI MEMNUNİYETSİZLİK

Kent, yönetim felsefesini bu iki kelimeyle anlatıyor. Kısaca, hiçbir şeyden tam olarak tatmin olmamak ve daha iyisini yapmak anlamına geliyor.

ÇALIŞANI İŞİN İÇİNE KATMAK

Coca-Cola'nın 146 bin çalışanının 'kendi şirketleriymiş' gibi çalışmalarını istiyor. Çalışan memnuniyeti birinci sı-

rada. İlginç bir uygulamaya imza atmış. Çalışanlar -buna CEO da dahil- şirket telefonlarını özel konuşmaları için kullanmaları durumunda 15 dolar ödüyorlar.

KİŞİLERE FARKLI GÖREVLER

Şirket, çalışanlarını, kendi alanlarından farklı yerler hakkında bilgilendirmeye önem veriyor. Kent, şunları söylüyor: "Şirketin finans müdürüne 'sen pazarlama ya da sürdürülebilirlik konusunda ne düşünüyorsun? Gelip altı ay sonra anlatır mısın?' diyoruz. Bu o yöneticiye farklı düşünme olanağı sağlıyor."

PARAYI GÖRMEK

Bir penny'nin peşinden koşturmak. Nakit parayı görmek. Tasarruf için bunlar çok önemli. Kent, "Nakit parayı görmezseniz her şey kötüye gider. Eğer parayı göremezsen senin için soyut bir hale gelir," diyor.

HİSSE SENEDİ DEĞERİ

Muhtar Kent, hisse senedinin değerine haftada sadece bir kez baktığını söylüyor.

ŞİŞELEYEN VE DAĞITANLAR

Coca-Cola İmparatorluğunun en önemli ayaklarından ikisini, bütün dünyaya yayılmış olan şişeleyenler ve dağıtıcılar oluşturuyor. Kent için bunlar hayati öneme sahip. Çünkü müşteriyle doğrudan ilişki kuruyorlar. Muhtar Kent, "Dünyanın en gelişmiş pazarlama ve dağıtım sistemi bize ait. 20 milyon müşteriye haftada bir kez dağıtım araçlarıyla hizmet veren muazzam bir sistem," diyor.

BERLİN DUVARI'NIN ÇÖKÜŞÜ

Muhtar Kent'in adının duyulmasında Varşova Pakti'nin çöküşünün ciddi bir önemi var. Kent'i her zaman destekleyen patronu Neville Isdel, Berlin Du-

varı yıkılır yıkılmaz, kendisini, şirketin Orta ve Doğu Avrupadan sorumlu yapıyor ve "risk almanı istiyorum" diyor. Kent, soluğu şirketin merkezinin bulunduğu Atlantada alıyor ve "bana çok acil olarak para lazım," diyor. Kendisi ve ekibi 28 ayda 22 fabrika kuruyor. Isdel, Kent için, her zaman, "o olmasa başarılı olamazdım," diyor.

TOPLUMSAL DUYARLILIĞI OLAN SOSYAL BİR ŞİRKET

Muhtar Kent, *Capital* dergisine çarpıcı bir örnek anlatıyor: "Haiti'de deprem olduktan bir ay kadar sonra Bill Clinton ile birlikteydim. Haiti için ne yapılabilir, onu konuşuyorduk. Ben onlara şunu söyledim: "Biz dünyanın en büyük meyve suyu üreticisiyiz. Haiti'de ise çok sayıda mango ağacımız var. Biz bunların suyunu sıkıp Haiti Hope diye bir marka çıkartalım." Bu fikri hızlı bir şekilde geliştirip aynı hızda uyguladık. Şimdi 25 bin çiftçiye iş sağlıyoruz.

5 MİLYON KADINA İŞ

Sürdürülebilirlik, bütün şirketler için hayati bir konu. Kent, "bu konuda dört ana platformumuz var," diyor. Birincisi su. Suyu azaltarak kullanmak. İkincisi, karbon ayak izini daha da küçültmek. Üçüncüsü, ambalajların geri dönüşümlü hale gelmesi. Dördüncü platform ise toplum. Beş milyon kadın girişimciye şirketimiz dışında iş olanağı sağlıyoruz.

VİZYON: 6 P

2010 yılında bir vizyon oluşturuldu. Kent'e göre, bunun önemli ayaklarından biri P formülü. Yani, people (insanlarımız), portfolio (ürünlerimiz), profit (yarattığımız değer), planet (yaşadığımız gezegen), partners (iş olanaklarımız), productivity (verimliliğimiz).

Saygıyla anıyoruz Özdemir Sabancı TAC'59

1941 yılında Sadıka-Hacı Ömer Sabancı çiftinin en küçük oğlu olarak Adana'da dünyaya geldi. Tarsus Amerikan Koleji'nde okuduktan sonra, Manchester Üniversitesi'nde (UMIST) kimya mühendisliği eğitimi aldı.

Daha sonra İsviçre'de kimya mühendisliği alanında ihtisas sahibi oldu. Sabancı Holding bünyesindeki en büyük sanayi birimlerinden olan "Sasa'yı kurdu ve geliştirdi. Otomotiv karşı özel bir ilgisi bulunan Sabancı, Temsa'da Mitsubishi Maraton

otobüsleri, minibüsleri ve ticari araçlarının üretimini sağladı.

Toyota'yı Türkiye'de yüzde 50-50 ortaklıkla bir otomobil fabrikası kurmaya ikna etti ve Toyota dünya-daki ilk ortak üretim tesisini kurdu. 1970'te Sevda Girişken'le evlenen Sabancı, Demir ve Serra isimli iki çocuk sahibiydi. 9 Ocak 1996'da Sabancı Merkezi'nde uğradığı silahlı saldırıda Toyotasa Genel Müdürü yine TAC mezunu Haluk Gör-gün ve sekreter Nilgün Hasefe'yle birlikte yaşamını yitirdi.

Şevket Sabancı TAC'56 Topluluğu yurtdışında temsil etti

1936, Kayseri doğumlu. Yüksek tahsilini İngiltere'de Manchester Üniversitesi'nde tekstil mühendisi olarak yaptı. 1980 yılından itibaren Sabancı Topluluğu'nu yurtdışında temsil etti. Ancak Sabancı Holding'deki görevlerinden istifa ederek oğlu Ali Sabancı ve kızı Emine Kamışlı ile birlikte Esas Holding'i kurdu. **SEV Onursal Başkanı**

Erol Sabancı TAC'56

Bankacılık sektörünün duayenlerinden

1938 yılında Kayseri'de doğdu. Sabancı Holding'in Yönetim Kurulu Başkan Vekili ve Akbank Yönetim Kurulu Şeref Başkanı, Yönetim Kurulu Danışmanı ve Yönetim Kurulu Üyesi'dir. Yüksek öğrenimini İngiltere'de, Manchester College of Commerce'de tamamladı. 1967 yılından beri Akbank Yönetim Kurulu Üyesi olan Erol Sabancı, 2008 yılında Yönetim Kurulu Şeref Başkanı ve Yönetim Kurulu Danışmanlığı'na getirildi.

Ömer Sabancı TAC'78

TÜSİAD başkanlarından

TAC'yi bitirdikten sonra ABD'de Delaware Üniversitesi'nde eğitimini tamamladı, ardından altı yıl boyunca Almanya'da çalıştı. 2004-2007 arası TÜSİAD başkanlığında bulundu. Kuzeni Demir Sabancı ile birlikte inşaat, plastik ve hava taşımacılığı işlerine girdi.

Demir Sabancı TAC'89

Sabancı'nın üçüncü kuşak temsilcisi

Demir Sabancı, 1971 yılında Özdemir Sabancı'nın oğlu olarak Adana'da dünyaya geldi. 1989 yılında, Tarsus Amerikan Koleji'nden mezun olduktan sonra, Boston Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme eğitimi almak üzere ABD'ye gitti. New York eyaletinde Cornell University'de master yaptıktan sonra Japonya'ya gidip Mitsui ve Toyota şirketlerinde çalıştı. Sabancı ailesinin üçüncü kuşak temsilcilerindendir.

SEV Mütevellisi

Kredi kartları *bankacılığın* *en keyifli alanı*

BERNA ÜLMAN ÜAA'83

Visa Kıdemli Başkan Yardımcısı ve Bölge Genel Müdürü Berna Ülman, bir süre önce SEV Yönetim Kurulu Üyesi ve ÜAA Kampüs Kurulu Üyesi görevlerine getirildi.

SEV Yönetim Kurulu Üyesi

Buluşma dergisi için kendisiyle geçen sayı yaptığımız söyleşiyi özetleyerek veriyoruz.

Ülman, ÜAA'da çok keyifli bir yedi yıl geçirdiğini söylüyor. Bunda da en önemli faktör yatılılık. Sözü kendisine veriyoruz: “Üsküdar Amerikan özeldi ama yatılı bir Üsküdar Amerikanlı olmak daha da güzeldi. Çok aktiftik. Çok iyi bir öğrenciydim. Ama harika değildim. Takdirle geçmezdim, teşekkürlerle geçerdim.”

Berna Ülman, ÜAA'dan mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde okudu. Ardından University of Tennessee'de master yaptı.

Türkiye'de iş hayatına, o dönemde yeni kurulmakta olan, Koç Grubu'nun tüketici finansmanı şirketi Koç Finans'ta planlama müdürü olarak başladı. Sonra da aynı şirkette kredi kartı operasyonuna başladı.

2000 yılında Koç Finans'tan VISA'ya Genel Müdür Yardımcısı olarak geçti. 2003 yılında aynı şirketin Türkiye Genel Müdürü oldu. 2007 yılında da Bölge Genel Müdürü oldu. Halen bu görevi sürdürüyor. Bölge ülkeleri arasında Romanya, Hırvatistan, İsrail bulunuyor. Bir de, neredeyse Türkiye kadar büyük olan BBVA Account'u kendisine bağlı. Peki kredi kartı sektörünü niye seçmiş? Acaba başka bir sektörde çalışmayı ister miydi? Ülman yanıtlıyor: “Kart sektörü, finansın en eğlenceli, en renkli kısmıdır. Diğerlerinden farklı olarak, burada fiziksel bir ürün vardır, reklamlar vardır. Berna Ülman'a göre, 2000'li yıllarda kart pazarının hızlı büyümesinin en önemli nedenlerinden biri, bu işle ilgilenenlerin kalitesi. Ülman, “hani yıldızlar bir araya geldi derler ya, işte öyle oldu,” diyor: “Türkiye'de tüketici, hem kredi kartı kurumlarına hem de teknolojiye açık. Bankalar eski teknolojilerini by-pass ettiler. Şimdi yeni teknolojilerle donatılmış durumdadır. Bu konularla ilgilenen bankacı kalitesi de çok yüksek.”

Tekfen'in kurucularından

Feyyaz Berker TAC

1925 doğumlu. TAC'den sonra Michigan Üniversitesi'nde okudu. TÜSİAD başkanlığı yaptı. Tekfen Holding'in üç kurucusundan biri.

Burhan Karaçam

TAC'64

1987-1999 yılları arasında yaptığı Yapı Kredi Bankası Genel Müdürlüğü ile özdeşleşmiş isim. Bu dönemde, kredi kartından bankamatiğe, call center'dan konut kredisine kadar Türkiye'de pek çok yeniliğe imza atan Burhan Karaçam, 2000-2003 yılları arasında yaptığı Koçbank CEO'luğu sonrası bankacılığı bıraktı.

SEV Onursal Mütevellisi

Dr. Erkut Yücaoğlu

TAC'65

1947, Eskişehir doğumlu. Lise öğrenimini TAC'de ve Robert Kolej'de yaptı. Stanford Üniversitesi'nde endüstri mühendisliği doktorası yaptı. 1974 yılında Boğaziçi Üniversitesi'nde Endüstri Mühendisliği bölümünü kurdu. 1977 yılına kadar bölümün kurucu başkanlığını yaptı. 1977 yılında Koç Holding Planlama Koordinatörü oldu. 1999 yılında TÜSİAD Yönetim Kurulu Başkanlığı'na getirildi. İstanbul'da bulunan MAP/TURKUAZ şirketler grubunun ana hissedarı ve CEO'su olan Dr. Yücaoğlu, halen TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Başkanı ve Özyeğin Üniversitesi Mütevelli Heyeti üyesidir.

Her görevin altından *başarıyla kalktı*

SERPİL TİMURAY ÜAA'87

1969 İstanbul doğumlu. ÜAA'dan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde okudu. Kariyerinde hızlı yol aldı.

İş yaşamına Procter and Gamble'da ürün asistanı olarak başladı. 1999 yılında aynı şirketin İcra Kurulu'na atandı. Haziran 1999'da Danone Türkiye'ye transfer oldu.

2002-2008 yılları arasında şirketin Genel Müdürlüğünü üstlendi. 1 Ocak 2009 tarihinden bu yana Vodafone Türkiye İcra Kurulu Başkanlığı görevini sürdürdü. 1 Ocak 2014 itibarıyla ana şirket Vodafone'un İcra Kurulu Üyesi ve Afrika, Orta Doğu ve Asya Pasifik (AMAP) Bölge Başkanı olarak görev yapacak.

Peki Timuray neleri başardı?

- Şirket, servis gelirlerinde 15 çeyrek-tir kesintisiz çift haneli büyüyor.
- Toplam gelirlerini son dört yılda iki katından fazla artırarak, 2012-2013 mali yılını 5,5 milyar lira gelir seviyesinde kapattı.
- Aynı dönem zarfında, şirketin mobil gelir pazar payı rekor bir artış göstererek, yüzde 18,6'dan yüzde 30'a yükselirken, son dört yılın en yüksek kârlılığına ulaştı.
- Son dört yılda toplam gelirlerini iki katına, gelir pazar payını ise yüzde 30'a çıkardı.

Sabancılarla 40 yıl

Hasan Güleşçi TAC'56

1937 doğumlu. TAC'den sonra Manchester Üniversitesi'nde okudu. Sabancılarla 40 yıl birlikte çalıştı. Bunun 15 yılında holdingin CEO'luğunu yaptı.

SEV Mütevellisi

Hazım Kantarcı TAC'63

Sabancı Grubu'nun CEO'larından

TAC'den sonra ODTÜ'de okudu. 32 yıl boyunca Sabancı Ailesi ile birlikte çalıştı. CEO sıfatıyla emekli olurken yerini Dr. Celal Metin'e bıraktı.

SEV Mütevellisi

Mehmet Yaltır TAC'67

Dünyanın en büyük çilek üreticilerinden...

1949, Ceyhan doğumlu. TAC'den sonra Robert Kolej Yüksekokulu'ndan (Bugünkü Boğaziçi Üniversitesi) mezun oldu.

Yaltır, mezuniyet sonrası Türkiye'de sık görülmeyen bir yaklaşım gösteriyor; aileyi sanayicilikten modern tarıma yönlendiriyor. Bu konuda da bilineni, taklit edileni değil, yepyeni bir ürün üretmeye başlıyor. Çukurova'da başlatıp, pamuğun rağbet gördüğü yıllarda çilek yetiştirip ihraç ediyor.

İşleri devraldığında farkındalık yaratacak adımlar atmayı kendine ilke ediniyor. Tarımda modernizasyona ve bilimsel yayınların rehberliğine ağırlık veriyor. Bugün dünyanın en büyük çilek üreticileri arasında Mehmet Yaltır ismi ve şirketleri anılıyor. Ürünleri 15 ülkeye ihraç ediliyor ve Ukrayna'da fide üretim yatırımları bulunuyor.

SEV Mütevellisi

Çok değişik alanlarda, çok değişik başarılar

MEHMET T. NANE **TAC'84**

CarrefourSA Genel Müdürü ve TeknoSA eski Genel Müdürü. Öğrenim hayatına Boğaziçi Üniversitesi Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde, ardından da İskoçya Heriot-Watt University Uluslararası Bankacılık ve Finans bölümünde devam etti. Harvard Business School'da AMP184 programını tamamladı.

1 988 yılında Emlak Bankası'nda memur olarak başladığı profesyonel iş yaşamını, 1993'te Demirbank ve Demir Yatırım'da Müdür, 1997'de Sabancı Holding Planlama ve İş Geliştirme Dairesi'nde Daire Başkan Yardımcısı, 2002'de Sabancı Holding Perakende Grup Başkanlığı'nda Direktör ve 2004'te Sabancı Holding'de Genel Sekreter olarak sürdürdü.

TeknoSA'nın kurulduğu 2000 yılı Mart ayından 2005 yılı Nisan ayına kadar TeknoSA Yönetim Kurulu Başkan Yardımcılığı görevinde bulunan Mehmet T. Nane, Nisan 2005 - Haziran 2013 tarihleri arasında TeknoSA Genel Müdürü olarak görev yaptı.

25 Temmuz 2013'ten itibaren CarrefourSA Genel Müdürü olarak görev yapıyor. 1 Temmuz - 25 Temmuz 2013 tarihleri arasında da geçiş döneminde İcra Kurulu Danışmanı olarak görev yaptı.

Alışveriş Merkezleri ve Perakendeciler Derneği (AMPD) Yönetim Kurulu Başkanı olan Mehmet T. Nane aynı zamanda TOBB Perakende Meclisi Başkanı, İstanbul Shopping Fest'in Eşbaşkanı ve Federation of Asia Pacific Retailers Association (FAPRA) ve 'Asia Pasific Retailers Convention and Exhibition (APRCE)' dönem başkanlığı yaptı. 2010 yılında Dünya Perakende Kongresi Danışma Kurulu'nda yer aldı. 1 Nisan - 24 Mayıs 2013 tarihleri arasında Harvard Business School'da AMP 184 programını tamamladı.

%100 Design'daki Türk Erden Timur TAC'00

1982'de Mersin'de doğdu. TAC'den mezun olduktan sonra, Marmara Üniversitesi'nde hukuk, kısa bir süre de London School of Economics'de ekonomi eğitimi aldı. Timur, Gayrimenkul Geliştirme Yapı ve Yatırım A.Ş.'nin bünyesinde kariyerine başladı. Halen şirketin Yönetim Kurulu Üyesi. Markalaştırdığı Nef, 2011 yılında dünyanın en önemli tasarım fuarlarından %100 Design London'a katılan dünyadaki ilk gayrimenkul firması olarak dikkat çekti. Nef, aralarında dünyanın en ünlü teknoloji dergisi Wired'ın da bulunduğu dünya- ca ünlü birçok dergi ve gazeteye haber oldu.

Dr. Yılmaz Argüden

TAC'76

KalDer'de özel bir yeri var

Yılmaz Argüden, Boğaziçi Üniversitesi ve Koç Üniversitesi MBA programlarında strateji dersi veriyor. Çeşitli gazete ve dergilerde köşe yazıyor. KalDer Yönetim Kurulu Başkanı olarak, Türkiye genelinde özel, kamu ve gönüllü kuruluşlarda yönetim etkinliğinin geliştirilmesi amacıyla Ulusal Kalite Hareketi'nin başlatılmasına öncülük etti.

Naci Sığın TAC'80

Turkcell'in halka arzını gerçekleştirdi

1961 yılında Adana'da doğdu. TAC'den sonra üniversite eğitimini University Of Central Florida'da finans dalında tamamladı. Daha sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde yüksek lisans derecesi alan Sığın, profesyonel kariyerine 1985 yılında İnterbank'ta başladı. Yapı ve Kredi Bankası yönetimine 1991 yılında katıldı. 1994 yılında bankanın Fon Yönetiminden Sorumlu Genel Müdür Yardımcılığı ardından 1999 yılında bankanın genel müdürü oldu. Turkcell'in halka arzı onun döneminde gerçekleşti.

SEV Mütevelliisi

DOĞA DEĞİŞİYOR, BİZ NİYE AYNİ KALALIM?

Şanslısınız, bilmediğiniz o kadar çok şey var ki vesaire vs. deyip,
bizimle buluşabilirsiniz.
www.vesaire.me

Ayşe Koçak TAC'87

Meksika'da ilk 100'de... Üç yıldır çalıştığı Meksika'da, "Ülkenin En Ünlü 100 Kadın Girişimcisi" listesine girdi. Koçak, ilaç sektöründe faaliyet gösteriyor.

TAC'den sonra üniversite eğitimini tamamlayan Koçak, 19 yıl önce, uluslararası bir ilaç şirketinin Türkiye ofisinde çalışmaya başladı. Şirketin Avrupa, Afrika ve Ortadoğu sorumlusu oldu. 2000 yılında New York'a atandı. İki yıl burada çalıştıktan sonra başka bir şirkete geçti. İlaç sektöründe yer alan uluslararası yatırımcılardan teklif aldı. Bu kez hedef Latin Amerika'ydı. 2009 yılında, uluslararası yatırımcıların desteğiyle Meksika'ya gelerek şirketini kurdu. Bu ülkede tanıdığı yoktu. Üstelik İspanyolca da bilmiyordu. Buna rağmen işler büyüdü. Şirket, bir yıl içerisinde 100 milyon dolarlık satışa ulaştı. Durum, ülke medyasının dikkatini çekmekte gecikmedi. Koçak, Meksika'ya yerleşmesinden iki yıl sonra, ülkenin önde gelen dergilerinden biri olan **CNN Expansion** tarafından her yıl hazırlanan bir listede, Meksika'nın en başarılı 100 kadını arasında gösterildi. Meksika'da faaliyet gösteren birçok uluslararası şirketin kadın başkanları ve yöneticilerinin yer aldığı listeye giren Ayşe Koçak, ayrıca, bir ilke imza atarak ülkenin ilk kadın ilaç şirketi genel müdürü oldu. Peki, Meksika kadınların ticari hayatta yer almaları açısından nasıl bir ülke? Sözü Ayşe Koçak'a veriyoruz: "Meksika'da iş dünyasında fazla kadın yok. Mesela Türkiye'ye göre kadınlar çok daha geri planda kalıyor. Belki eğitimlerini alıyorlar, iş hayatına da başlıyorlar ama aile kurduktan sonra çok fazla devam etmiyorlar. Bu anlamda, Türkiye'ye benziyor Meksika. (Anadolu Ajansı)

Wired'ın seçimi Hakan Baş ÜAA'01

28 yaşında. Lidyana.com, Peak Games ve Krombera kurucu-ortağı olan Hakan Baş, şu an Lidyana.com CEO'su olarak görev yapıyor. Lisans eğitimini Cornell'de, MBA'yi ise Yale Üniversitesi'nde tamamladı.

ABD'li ünlü teknoloji dergisi Wired'ın Avrupa edisyonunda, "En İyi 100 İnternet Girişimcisi" arasında gösterildi.

Ne giydiđiniz değil,
ne dűşűndűđűnűz ۆnemli...

Rase Tekstil Sanayi ve Ticaret A.Ş.

www.rase.com.tr • info@rase.com.tr • Tel.: (0216) 385 91 81

İstemihan Talay TAC'64

Yıllarını devlet hizmetine verdi

1964 yılında Tarsus Amerikan Koleji'ni bitirdikten sonra, 1968 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. Aynı okulda siyaset ve yönetim bilimi konusunda yüksek lisans yaptı. Kaymakamlık, Belediyeler Fon ve Krediler Genel Müdürlüğü, 18., 19., 20. ve 21. dönem Mersin (İçel) milletvekilliği ile 55., 56. ve 57. hükümetlerde Kültür Bakanlığı görevlerinde bulundu.

SEV Onursal Mütevelli

Hakan Eminsoy TAC'79

İki büyük bankanın genel müdürü

Boğaziçi Üniversitesi İşletme Bölümü mezunu. Finansbank'ta çalıştı. Oyak Bank'ta ve ING Bank'ta genel müdürlük görevlerinde bulundu. Sardes Portföy şirketinin kurulum çalışmaları için ING Bank'taki görevinden ayrıldı.

Tecrübeli gazeteci Uluç Gürkan TAC'64

1945, Şanlıurfa doğumlu. Gazeteci ve siyasetçi. TAC'den sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. 19., 20. ve 21. dönem Ankara milletvekili. Gazetecilikle ilgili dört ödül var. Pek çok dergi ve gazetede, çeşitli görevlerde bulundu, köşe yazarlığı yaptı.

Efe Çakarel ACI'94

İnternet ortamında sinematek

ACI'dan mezun olduktan sonra lisansını MIT'de elektrik ve bilgisayar mühendisliği alanında yaptı. Ardından Stanford Graduate School of Business'ta MBA eğitimi aldı. Sinefiller için bünyesinde sanat filmleri arşivi barındıran bir internet sitesi olan MUBİ'yi kurdu. Çakarel, vizyonunu şöyle anlatıyor: "Dünyada şu ana kadar çekilmiş en iyi filmleri bir veri tabanında toplamak ve farklı aygıtlarla, sinemayla dünya çapında ilgilenenlere sunmak."

Prof. Dr. Mustafa A. Aysan TAC'52

Tarsus'tan Harvard'a

1933, Tarsus doğumlu. TAC'den sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde okudu. Harvard Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde master, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nde doktora yaptı. İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi Devlet İşletmeciliği'nde Enstitü Müdürlüğü ve öğretim üyeliği, Danışma Meclisi İstanbul üyeliği (15 Ekim 1981-İstifa: 3 Mart 1982) ve Ulaştırma Bakanlığı yaptı.

SEV Mütevelli

Ünlü Astrofizikçi

PROF. DR. FERYAL ÖZEL ÜAA'92

1 975 doğumlu. ÜAA'dan sonra gittiği Columbia Üniversitesi'nde Fizik ve Uygulamalı Matematik eğitiminde okul ikincisi oldu ve 'Yüksek Onur Derecesi' aldı. 1997'de Kopenhag "Niels Bohr Institute'da fizik üzerine yüksek lisansını bitirdi. 2002 yılında da Harvard Üniversitesi'nde astrofizik üzerine doktorasını tamamlayan Özel, adının ilk kez 2003 yılında dünyanın en tanınmış bilim insanları ile birlikte "Büyük Fikirler" listesine alınmasıyla tanındı. 2002 yılında NASA İleri Araştırmalar Enstitüsü'nde görev yaptı. 2005'te profesör oldu. Feryal Özel, halen Arizona Üniversitesi'nde çalışmalarını

sürdürüyor. Kendisiyle Sabancı Üniversitesi'nde yapılmış olan bir söyleşide, fiziğe olan ilgisinin nasıl oluştuğunu şöyle anlatıyor: "Fizik merakım ilkokulda başlamıştı. Zaten bilime önem veren bir ailede büyüdüm. Teyzem, İstanbul Üniversitesi'nde profesör, annem ve babam doktor. Hem fiziğe, hem biyolojiye ilgim vardı. Peki acaba Feryal Özel çalışmalarını hangi alanlarda sürdürüyor? Cevabı biraz teknik. Konunun meraklıları için yine kendi ağzından verelim: "İki konu ilgimi çok çekiyor. Biri evrenin yüzde 70'ini oluşturan ama ne olduğunu tam anlayamadığımız karanlık enerji... Ev-

renin genişlediğini 1930'lardan beri biliyorduk. Böyle bir ivmenin olması, gittikçe daha çok hızlanarak genişlemesi, bu karanlık enerjinin olduğunu açığa çıkardı ama bunun ne olduğu konusunda hiçbir fikrimiz yok. Bunun üstünde çalışıyorum. Nötron yıldızları ise şu anda evrendeki en yoğun cisimler. Kütlesi çok büyük olan yıldızlar yaşamalarının sonunda, parlama dönemi bittikten sonra, neredeyse karadelik kadar küçülüp çok yoğun, ufak bir kütle haline geliyorlar. Bizim güneşimiz kadarlık bir kütleyi alıp 10 kilometreye sıkıştırdığınızı düşünün. Bu nötron maddesinin bir çay kaşığının tonlarca ağırlığında olduğunu düşünün. Yıldız diyoruz ama yıldız gibi normal yaşamını sürmüyor. Nötron yıldızı diyoruz. Nötronlardan mı oluşuyor, başka bir şeyden mi? Belli değil."

Elli yıldır üniversitelerde

Prof. Dr. İlder Turan TAC'58

SEV Mütevelli Heyeti Başkanı

1941 İstanbul doğumlu. İstanbul Bilgi Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Profesörü olarak 1998-2001 arasında üniversitenin rektörlüğünü yaptı. Daha önce Koç (1993-1998) ve İstanbul (1964-1993) üniversitelerinde çalıştı. Muhtelif Amerikan ve İngiliz üniversitelerinde konuk öğretim üyesi olarak bulundu. 2000-2009

yılları arasında Siyasi İlimler Türk Derneği'nin başkanlığını, Uluslararası Siyasi İlimler Derneği'nin başkan yardımcılığını ve 2009 Dünya Kongresi program başkanlığını yürüttü. Sağlık ve Eğitim Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı. Ayrıca, birçok vakıf ve şirketin yönetim kurulunda yer alıyor.

Prof. Dr. Sinan

Bayraktaroğlu TAC'64

Cambridge'in Türk profesörü

Talas Amerikan Koleji ve Tarsus Amerikan Koleji mezunu ve Ankara Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde İngiliz Dili - Edebiyatı ve Osmanlı Tarihi okudu. Bir süre ODTÜ'de öğretim görevlisi olarak çalıştıktan sonra uygulamalı dilbilim merakı onu Cambridge'e götürdü. Orada doktora yaptıktan sonra uzun yıllar Oriental Studies bölümünde ders verdi, aynı bölümde daha sonra sosyolojik dilbilim uzmanı eşi Anın Bayraktaroğlu görev yaptı.

Prof. Dr. İskender

Sayek TAC'63

Türkiye'nin önde gelen cerrahlarından

TAC'den sonra, 1964-1970 yılları arasında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde yükseköğrenimini tamamladı.

1971-1976 yıllarında Amerika Birleşik Devletleri State University of New York at Buffalo'da genel cerrahi eğitimini tamamladı. 1976 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Genel Cerrahi Anabilim Dalı'nda öğretim görevlisi olarak göreve başladı. 1981'de genel cerrahi doçenti, 1988'de de profesör oldu. 1991 yılından beri Anabilim Dalı Başkanlığı yapıyor.

Prof. Dr. Canan Efendioğlu Karatay

ÜAA'61

Diyetiyle hep gündemde

1943 Elazığ doğumlu. Cerrah, İstanbul Bilim Üniversitesi eski rektörü ve İç Hastalıkları ve Kardiyoloji Ana Bilim Dalları öğretim üyesi, kalp ve iç hastalıkları uzmanı. Türkiye'de ilk kez uyluk atardamarı yoluyla koroner anjiyografi yapan cerrah... Karatay diyetiyle adından çok söz ettirdi.

Prof. Dr. Tamer Seçkin TAC'72

Laparoskopik cerrahide ilk üçte

Dr. Tamer Seçkin, TAC'den sonra Hacettepe Tıp'ta okudu. New York'ta çalışıyor. Laparoskopik cerrahide dünyanın sayılı isimlerinden biri olarak görülüyor, Hakkında pek çok yazı yazıldı.

Ünlü *New York Times* gazetesi de kendisiyle ilgili bir makale yayınladı. *Hürriyet* gazetesinde kendisiyle yapılmış bir söyleşide, laparoskopik cerrahi konusunda şunları söylüyor: "Bizim çok değişik, farklı bir ameliyat tarzımız var. Kadınlar için laparoskopik cerrahi yapan gruplar arasında dünyanın ilk üçündeyiz. Laparoskopik cerrahi dediğimiz zaman, televizyon ekranına bakarak ameliyat yapıyorsunuz. İki boyutlu bir ekranda olayı üç boyuta çevirip ve hata kabul etmeyen titizlikle yapmak zorundasınız."

Prof. Dr. Fazilet Vardar Sükan ACI'74

Devam eden pek çok projesi var

ACI'dan sonra, Ege Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nden mezun oldu. İngiltere University College London'da

Biyokimya Mühendisliği alanında doktora derecesini tamamladı. 1982 yılında Ege Üniversitesi Kimya Mühendisliği Bölümü'nde Yardımcı Doçent olarak göreve başladı ve sırası ile aynı bölümde 1985'te biyomühendislik doçenti, 1992'de profesör oldu. 2000 yılında kuruluşunda öncülük ettiği Biyomühendislik Bölümü Başkanlığı'na atandı. Bilimsel çalışmalarının yanı sıra, 1998 yılından bu yana, Ege Üniversitesi'nin Bilim-Teknoloji Uygulama ve Araştırma Merkezi (EBİLTEM) Müdürlüğünü yürütüyor.

Özgür Yaşa TAC'87

Nefes alan pike

1969 doğumlu. TAC'den sonra İstanbul Üniversitesi İngilizce İşletme bölümünden mezun oldu. 18 yılı aşkın bir süredir örme sektöründe faaliyet gösteriyor. 2012 yılında kurduğu Özgür Yaşa Tekstil Pazarlama şirketinde "Yeni Nesil Lüks Ev Tekstili" fikri ile Tril ürünleri tasarlamaya, üretmeye ve satmaya başladı. Yaşa, kendisine ait bir inovasyon projesi olan Tril pikeyi şöyle anlatıyor: "Ev tekstili ürünlerinin uyku konforu yetersizliği üzerine, ailem için hazırladığım yazlık uyku ürünleri çevrem tarafından da beğenilince ticarileştirmek istedim. Türk Patent Enstitüsü inovasyon değerini kabul edince patent çalışmaları başladı. Departman Mağazalar (Boyner Evde), lüks tatil köyleri (Hillside Beach Club), yat ve tekne işletmecileri (Arinna Yatçılık) ve dekoratörleri, kamp ürünleri satıcıları, hamileler ve belli yaş dönemi kadınları ile vücut ısısı yüksek erkekler, çocuklar ve sporculardan ilgi gördük. Başarılı bir sezon sonunda, ana fikrimiz olan, nefes alan, terletmeyen, yumuşak, vücudu oksayan, gevşeten ürün grubu Tril, Tril Nevresim, Tril Yorgan vb. ile Tril Bornoz, Pijama koleksiyonlarını çıkıştı."

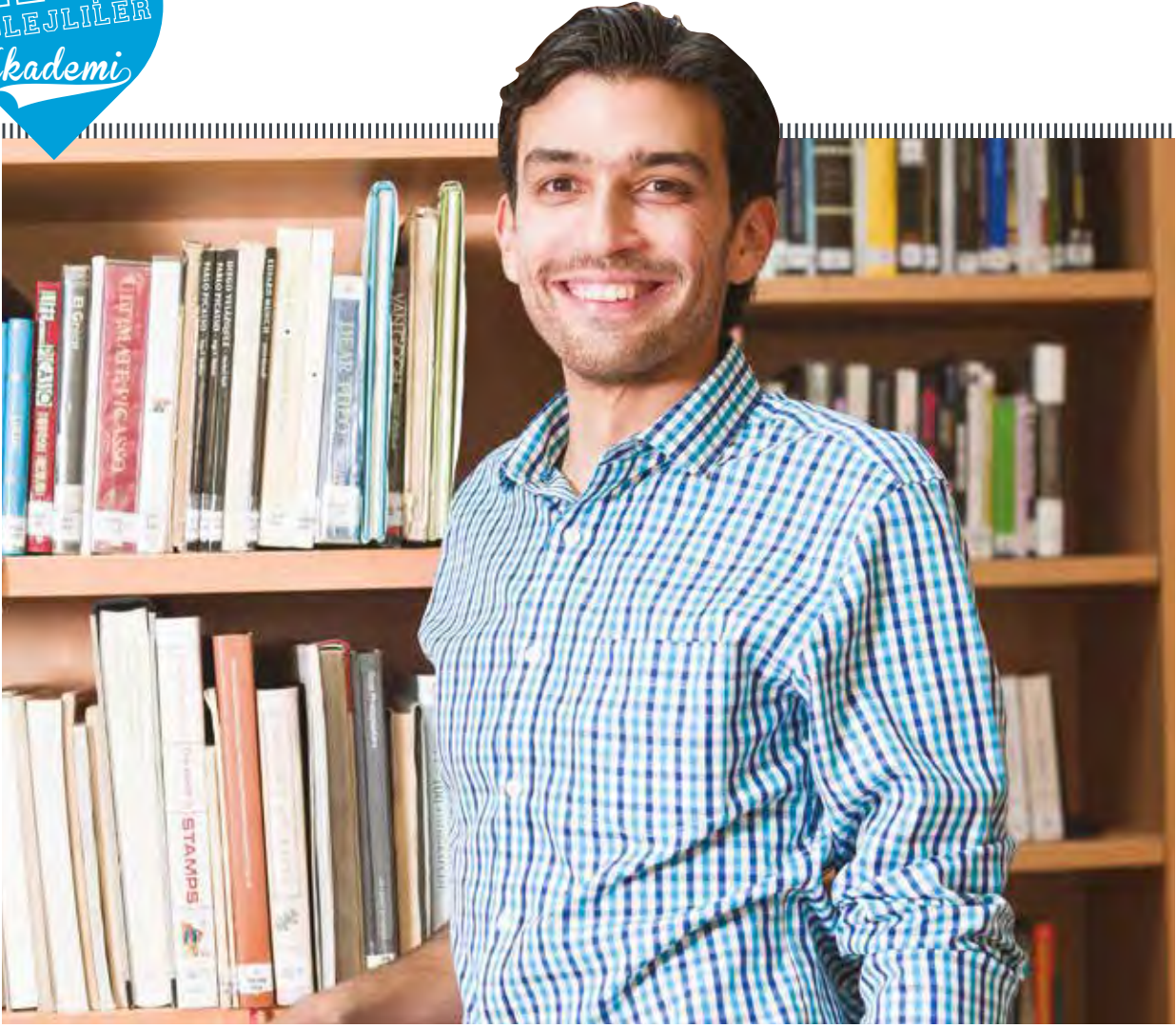

Hariciye'nin ve siyasetin ağır toplarından Faruk Loğoğlu TAC'60

1941 Ankara doğumlu. Tarsus Amerikan Koleji'nden sonra, ABD'de Brandeis Üniversitesi'nden mezun oldu ve Princeton Üniversitesi'nden de siyasi ilimler alanında doktorasını aldı. 1971 yılında Dışişleri Bakanlığı'na girerek merkez dairelerinde daha çok siyasi konularda çalıştı ve Ortadoğu, Avrupa, Kıbrıs, Türk-Yunan ilişkileri üzerinde yoğunlaştı. Dışişleri Bakanlığı bünyesinde Dakka (Bangladeş) (1976-1978) Geçici Maslahatgüzarı, Hamburg Başkonsolosu (1986-1989), Kopenhag (Danimarka) (1993-1996), Bakü (Azerbaycan) (1996-1998) ve Washington (ABD) (2001-2006) nezdinde büyükel-

çi olarak görev yaptı. 1998'de Azerbaycan'dan merkeze dönüşünde, önce Çoktarafli Siyasi İşlerden Sorumlu Müsteşar Yardımcılığı (1998-2000), sonra Bakanlık Müsteşarlığı (2000-2001) yaptı. 18 Aralık 2010 tarihinde CHP Parti Meclisi üyeliği görevine seçildi. 2011 yılındaki seçimlerde Cumhuriyet Halk Partisi'nden Adana milletvekili seçildi. 2011 yılının Ağustos ayında CHP Dış İlişkilerden Sorumlu Başkan Yardımcılığı görevine atandı.

İngilizce olarak yayınlanmış "İsmet İnönü ve Modern Türkiye'nin Oluşumu" adlı bir çalışması ve çeşitli makaleleri bulunuyor.

Mars'a İnen İlk Üsküdarlı

AHMED AKGİRAY ÜAA'01

Geçen yıl Mars'a inen robot laboratuvar Curiosity'nin (Meraklı) en kritik bölümü olan radar iniş sistemlerini, NASA'da çalışan genç Türk mühendis Ahmed Akgiray tasarladı.

Geçen yıl Mars gezegenine inip su ve yaşam izleri arayan dev robot Curiosity'nin (Meraklı) en kritik bölümü olan radar iniş sistemlerini, NASA'da çalışırken genç Türk mühendis Ahmed Akgiray tasarladı. 400 milyon dolarla başlayıp 2,5 milyar dolar gibi uçuk bütçelere ulaşan bu stresli Mars görevindeki bilim insanları, robot laboratuvarın öncekilere oranla bir hayli büyük olması nedeniyle, eski iniş sistemleriyle Mars'ın kızıl toprağına gömüleceğini hemen anladılar. Milyarlarca kilometre ötede, bir tonluk robotun kendi kendine yüzeye inebilmesi gerekiyordu. İşte projenin belki de en zorlu kısmı, bir yandan doktora yapan, bir yandan ev-

lilik planları içindeki genç mühendis Ahmed Akgiray'ın omuzlarına kalacaktır. NASA'nın Kaliforniya'daki ünlü JPL (Jet Propulsion Laboratory) bölümünde çalışarak, üç yılda, Dolly adını verdikleri yepyeni bir radar iniş sistemi geliştiren Akgiray'ın, bizzat kendi elleriyle ürettiği 6 tane parça halen Mars yüzeyinde dolaşıyor. NASA'daki bu zorlu görevinden başarıyla çıkan ve efsane teknoloji okullarından California Institute of Technology, nam-ı diğer Caltech'te ders veren Akgiray, eşi ve iki çocuğuyla geçen ay Türkiye'ye dönüş yaptı. Artık Özyeğin Üniversitesi'nde genç mühendisler yetiştirecek Ahmed Akgiray'a, ayağındaki Mars tozuyla NASA'da çalışmayı ve başarısını sorduk.

Ne zaman ve nerede doğdunuz, NASA'daki göreviniz neydi?

1983 yılında İstanbul Erenköy'de doğdum. En son ABD'deki Caltech'te görev yapıyordum ve dersler veriyordum. Geçen yıl NASA-JPL'de uzay uçuş projesi Mars Bilim Laboratuvarı'nda (MSL) popüler adıyla Curiosity'de baş mikrodalga mühendisi olarak görev yaptım. Bu projede çok kritik bir bölüm olan iniş radarının 'Transmit/Receive Module' denilen parçalarından yaklaşık 30 tane ürettim. 6 tanesi şu an Mars'ın yüzeyinde. Özetle Mars görevinde RF/Mikrodalga Başmühendisi görevindeydim.

Kaç yıldır Amerika'dasınız ve kaç yıldır bu işi yapıyorsunuz? Curiosity projesindeki işinizin önemi nedir?

ABD'ye 2001'de liseden sonra gittim. Üniversite ve master derken, evlilikle birlikte çalışmaya başladım. İlk iş başvurumu NASA JPL'e yaptım. Burada RF/Mikrodalga Mühendisi olarak Radar Science & Engineering bölümünde, üç yıl Curiosity'nin iniş sistemleri

üzerine çalıştım. Curiosity'nin iniş sistemi öncelilere göre çok farklı, sıradışı, yenilikçi olmak durumundaydı ve riskliydi. Çünkü bir tona yakın ağırlığıyla böyle aracın kendi kendine bir gezegene inmesini sağlamak daha önce denenmemiş bir şeydi. Bu riskler yüzünden bu inişe "7 dakikalık terör" diyenler vardı.

ABD'ye gidişiniz öncesinde okul hayatınız nasıldı? NASA'ya girmek gibi bir hedefiniz var mıydı?

Öğrencilik yıllarında öyle süper bir öğrenci olduğumu söyleyemem. İlk okulu devlet okulunda, Erenköy'de okudum. İlkokulda birinci sınıfın ilk ayında her gün ağlamışım. Dedem sağ olsun, okulun dışında, duvarın üstünde oturup beklermiş beni. Ben camdan onu görürdüm, ağlamam öyle dururdu. Sen bir ay ağla, sonra bugün 30 yaşı geçtik hâlâ okuldayız. İlkokulu bitirince sınava girdim ve Üsküdar Amerikan Lisesi yılları geldi. Yedi güzel yıl bana gerçekten çok şey kattı. Lisede notlarım süper değildi, ama yurtdışı eğitim konusunda sürekli ufkunuzu açık tutan bir yer. Ama ben yurtdışını pek istemiyordum.

ABD'deki Syracuse Üniversitesi'nin başvurusunda son gündü ve bir anda aileme, ben gidiyorum, dedim. Mühendislik ve radyodalga mühendisliğini seçtim. O günlerde ben NASA'da çalışırım diye bir fikrim yoktu ve 2002 yılında ABD'de üniversiteye başladım. Burslu okuyorsunuz, başarılı olursanız, ABD'de önünüz açık. NASA veya uzayla ilgili bir iş yapacaksanız mühendislik ve doğa bilimlerinin neredeyse her alanından NASA'ya ilerleyebilirsiniz. Uzay konusuna meraklıysanız bu işin merkezi kuşkusuz ABD ve NASA. Ama Boeing, Lockheed gibi yine devlete çalışan özel uzay kurumları da var.

NASA'da işe girmek zor mu? Sizi en çok ne zorladı.

NASA JPL'de Mars projeleri, hatta uçuşlu (flight) projeler insanların genellikle koşarak gittikleri projeler değildir. İnsanların üzerinde çok ciddi teknik zorluklar ve bütçe baskısı oluyor. İkincisi, kamuoyunda çok yüksek görünürlüğü olan projelerde baskı daha da katlanıyor. Mars Science Laboratory (MSL) gibi projelere, bu nedenle insanlar bir kere daha düşünür de girerler. Ayrıca, her birimde sürekli omuzlarınızın üzerinden sizi gözleyen yöneticiler vardır. Geliştirdiğimiz bu iniş sistemini daha önce yapan yok. X dolara planlanmışsa bir bakıyorsunuz 3X'e çıkıyor. ABD kongresi, kamuoyu ayaklanıyor. Ama

İZİN İSTEYEMEDİM

ABD'deki hayatım hep bir koşturma içinde oldu. JPL'de yeni işe başladım. ABD'de işe girişinizde ilk altı ay izin almak çok zordur. Deneme süresi gibi sayılıyor. İşe başladıktan on gün sonra kızım doğdu. Hiç iznim yok. Doğum günü bir gün hastalık izni aldım, ama bir gün sonra eşim ve kızım hastaneden çıkacak, kullanacak iznim yok. Gençlik ve acemilik işte, izin istemeye de çekindim. Eşim hâlâ söyler, hastaneden çıkarken sen yoksun yanımızda diye.

Akgiray'ın kızı Zeynep, Curiosity'nin gerçek boyutlu maketiyle.

bunlar normal, hiç yapılmamış bir şey yapıyorsun. Ben JPL'de işe girerken, iki tam işgünü beş grupta mülakat yaptım. Çok sıkı görüşmeler oluyor. İlk gün JPL'in yemekhanesinde mülakat yaptığımız kişiyle öğlen yemeğe beraber indik. JPL'in yemek tepsileri yamuk şeklinde, trapezoid. Yemeği aldık, tepsiyi bir tuttum, üstünde dolu makarna ve sosu var, hepsi döküldü, her şey kırıldı. Herkes bana bakıyor. Takım elbisemin üzerinde kocaman bir domates sosu lekesi. Sonra, neyse oturduk, beni teselli ediyor, kafana takma diyor. Ben ne diyeyim derken, "Ne yapalım, bu da iz bırakmanın farklı bir yolu," diyebildim. Neyse JPL'deki beş gruptan dördü, "bizimle çalış," dedi. Ben de radar bölümünü seçtim ve işe başladım. Çok zorlu bir görev olsa ve hayatımız tam koşuşturma içinde geçse de şikâyet etmedim. Bir sürü şey öğrendim ve kendi isteğimle devam ettim. Küçükken uzaya merak vardı tabii. Ama ben NASA'ya girerim, ortalığı yakar yıkarım durumunda bir öğrenci, değildim. İnsan olarak da çok iddialı konuşan biri değilim galiba. Biraz daha sessiz sakin takılan bir halim var. Cornell'deyken ne yapmak istediğimi biliyordum. Ne tarz işler yapabileceğimi biliyordum. Bunun üzerine NASA'da çalışmak çok zevk aldığım bir şey oldu.

Üsküdar'da okurken kaçır, bahçede yangın söndürücülerle oynardık, disipline gittik kaç kere. Halbuki kimisi bu yaşta elindeki fırsatı takdir ediyor. Ben üniversitede fark ettim bunları.

Curiosity'de tam olarak neyi geliştirdiniz?

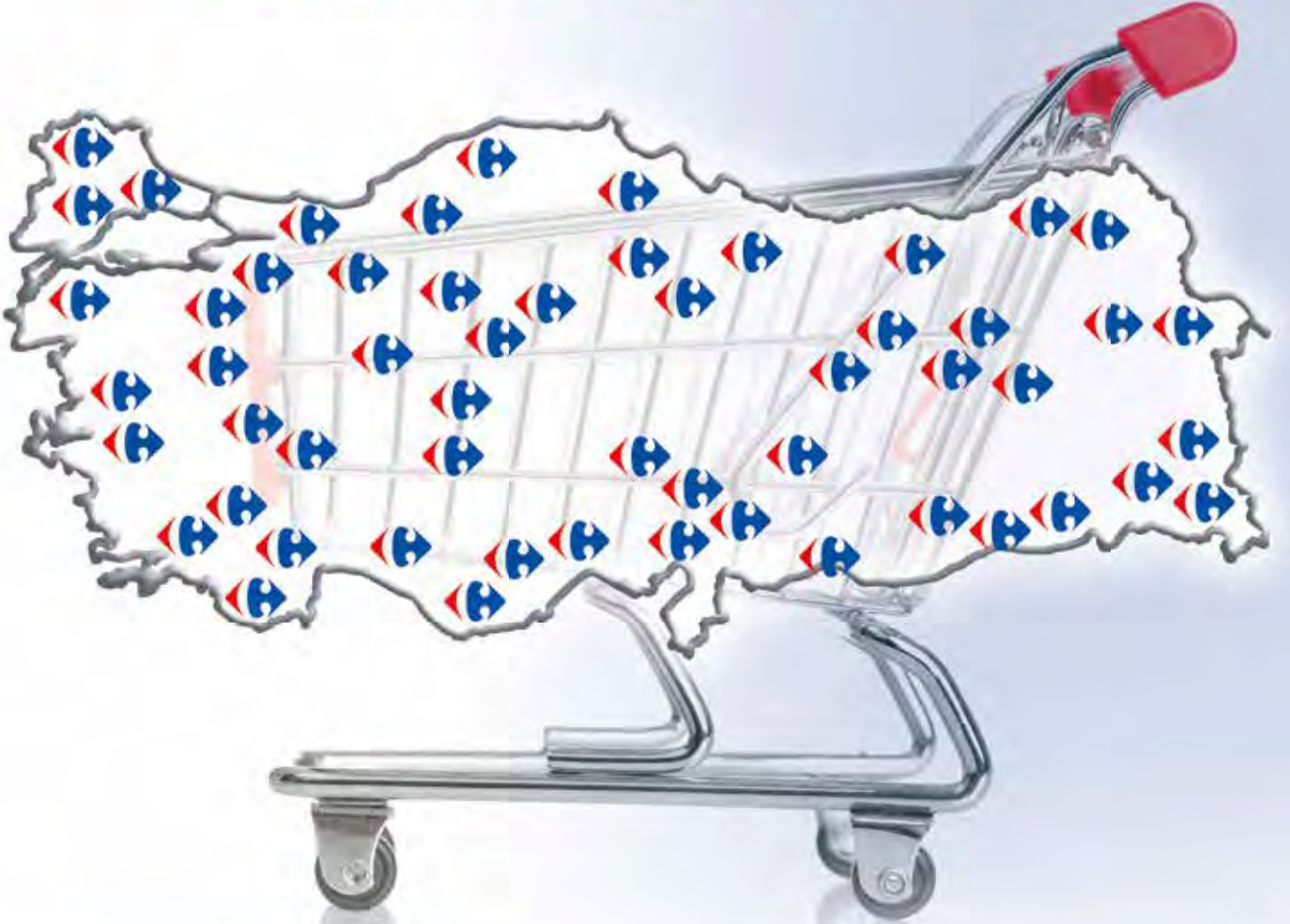
Curiosity'nin Mars'a tamamen insan-sız, kendi kendine inmesi lazımdı. Tüm bu süreci inş bilgisayar ve radar sistemi denetliyor. Curiosity'nin de içinde olduğu, back-shell dediğimiz bölüm önce paraşütle yavaşlıyor. Bizim radar ve diğer sensörlerle yeri görüyoruz.

Biz Target Lock deriz, hedef kitlendi mi, yeri görüyor mu, hangi açıdan görüyor? Bilgisayar karar verip bir kilometre kadar kala back-shell'deki küçük roketleri ateşleyip tam yüzeyden yukarıda kendini dengeliyor. Ardından Curiosity, back-shell'deki yerinden ayrılıp vinçli halatlarla yüzeye indirildi. Niye böyle indirdik, çünkü roketlerle direkt indiğinde çok toz kaldırıyor. Bu sefer hassas parçaların içine toz girebilirdi. Bizim geliştirdiğimiz sisteme hayat veren temel sebep budur. Aracın hem büyük hem de hassas olması nedeniyle radarla ince bir iniş yapılması gerekiyordu. Curiosity yüzeye inince makaslarla halatları kesti ve radarın olduğu back-shell sistemi Curiosity'den uzaklaşıp intihar etti. İşte yüzeydeki bu radarın üzerinde her biri elimde günlerce, saatlerce çalıştığımız parçalar vardı, şimdi Mars yüzeyinde duruyorlar. Mars'a giden bir araçta Türk olarak, eli değmiş, parça üretmiş, belki ilk benim NASA'da. Ama NASA'da çalışan ve yıllardır emek veren çok isim var. Hakkını yememek lazım. Ne ilkim ne sonum diye düşünüyorum.

Türkiye'ye neden dönüyorsunuz? NASA ile çalışmalar sürece mi?

Geçen yıl Mars'a başarılı inişin ardından JPL Caltech'te çalışmaya devam ediyordum. Kızım Zeynep artık okul çağına geliyordu ve bir de oğlumuz oldu. Ben 12 yıldır ABD'deyim. Türkçeleri çok iyi ama, aralarında bile artık İngilizce konuştuklarını görünce, eşimle Türkiye'de büyümelerini istedik. Eylül'de döndük, bu yıl Özyeğin Üniversitesi'nde lisans ve lisansüstü dersler vereceğim. Ama Caltech ve JPL ile ilişkilerimiz sürüyor. Ayrıca aile şirketimiz Bimeks'te de yönetim kuruluna girdim, orada da son olarak Electro World'un satın alma sürecinde katkıda bulundum.

20 yıldır alışverişin adı CarrefourSA!

1993 yılında İçerenköy'de başlayan yolculuğumuz sürüyor. CarrefourSA, Türk perakendecilik sektörüne dünya ölçeğindeki tecrübesiyle katkıda bulunmaya; tüketicileri en kaliteli ürünlerle ve en hesaplı fiyatlarla buluşturmaya devam edecek.

Carrefour

Enis Köstepen (en sağda) Berlin Film Festivali'nde yönetmen Emin Alper (ortada) ile birlikte ödül alırken sahnede.

Berlin'de gururumuzu okşadı

ENİS KÖSTEPEN ACI'97

Enis Köstepen'in yapımcılığını Seyfi Teoman ile birlikte yaptığı *Tepenin Ardı* filmi, Berlin Film Festivali'nden iki ödülle döndü. Emin Alper'in yönettiği *Tepenin Ardı*, Berlin'de Forum bölümünün büyük ödülü Caligari'yi ve ilk filmlerini çeken yönetmenlere verilen ödülü kazandı. Uluslararası İstanbul Festivali'nde en iyi film seçilerek Altın Lale Ödülü'nü kazanan *Tepenin Ardı*, en iyi senaryo ve sinema yazarlarının verdiği FIPRESCI Ödülü'nün de sahibi oldu.

Domino's Pizza®

Yöresel Lezzetler

KAYSERİ ATEŞİ

Yeni

Pastırma

Sucuk

Orta Boy'da
1 ALANA
1 BEDAVA

Domino's Pizza®

444 33 22

Yurtdışına gitmemde Bercis Hanım'ın katkısı oldu

ZEYNEP GÜNAY TAN ACI '93

Öyle Bir Geçer Zaman Ki dizisinin ünlü yönetmeni Zeynep Günay Tan ile okul, diziler ve sinema üzerine...

Cemile ve çocuklarının hayatı çoğumuzu etkiledi. 60'lı yılların sonunda başlayan dizi dekoruyla, aksesuarlarıyla, kostümüyle, mekânlarıyla bize o dönemi hatırlatan bir akıl defteri oldu aynı zamanda. Giysisinden saç modeline, perdesinden masa örtüsüne, otomobilinden mobilyasına kadar özenli bir sanat yönetimiyle geçmişi canlandırdı. Bazı oyuncular değişti, küçük Osman büyüdü ama

seyircileri, hep merak ve heyecanla bir sonraki bölümü bekledi. Cemile, Bercis, Mete, Osman, Babaanne ailemizin bir parçası gibi oldular. Onlarla güldük, onlarla ağladık. Pek çok televizyon dizisi, onuncu bölüme gelmeden sona ererken, *Öyle Bir Geçer Zaman Ki*, üçüncü yılında da yerini, gününü ve saatini korudu. Zamanın nasıl geçtiğini bizim mezunlarımız çok iyi bilir. Çünkü beş yılda bir okuldan bir davetiye alırız,

Reunion için. Bakarız, on yıl olmuş, yirmi yıl, derken kırk, bir de bakarız 50+... *Öyle Bir Geçer Zaman Ki* dizisinin üç yıldır değişmeyen yönetmeni bir ACI mezunu: Zeynep Günay Tan. Zeynep'le o öğle yemeğini yerken röportajımızı yapıyoruz. Daha çekilecek çok sahne var. Oyalanacak vakit yok, dizi salı akşamına yetişecek. *Öyle Bir Geçer Zaman Ki*, üçüncü sezonunda ilgi çekmeye devam ediyor.

Sizce bu dizinin bu kadar başarılı olmasının sırrı nedir?

Ben samimiyet olduğuna inanıyorum. Biz ilk sezon şöyle bir şey yapmaya çalıştık. Hiçbir şey "miş gibi olmasın", her şeyde gerçekten yola çıkalım dedik. Tabii, dizi çekerken bunu yakalamak çok zor. 90 dakikalık bir sinema filminin en düşük bütçelisi dört haftada çekilirken, biz beş günde bir bölüm çekmeye çalışıyoruz. Bu kadar az zamanda bu ince detaylarla uğraşmak, kendi özel zamanımızdan çalmak demek ama biz gerçekten yola çıkarak bu işi ahlakıyla yapalım istedik. Bu samimiyet seyirciyi yakaladı.

Siz yönetmenliğe nasıl başladınız?

Ben İzmir Amerikan Koleji'nin son sınıfında Milli Eğitim Bakanlığı'nın bir bursuyla United World College adında bir projeye seçildim. İtalya'da devam ettim eğitimime. Orada okul televizyonuyla ilgilenmeye başladım. Aslında İzmir Amerikan'dayken hep tiyatro

kulübündeydim, bütün oyunlarda rol aldım. Oyuncu olmak istiyordum. Bu İtalya macerasıyla sinemaya yöneldim. İtalya'da bir sinema okuluna kabul edilmişim, eğitimime orada devam etmek istiyordum. Ama 5 Nisan kararıyla, burslar kesilince ülkeye geri döndüm. İtalyan Dili ve Edebiyatı'nda okudum. Birinci sınıftan itibaren bir film stüdyosunda çalışmaya başladım. Bu işler nasıl yapılıyor, yerinde öğrenmek için. Orada hayatımın şansı diyebilirim, çok iyi yönetmenler çıktı karşıma. İlk Kartal Tibet'le başladım, Atıf Yılmaz, Ömer Kavur, Ziya Öztan, Orhan Oğuz, Şerif Gören, en son Çağan Irmak'a kadar benim yaşında bir asistanın denk gelebileceği Türk sinemasının duayenleriyle çalışma şansım oldu. Öyle alaylı yetiştim diyebilirim. Bu arada üniversiteyi yedi yılda bitirdim. Soranlara, "İtalyan Dili Edebiyatı'nın sinema bölümünden mezunum," diyorum.

İtalya'da ne kadar kaldınız?

İki yıl kaldım. Onun hikâyesi de benim için çok kıymetlidir. Bütün Türkiye'deki Anadolu Liseleri ve özel okullardan birer öğrenci seçiliyor, sonra onların içinden üç kişi yurtdışında eğitim hakkı kazanıyordu. Babam, Bercis Hanım'a

niye benim seçildiğimi sormuş. Çünkü ben sosyal bir öğrenciydim ama çok başarılı bir öğrenci değildim. Bercis Hanım, babama, "Çünkü o ailesinden uzakta ve mutlu," demiş.

İtalya'nın nasıl bir katkısı oldu?

Ben İzmir Amerikan'dayken de genel yapıdan biraz farklıydım. ACİ'da kasabalı bir çocuk olarak yarım burslu okudum. Ama bunun sıkıntısını yaşamadım, arkadaşlarımla iyi bir uyum kurdum. İtalya'da da dünyanın farklı ülkelerinden gelen öğrencilerin arasında okudum. İtalya'nın bana böyle bir katkısı oldu. İçeriden ama aynı zamanda dışarıdan başka bir gözle bakıyorsunuz.

Sinemayı mı tercih ederdiniz, yoksa televizyonu mu?

Tabii ki, sinema çok farklı bir şey. Zaten asistanlığında sinema filmlerinde çalışabildim. Ama sinemanın şöyle bir yanı var: Sinema filmi yapmakla hayatınızı idame ettiremiyorsunuz. Diğer taraftan, diziyi de sadece para kazanmak için yapmıyorum. Bugün bir sinema filmini en fazla 5 milyon kişi izliyor ama iyi rating alan bir diziyse 25 milyon kişiye hitap ediyorsunuz. Dolayısıyla küçümsenecek bir iş değil. Ama tabii ki sinema filmi çekmeyi arzu ediyorum. *Öyle Bir Geçer Zaman Ki* bittikten sonra böyle planlarım var. Bunun üzerine çalışıyorum.

Nasıl bir sinema filmi yapmak isterdiniz?

Ben insandan yola çıkan hikâyeleri seviyorum. Bir de yerel olması önemli. Dünyaya açılacak olsak bile yerel ve en iyi bildiğimiz şeyden yola çıkmak gerek. Ben diziyi çekerken de hep insandan yola çıktım. Sinemada da çok yerel, Türkiye'ye ait bir hikâyeyi bir insan üzerinden evrensel boyutta anlatabilmek istiyorum. (*Şükran Yücel ACİ'71, Beacon*)

Ayhan Sicimoğlu

TAC'70

Herşeyi yapan adam

Başarılı program yapımcısı, müzisyen, perküsyon ustası, dalgıç, gurme... Ayhan Sicimoğlu pek çok karpuzu bir koltuğa sığdırıyor. Sicimoğlu, aynı zamanda, Mazhar Alanson'un "Peki Peki Anladık" şarkısını ithaf ettiği kişi. Öte yandan, halen yayınlanmakta olan bir TV programında, dünyanın dört bir yanını gezerek, gördüğü tüm güzellikleri izleyenleriyle paylaşıyor.

Canan Ergüder

ÜAA'94

Tiyatronun genç yeteneği

1977, İstanbul doğumlu. ÜAA'dan mezun olduktan sonra Franklin and Marshall College'da sosyoloji ve tiyatro okudu. Ardından da Amerika Birleşik Devletleri'ne giderek New York Actors Studio Drama School'da oyunculuk üzerine yüksek lisans yaptı. Birçok tiyatro oyununda oynayan Ergüder, Actors Studio'da hayat boyu üyeliği de kazanmış durumda. Ergüder, en son Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi adlı televizyon dizisinde rol aldı.

Tibet Ağırtan

TAC'83

Rock'n Roll ile Tarsus'ta tanıştı.

1965 Mersin doğumlu. Liseyi TAC'de bitirdi. Müzikle tanışması da burada Echo adındaki okulun geleneksel müzik gruplarına girmesiyle oldu. 1979-1994 yılları arasında Mavi Sakal adlı rock müzik grubunun vokalistliğini yaptı. 1995'de gruptan ayrılıp solo çalışmalarına yöneldi. Kırık Kalpler Rock'N'Roll grubunu kurdu. *Zardanadam'ın Dibini Gör* (2005) albümünde prodüktör olarak yer aldı. 2007 yılından itibaren "Tibet Ağırtan ile Rock'n Roll" adıyla festivallerde ve konserlerde yer almaya başladı.

Tülay Güngen ACI'74

Bankacılıktan kültür sanata

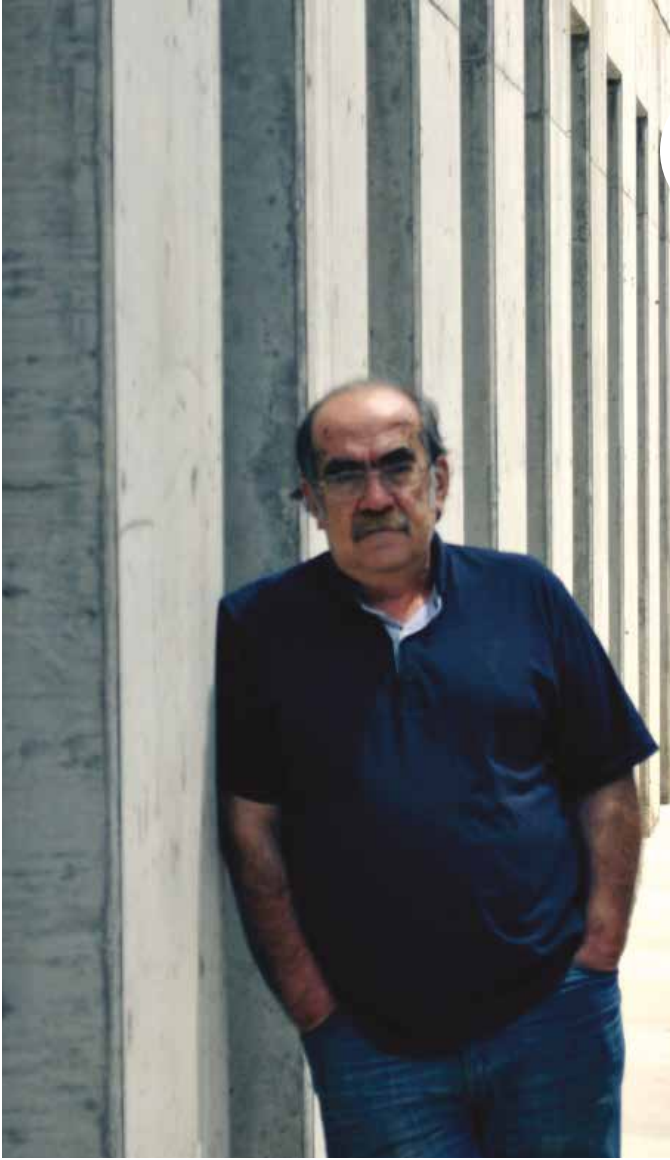
ACI'dan mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği bölümünden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. İş hayatına 1979'da TÜBİTAK MAM Elektronik Araştırma bölümünde araştırma mühendisi olarak başladı. Bankacılık sektörüne geçişi, bilgi işlemleri teknolojisi alanında görev aldığı İnterbank ile oldu. Eylül 1994'te Yapı ve Kredi Bankası'na Proje Uygulama Yönetmeni olarak işe başlayan Güngen, bu görevini Ağustos 1997 tarihine kadar sürdürdü. Ağustos 1997-Aralık 1998 arasındaki dönemde Yapı ve Kredi Bankası'nda Çağrı Merkezi ve Alternatif Dağıtım Kanallarından Sorumlu Bölüm Yöneticisi olarak görev yaptı. Yapı ve Kredi'de 1999-2006 yılları arasında Genel Müdür Yardımcısı olarak hizmet verdi. Aynı bankada Şubat 2006'dan Haziran 2008 dönemine kadarki sürede ise Kurumsal Kimlik ve İletişim Yönetiminden Sorumlu Genel Müdür Yardımcısı olarak görevine devam etti. Güngen, Yapı Kredi'nin Koç Holding ve İtalyan Unicredit Grubu'na satışı sonrasında bankanın yeni kurumsal kimlik değişiminde de önemli bir rol oynadı. Tülay Güngen, Temmuz 2008 tarihi itibarıyla Yapı ve Kredi Kültür Sanat Genel Müdürlüğüne getirildi.

SEV Mütevelliisi,
SEV Yönetim Kurulu Üyesi

20 yıldır özgürlüğün peşinde Müge Gürsoy Sökmen ACI'76

Editör, çevirmen ve Metis Yayınları'nın kurucu ortağı... *Metis Çeviri* ve *Defter* dergilerinde yayın kurulu üyeliği yaptı. Sivil bir girişim olan Irak Dünya Mahkemesi'nin başlatıcı ve düzenleyicilerindendir; İstanbul'da gerçekleştirilen nihai oturumun belgelerini Türkçe ve İngilizce olarak kitaplaştırdı (Irak Dünya Mahkemesi, 2006). Alternatif Küreselleşme İçin Bağımsız Yayıncılar Birliği üyesi olan ve uzun süre Türkiye PEN Hapisteki Yazarlar Komitesi'nin Başkanlığını yapan Sökmen, Türkiye'de ve dünyada düşünce ve ifade özgürlüğünün hayata geçirilmesi için yirmi yılı aşkın süredir çeşitli zeminlerde çalışmalar yürütüyor.

Polisiye sever misiniz?

Celil Oker TAC'71

1952, Kayseri doğumlu. Polisiye roman yazarı. Talas Amerikan Koleji ve TAC'den mezun olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Oker, 1979 senesinde mezuniyetinin ardından çevirmenlik, gazetecilik ve ansiklopedi yazarlığı yaptı..

1999 yılının Nisan ayında ilk romanı *Çıplak Ceset*'i yayınladı. Aynı senenin Ekim ayında ise *Kramponlu Ceset* çıktı. Bu romanıyla Kaktüs Kahvesi Polisiye Roman Birinciliği'ni kazandı.

Bengü Erden ACI'93

Pop müzik denildiğinde...

1979, İzmir doğumlu. 2000 yılından bu yana yaptığı pek çok hit parçayla dikkatleri çekti. Bugüne kadar altı albüm, bir de single olmak üzere yedi proje yayınladı. Bengü, müzik yaşamına onlarca adaylığın yanı sıra, birçok ödül sığdırdı. Adaylıkları arasında üç *Kral TV Video Müzik Ödülleri* adaylığı, ödülleri arasında ise üç *İstanbul FM* Altın ödülü bulunuyor. 2007 yılında *Taktik* albümünde bulunan *Korkma Kalbim* şarkısıyla MÜ-YAP Müzik Ödülleri'nden "Dijital Ödül" aldı. *Taktik* albümü 2007 yazının en çok satan 3. albümü oldu. 2009 yılında *İki Melek* albümünü çıkardı. 135 bin adet sattı ve *İstanbul FM*'den "En İyi Pop Kadın Sanatçı" ödülünü aldı. En son *Dört Dörtlük* albümüyle, yılın en çok satan albümleri listesinin başlarına yerleşti.

Zeynep Oral ACI'64

Adı *Milliyet Sanat* ile özdeş

Yazar, gazeteci. İstanbul'da doğdu. ACI'dan sonra, Paris Yüksek Gazetecilik Okulunu bitirdi. 1967, Sorbonne Üniversitesi Tiyatro Enstitüsü'ne devam etti. Uzun yıllar *Milliyet Sanat* dergisinin Yazı İşleri Müdürlüğü'nü yürüttü ve *Milliyet* gazetesinde yazdı. Sonra, *Cumhuriyet* gazetesine geçti. Evlenmeden önce, ilk yazılarında, Zeynep Birsal imzasını kullandı. Gazete yazılarını ve röportajlarını kitaplaştırdı. *Milliyet*'te yayınlanan *Altay'lardan Geliyorum* (1988) ve *Karadeniz'in Mizahı* (1989) röportajlarıyla Türkiye Gazeteciler Cemiyetinin Seri Röportaj dalında başarı ödülleri aldı. Eserleri: *Adsız Oyun* (Oyun, 1974), *Esintiler 82* (1983), *Konuşa Konuşa* (1983), *Katmandu'dan Meksika'ya* (1985; eklerle yeni bs., 1998), *Yaz Düşüm* (1985), *Kadın Olmak* (1985), *Bir Ses* (Reha İsvan'ın cezaevi hatıraları, 1987), *Kara Sevda* (1988), *Sözden Söze* (1990), *Esintiler-80'li Yıllar* (1990), *Leyla Gencer-Tutkunun Romanı* (1992), *Karanlıkta Işık* (1994), *Bu Cennet Bu Cehennem* (1997), *Esintiler-90'lı Yıllar* (1999), *Uzakdoğu'm* (Gezi, 2002), *Karanlıktaki Işık-Dünya Sahnelerinden İzlenimler* (Tiyatro ve sanatçılar üzerine, 2004).

Çocuk edebiyatının yıldızı Aytil Akal ACI'71

1952, İzmir doğumlu. 1973 yılında o dönemin popüler haftalık dergisi olan *Hayat*'ta "Aklınızda Bulunsun" başlığıyla sürekli bir köşe yazarak yazarlığa adım attı.

Uzaktan eğitimle Washington International University'den mezuniyet diplomasını aldı. Aynı üniversitede uzaktan eğitimle, eğitim dalında yüksek lisansını yaptı (2002). Kitapları ve yazılarıyla çocuk edebiyatının kendinden en çok bahsettiren ve en çok okunan yazarı oldu.

Ahmet Olcayto Tuğsuz TAC'68

Echo'nun müzisyenlerinden

TAC'den 1968'de mezun oldu. Jüri üyeliği yaptı ve Türkiye'yi Eurovision'da temsil etti. TAC'nin ünlü müzik grubu Echo'da yer alan isimlerden biriydi.

Kaan Urgancıoğlu

ACI'99

Dizilerin güçlü oyuncusu

1981, İzmir doğumlu. *Karaoğlan* ve *Kampüsistan* dizilerinde başrol oynadı. 2005 yılından bu yana pek çok dizide ve fimde rol aldı.

Çocuk kitaplarıyla adını duyurdu

Tülin Kozikoğlu ÜAA'86

Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nü bitirdi. ABD'de MBA yaptı. Çimento ve demir çelik şirketlerinin pazarlama departmanlarında çalıştı. Çocuğu olunca iş yaşamından ayrıldı. TRT'nin açtığı bir yarışmada, yazdığı *Çocuklar İçin Radyo* oyunuyla ikinci olunca (birinciliğe layık eser bulunamamıştı) kendini ve yazdıklarını biraz daha ciddiye almaya karar verdi. Bu işe daha fazla mesai harcamaya başladı. Kitapları önemli satış rakamlarına ulaştı. Son olarak, Redhouse Yayınları'ndan *Meraklı Gezginler* serisini çıkardı.

Metin Atamer TAC'61

İlk rüzgâr santralinin kurucu ortağı

1942, Çorum doğumlu. Talas ve TAC'den sonra ODTÜ Fizik bölümünü bitirdi. 1970 ve 1972 yılında analitik cihazlar konusunda Almanya'da ve Amerika'da eğitim gördü. 1969 senesinde çalışmaya başladığı şirketler gurubunda yöneticilik, yönetim kurulu üyeliği ve genel müdürlük yaptı. 1990 senesinde Metkur, Hat ve Atamer adlı üç yatırım ve dış ticaret şirketi kurdu. İsviçre'de bulunan Interwind Ltd. adlı mühendislik şirketinin de kurucu ortağı ve yöneticisidir. Ayrıca, Atamer, Türkiye'nin ilk YİD olarak kurulan Alaçatı Rüzgâr Enerji Santrali A.Ş. projesinin kurucu ortağıdır. *Talas'ta Zaman* adlı bir kitabı vardır.

ACI'da aynı anda birkaç işi yapmayı öğrendim

Pınar Ersoy ACI'02

Pınar Ersoy, *Milliyet* gazetesi'nin dış haberler servisinde, Washington'da çalışıyor. Obama ile yaptığı röportaj ses getirdi. Kendisine ACI'yı soruyoruz: "ACI'dan, bu okulun bizlere sunduğu imkânları sonuna kadar kullanmış olarak ayrıldığımı düşünüyorum. ACI'da birbirinden çok sevdiğim o hocalarım olmasaydı ne İngilizcem, ne de Türkçem gazetecilik yapmama imkân taniyacak kadar iyi olurdu. Öğretmenlerimiz bize tarihi, coğrafyayı ezberletmekten çok anlatmak için böylesine uğraşmamış olsaydı, dünyayla ilgili bilgim ve merakım bu mesleği yapmama asla yetmezdi. Daha 13-14 yaşından itibaren

kulüplerde çalışmamış olsaydım, bir servis yönetecek özgüveni ya da yüzlerce kişiyle ortak çalışma rahatlığını bulamayabilirdim. Daha saatlerce anlatabilirdim. Ama galiba en temel unsur şu: ACI bana öğrenme arzusu, çalışma disiplini ve en önemlisi, aynı anda çok iş yapma becerisini kazandırdı. Bunu meslekte tanıştığım birçok ACI mezununda da gözlemledim. Gazetecilik camiasında bizden mezun büyüklerimiz arasında en başta Zeynep Oral geliyor. Aktif çalışanlar arasında Neşe Düzel, Ebru Çapa, Melis Alphan, benim birlikte çalıştıklarım arasında Alexandra De Cramer ve Yiğit Kaytmaz var."

Defne Erdur Bekdik

ACI'94

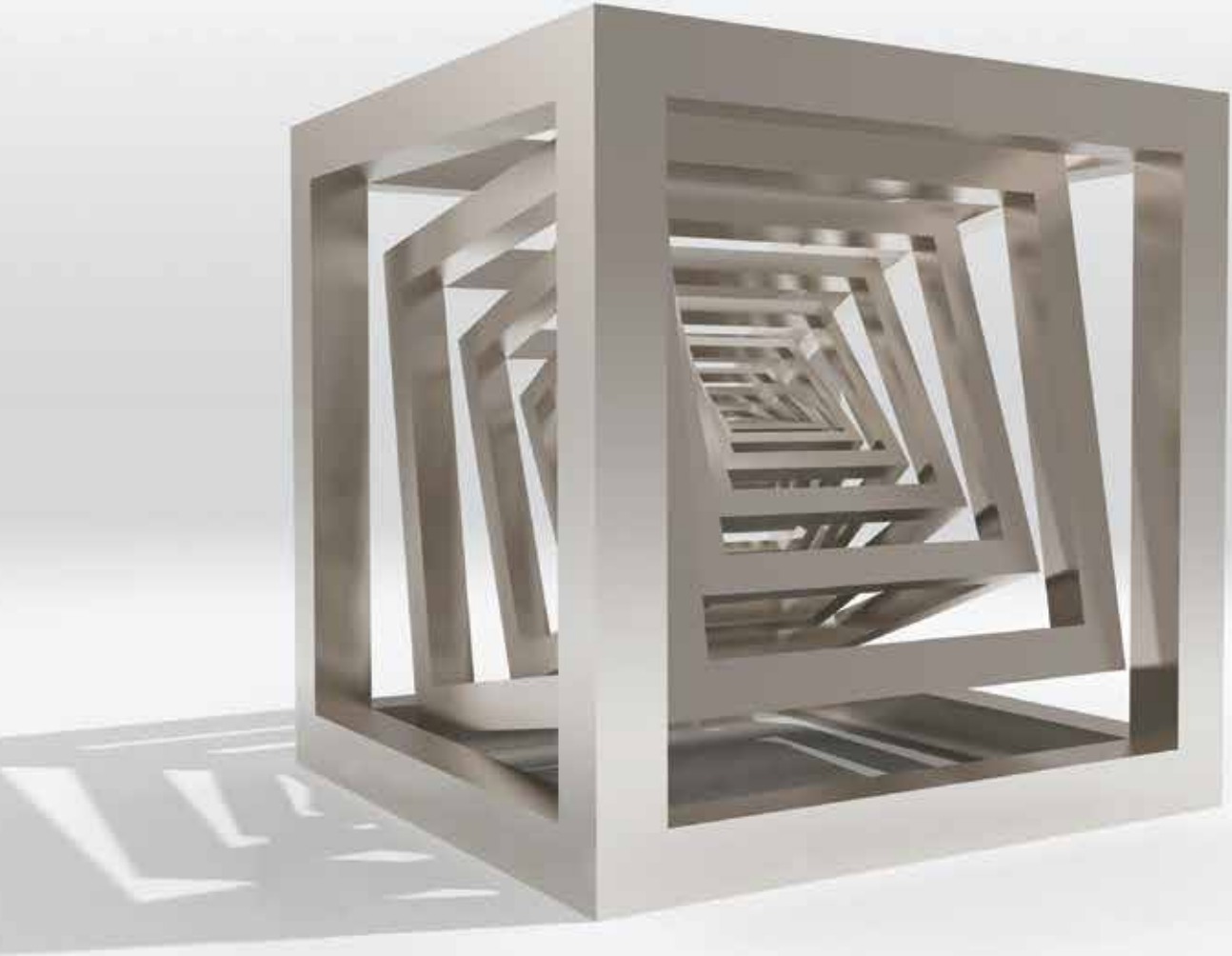
Yaratıcı Dans ve Drama

1978 doğumlu.

Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nde 1999 lisans, 2002 yüksek lisans eğitimi aldı. Halen Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuarı Modern Dans Ana Sanat Dalı'nda öğretim görevlisi olarak görev yapıyor. Sosyolog ve bağımsız dans sanatçısı olarak performans sanatları, sanatla terapi ve eğitim alanlarında çalışıyor. ÇATI Çağdaş Dans Sanatçıları Derneği ve ÇGSG Çağdaş Gösteri Sanatçıları Girişimi bünyesinde farklı projelerde pek çok sanatçı ile işbirliği içinde yer alıyor. Ayrıca, KAROSRİ KASAP Doğaçlama Grubu ve KeKeÇa Beden Perküsyonu Grubu sanatçılarından. Terapi çalışmalarına ise farklı grupların psiko-sosyal gelişimine destek olmayı amaçlayan farklı projelerde psikologlar ile işbirliği içerisinde çalışarak devam ediyor. "Elim Sende" çalışmalarının yanı sıra SEV Sağlık ve Eğitim Vakfı Yönetim Kurulu üyesi sıfatıyla Türkiye'de eğitim ve sağlık alanlarına gönüllü olarak da destek verdi. Uluslararası doğaçlama müzik, dans ve görsel sanatlar festivali TRANSIT'in koordinatörlüğünü yapıyor.

Bir Nef keşfi: 24 odalı 1+1 ev.

Foldhome, Foldoffice ve Garantili Proje gibi keşiflerin, Kemerburgaz, Levent, 4. Levent, Kağıthane, Merter, Haliç ve Bebeköy projelerinin sahibi Nef'le bildiğiniz evler tarih oluyor.

Gelin, siz de Nef'le ve Nef dünyasıyla tanışın, SEV Okulları mezunları ve çalışanlarına özel avantajlardan yararlanın.

nef.com.tr 0212 325 11 11

nef

Popüleritesi her daim yüksek Ayşe Arman TAC'87

Adana, 1969 doğumlu. Türkiye'nin en popüler köşe yazarlarından biri. *Hürriyet* gazetesinde çalışıyor. Ünlü tiyatro sanatçısı Haldun Dormen'in ve duayen halkla ilişkilerci Betül Mardin'in oğlu Ömer Dormen'le evli. Oyuncu olarak 2011 yapımı *Aşk Tesadüfleri Sever* filminde konuk oyuncu olarak yer aldı. Röportaj ve yazılarındaki aykırı duruşuyla ve pek çok tabuya karşı çıkmasıyla kendinden söz ettirdi. *Kimse Okumazsa Ben Okurum* ve *Kimse Sormazsa Ben Sorarım* adlı iki kitabı bulunuyor.

İpek Çalışlar

ÜAA'65

Duygu Asena Ödülü sahibi

1947, İstanbul doğumlu. ÜAA'nın ardından Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nden mezun oldu. Gazeteciliğe TRT'de başladı. 1976'da gazeteci Oral Çalışlar ile evlendi. 12 Eylül döneminde TRT'den ayrıldı. 1980'lerde *Nokta* dergisinin haber müdürlüğünü yaptı. Söz gazetesinin ve patronsuz *Sokak* dergisinin kurucularındandır. 1990-92 yılları arasında Hamburg'da yaşadı. Türkiye'ye dönünce, *Cumhuriyet* gazetesinin haber müdürlüğünü üstlendi, ardından on yıl süreyle *Cumhuriyet Dergi'si* çıkarttı. Mustafa Kemal Atatürk'le iki buçuk yıl evli kalan Latife Hanım'ın hayatını araştırıp yazdığı *Latife Hanım*, 2006'da yayımlandı. Kitapta, Latife Hanım'ın kız kardeşi Vecihe Ilmen'in hatıralarına dayanarak, 1 Nisan 1923 gecesini, Trabzon Mebusu Ali Şükrü Bey'i öldüren Topal Osman'ın Çankaya Köşkü'ne düzenlediği silahlı baskın sırasında, Atatürk'ün Latife Hanım'ın çarşafını giyerek köşkten kaçtığını ifade etmesi, Savcılık tarafından suç olarak görüldü; İpek Çalışlar ve onunla röportaj yapan *Hürriyet* gazetesi Sorumlu Müdürü Necdet Tatlıcan hakkında 4,5 yıl hapis cezası istemiyle dava açıldı. Ama bu davadan beraat etti. Yazar, Atatürk'ün hatırasına basın yoluyla hakaret ettiği iddiasıyla yargılandığı davada beraat etti. İpek Çalışlar, bu biyografi ile Uluslararası PEN Türkiye Merkezi tarafından kadının insan hakları ve kadın erkek eşitliği temalarında özgün çalışma ortaya koyanlara verilen Duygu Asena Ödülü'nü aldı. Çalışlar'ın ikinci kitabı Halide Edip Adıvar üzerinedir.

Neşe Düzel ACİ'74

Yayın yönetmeni koltuğundaki kadın

Aydın doğumlu. *Yeni Asır*, *Dünya*, *Milliyet* ve *Hürriyet* gazetelerinde muhabirlik ve yazarlık yaptı. Bunun yanında, içlerinde Ahmet Altan ile birlikte hazırlayıp sunduğu ve Star TV'de yayınlanan "Kırmızı Koltuk"un da bulunduğu çeşitli televizyon programları hazırladı ve sundu. Röportajları "Pazartesi Konuşmaları" adı altında *Taraf* gazetesinde yayınlandı. Düzel, Oral Çalışlar'ın gazeteden ayrılmasından sonra *Taraf* gazetesinin yeni Genel Yayın Yönetmeni oldu.

Mete Akyol TAC'55

Duayen gazeteci

1935, Ordu doğumlu. Talas ve TAC'den sonra Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Gazeteciliğe öğrencilik yıllarında başladı. 1951 yılında Ulus gazetesinin çocuk sayfasında çeviriler yaptı. 1953 yılında *Hürriyet* gazetesinin Tarsus muhabiri olarak göreve başladı. 1959'dan 1994'e kadar *Milliyet*, *Öncü*, *Hürriyet*, *Dünya*, *Günaydın*, *Sabah* gazetelerinde muhabir, röportaj yazarı, köşe yazarı ve genel yönetmen olarak değişik görevlerde bulundu. TRT 1, TRT 2, NTV ve tv8 televizyon kanallarında çeşitli programlar yaptı. Marmara Üniversitesi'nde dersler verdi. Altı kitabı var.

SEV Mütevelliisi

Yayınlanmış 18 ödülü var Oral Çalışlar TAC'65

1946, Tarsus doğumlu. TAC'den sonra bir yıl ODTÜ'de okudu. Daha sonra İstanbul İktisadi Ticari İlimler Akademisi'ne geçti. 1968 Haziran işgallerinde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarıyla birlikte İstanbul Üniversitesi'nin işgaline katıldı. 1968 yılında Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne girdi. Bu okulun Sosyalist Fikir Kulübü Başkanlığını, Ankara Üniversitesi Öğrenci Birliği Genel Sekreterliğini ve Devrimci Gençlik Merkez Yürütme Kurulu üyeliğini yaptı. 1967'de yayına başlayan *Türk Solu*, 1968'de yayına başlayan *Aydınlık* dergilerinde yazılar yazdı. 12 Mart 1971 darbesinden sonra tutuklandı. 1974 yılında çıkarılan af kanununa kadar üç yıl hapiste yattı. 12 Eylül 1980 askeri darbesiyle yeniden tutuklandı. Kaçaklık ve hapis günlerinden sonra Ağustos 1988'de serbest bırakıldı. 1992-2008 yılları arasında *Cumhuriyet* gazetesinde çalıştı. Çeşitli televizyon programları hazırladı. 15 Haziran 2008 tarihinde *Radikal* gazetesinde yazmaya başladı. *Taraf* gazetesinde Genel Yayın Yönetmeni olunca, *Radikal* gazetesinden ayrıldı. Kısa bir dönem *Taraf* gazetesinin Genel Yayın Yönetmenliğini yaptıktan sonra görevinden istifa etti. Yayınlanmış 18 kitabı bulunuyor. Çok sayıda gazetecilik ve araştırma ödülü sahibi.

Cengiz Çandar TAC'66

Ortadoğu ondan sorulur

1948, Ankara doğumlu. Talas ve TAC'den sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. Kısa bir süre ODTÜ İdari İlimler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde asistan olarak görev yaptı. Çandarlı ailesindendir. 68 kuşağı gençlik hareketlerine katıldığından ve Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı olarak faaliyetlerde bulunduğundan 12 Mart Askeri Müdahalesi'nin sakıncalıları arasına girdi. Yurtdışına kaçtı. Filistin direnişi çerçevesinde Şam'da, Beyrut'ta ve daha sonra sırasıyla Cenevre, Paris ve Amsterdam'da yaşadıkten

sonra 1974 yılında Türkiye'ye döndü. 1976'da *Vatan* gazetesinde dış haberler şefi ve dış politika yorumcusu olarak gazeteciliğe başladı. Türk Haberler Ajansı, *Cumhuriyet*, *Hürriyet*, *Güneş*, *Sabah*, *Yeni Şafak* ve *Referans*'ta çalıştı. 1 Eylül 2008'den bu yana *Radikal* gazetesinde yazılarına devam etmektedir.

Eski mezunların
yeni bankası.

Türkiye'nin en yeni bankası Odeabank olarak,
bir asrı aşan geçmişle ülkemizin en köklü
okullarından biri olan Amerikan Koleji'nin
başarılarından ilham alıyoruz.

Uzman kadromuz ve son teknoloji
imkânlarımızla hızla büyürken,
siz değerli mezunları bu yepyeni bankacılık
anlayışıyla tanıştırmak istiyoruz.

Hep birlikte nice buluşmalara...

odeabank

Herkesin değil, sizin bankanız.

444 8 444 | odeabank.com.tr

   /Odeabank

Aylin Sezgin dünyaya bir tohum attı

Otizm kelimesini hayli geç duyduk. 2003 yılında, Tohum Otizm Vakfı kurulmasaydı, belki hâlâ yeterince duymamış olacaktık. Vakfın kurucusu ve başkan yardımcısı Aylin Sezgin, ÜAA 1995 mezunu. Onun ve çalışma arkadaşlarının on yıldır verdiği mücadele sonunda çok önemli adımlar atılmış. Hâlâ sorunlar olsa da umut daha ağır basıyor.

Bazı insanlar yaptıkları işlerle, attıkları adımlarla süreci hızlandırırlar. Aylin Sezgin onlardan biri. Eğer bugün otizm konusunda fikir sahibiysek, bunu önemli ölçüde kendisine borçluyuz. *Buluşma* olarak, Tohum Otizm Vakfı Kurucusu ve Başkan Yardımcısı Aylin Sezgin ile görüştük.

Otizm ne kadar yaygın bir rahatsızlık? Çocukların yüzde kaç otistik olarak doğuyor?

Aşağı yukarı, yüzde bir gibi bir orandan bahsedebiliriz. Tam oran binde 88.

Nedeni belli mi?

Hayır. Milyonlarca çalışma yapılıyor ama nedeninin ne olduğu konusunda kesin bir bilgi yok.

Tohum Vakfı hangi amaçla yola çıktı, esas olarak neyi hedefledi?

Vakıf kurulduktan sonra, yaptığımız en önemli şeyin, farkındalık olduğunu düşünüyorum. İlk amacımız buydu: Otizm diye bir rahatsızlık olduğunu insanlara duyurmak.

Birkaç yıl öncesine kadar pek bilinmiyordu, değil mi?

Evet. Hatta, devlet, “bizde otizm yok, olsa insanlar sırada bekler,” diyordu. Şimdi, devletimiz otizmin ne olduğunu biliyor. Ama yeterli eğitimcisi yok.

Vakfı ne zaman kurdunuz?

15 Nisan 2003’te...

Birkaç yıl içerisinde devleti bu rahatsızlığın varlığından haberdar ettiniz.

Evet. Biz Milli Eğitime gittik, sayılardan bahsettik. Okullarda 150 bin civarında çocuk olması lazım. “Nerede bunlar?” diye sorduk.

Yetkililer, “yok” dediler. Kimsenin baş vurmadığını söylediler. Aslında otistikler, zihinsel engelli çocuklarla karıştırılıyordu. Gazetelerde, televizyonda gördüğümüz zincirlere bağlanmış çocuklar bence otistikti.

Siz devlete nasıl önerilerle gittiniz?

Biz, “kısa, orta ve uzun vadeli planlar yapmanız lazım,” dedik. Ama devletimiz hep kısa vadede kaldı. Sonra başka başka dernekler kuruldu ve bir platform oluşturuldu.

Bir güç oluşturdunuz...

Evet. İki-üç yıl kadar önce de YÖK Başkanlığı’nı ziyaret ettik. Orta vadede üniversite açılmasını, bunun için de hoca yetiştirmenin gerekli olduğunu söyledik. Şu soruların cevaplarını aradık: Ülkemizde özel eğitimin durumu nedir? Bu konuyla ilgili kaç profesör, kaç doçent var? Kaç üniversite mevcut? Kaç mezun veriyorsunuz? Çocuk sayısı nedir? Öte yandan, Avrupa Birliği’nden fon da aldık. Beş ilde bir pilot çalışma yaptık. Eksikliklerimiz ortaya çıktı: Yedi profesör, on doçent var. Bunların hepsi Eskişehir’e toplanmış. Başka bir yerde yok. “Bölüm açalım,” de-

diler. Ama hemen açamadılar, çünkü bu bölümün tanıtımı yapılmamıştı. Dahası, bu bölüme son yıllara kadar hiçbir yeri kazanamayan, başarısız öğrenciler geliyordu. Bunlar lisan da bilmiyorlardı.

Devlet eksiklikleri gidermek için ne-ler yaptı?

İyi gibi görünen ama kötü bir uygulamaya gitti. Devlet, “Benim okulum yok, öğretmenim yok o zaman ben özel eğitim yardımı vereyim. Bir rehabilitasyon merkez açın. Ayda 10

saatlik eğitim ücretini ben karşılaya-çağım,” dedi. Yani, ayda 500 TL karşılığında destek oluyor ve sadece 12 saat eğitim alıyorsunuz. Normal bir çocuk ise 120 saat eğitim alıyor. Biz, “120 saati verin hiç olmazsa 12 saati de üzerine verin,” diyoruz. 150-200 bin kişiye yakın insan, 1600 rehabilitasyon merkezinde ders alıyor. Bunların bir kısmı hiçbir okula gitmiyor. Devlet milyarlarca lira harcıyor ama oralarda nasıl bir eğitim verildiğini kimse denetlemiyor.

Siz aslında devlete bir model oluşturdunuz, değil mi?

Evet. Şöyle söyleyebilirim: Biz bu okulu kurduk, çünkü devlet eğitimle bu çocukların bir yere geleceğine inanmıyordu. Model oluşturup bunu devlete göstermek zorundaydık. Bunu yaptık.

Peki, yavaş yavaş da olsa, tünelin ucunda bir ışık görüyor muyuz?

Tabii. Bir kere, her daim Bakanları ziyaret ediyoruz. Platformla birlikte baskı grubu oluşturmaya çalışıyoruz.

Ama hâlâ sorunlar var...

Evet. Örneğin, devletin kurduğu rehabilitasyon merkezleri 12 saatlik dersanelerdir. Devlet normal eğitimde dersaneyi onaylamıyor. Özel öğretimde niye onaylıyor? Biz, devletten, dersaneleri okullaştırmasını istiyoruz.

Ama iyiye giden şeyler var. Her yıl, daha fazla özel eğitim kurumu açılıyor. Daha fazla insanı, hakları konusunda bilgilendiriyoruz. Her yıl, daha fazla öğrenci yurtdışına doktora gidiyor.

TOHUM VAKFI ÖZEL EĞİTİM OKULU

- Okulda yürütülen özel eğitim sistemleri başta ABD olmak üzere pek çok ülkede yaklaşık yarım yüzyıllık geçmişe sahip olan Uygulamalı Davranış Analizi (Applied Behavior Analyse) modeline dayalıdır.
- Uygulamalı Davranış Analizi modeline dayalı eğitim hizmetleri, ABD’de bulunan Princeton Çocuk Gelişimi Enstitüsü’nden alınmıştır.
- PCDI, ABD’de otizmli çocukların üç yaşından önce eğitime başlayabildiği ve yarısından fazlasının normal bir okula geçiş yapabildiği nadir kurumlardan biridir.

Sizin uygun bulduğunuz ABD'deki sistemin özellikleri neler?

ABD'deki ücret 95 bin dolar. 90 bin doları devlet veriyor, 5 bin doları okul karşılıyor. Bir fundraising yapıyor. Biz de, her sene, eksi bütçeyle başlıyoruz. Fon ve kaynak bulmaya çalışarak eksigimizi kapatıyoruz.

Peki, şu anda devletin cephesinde durum ne?

Devletin OÇEM (Otistik Çocuklar Eğitim Merkezi) adlı kuruluşu bulunuyor. Sekizinci sınıf sonuna kadar okuttuğu 2 bin 66 çocuk var. Çok az. Çünkü bu kuruluşlardan sadece 35 tane açmış. Her ile bir tane bile düşmüyor. Ben, İstanbul'da 2-3 bin çocuk sıra bekliyor diye biliyorum. Türkiye'de 150-200 bin otistik çocuğun sadece 7 bini eğitilmiş.

Tedavi nasıl yapılıyor?

Veri analizi yapılıyor. Otistik çocuklarımızın hedefleri var, çalışacak programları var. Aldığımız know how bu zaten. Hedef seçiliyor, programına konuluyor. Beş on dakikada bir yukarıda 'timer'lar çalışıyor. Çocukla ilgili not alıyorsunuz.

EĞİTİM PROGRAMLARININ ÖZELLİKLERİ

- Gün boyunca, eğitimlerdeki her çocuğa bir eğitimci, her dört eğitimciye bir danışman rehberlik eder.
- Uygulamalı davranış analizi modeli, profesyonelce, veriye dayalı ve kapsamlı olarak uygulanır.
- Eğitim programlarının ve uygulamaları her yıl PCDI uzmanlarınca değerlendirilir.
- Personele eğitim verilir.
- Otizmli çocuklar için çok önemli iki alan olan iletişim ve sosyal etkileşim alanlarına büyük ağırlık verilir.
- Çocuklarının performanslarını değerlendirmek için veri toplanır.
- Ailelere düzenli aralıklarla eğitim verilir.

'100 defa gözüme bak dedim, baktı' gibi. Ya da, 'Okuma parçasındaki soruların yüzde 80'ini yaptı. Matematik işlemlerinde bir basamaklı toplamaları yaptık' gibi. Sonuç olarak, gayet objektif, matematiksel veriler çıkıyor. Ayrıca, gülebilir, anlamsız sesler çıkarabilir. Bunlar istenmeyen davranışlardır. Artılar ve eksiler konur. Çocuklarla kontratlar yapılır. Bu çocuğa falan filan kontratları yapıyoruz. Başarılı çocuklara ödül veriyoruz. Benim oğlum Cem de otistik bir çocuk. İkiz kardeşi Alman Lisesi'nde okuyor. Cem'in kontratları var. Sabahleyin buraya geliyor, ödevini teslim ediyor, onun karşılığında bir ödül kazanıyor. Ödül olarak değişik şeyler oluyor. Bu bateri çalmak da olabilir, sevdiği bir yiyecek de...

Tüp bebek yapanlarda otizm daha mı çok görülüyor?

Ben tüp bebek tedavisinin bununla ilgili olduğunu düşünüyorum. Bu tür bebeklerde, daha fazla engellilik durumu görülmeye başlandı. Tüp bebek yapıldıktan sonra, düşmesin diye bir iğne verirler. Anneye yapılır. Düşüğü engeller. Düşüğü engellemek şu anlama

gelir: Doğal yöntemle doğum yapıldığında, annelerin engelli çocukları varsa onlar düşük sonucunda atılır. Ama tüp bebekte iğneyle o bebek vücutta tutulabiliyor.

Sizin tedavi anlayışınızda nasıl bir farklılık var?

Şu anda, devletin rehabilitasyon merkezine gittiğiniz zaman, çocuğunuza önce renkleri ayırt etmeyi öğretirler, sonra resimlerin isimlerini... Daha iyisi, okuma ve matematik öğretirler. Bu arada çocuk atlar, hoplar, yıkar, döker. Kontrol altında değildir. 'Dur dedin mi durmuyor, bekle dedin mi beklemiyor'. Ben onunla bir markete gidemiyorsam, bir restorana gidip oturamıyorsam, haydi yatağa dediğimde yatıramıyorsam, renkleri bilmesi neye yarar ki?

Size dönsek. Herhangi bir çıkarınız yok. Size parasal bir karşılık da ödenmiyor. Niye bu işe girdiniz?

Neden girdim, ben de bilmiyorum. Çok çılgınca bir şey. "Birilerinin yapması lazım" diye düşündüm. Ben, kendimi şöyle rahatlatıyorum: Cem, bana bu işi yapmam için, görev gibi geldi.

Cezaevi çocukları için kollar sıvandı

Gamze Savaşır (TAC'12), cezaevinde yaşamak zorunda olan mahkûm annelerin çocuklarının durumunu düzeltmek için mücadele veriyor.

“Cezaevinde büyüyen çocuklar ile ilgili komitemiz, 2009 yılında çalışmaya başladı. Arkadaşlarımla birlikte, “Saklı Çiçekler” ismini verdiğimiz bu komite çalışmalarını Karataş Cezaevi’nde yürüttük. Geçen yıl ve ondan önceki yıl cezaevi etkinliklerimizde yaklaşık olarak 8-12 çocukla iletişim kurduk. Cezaevinin içinde çocuklar için yapılmış özel bir kreş var. Bizler gidince çocukları kreşe getiri-

yorlar. Görüştüğümüz çocukların çoğu 2-4 yaşlarında oluyor. Her birimiz farklı çocuklarla ilgilenerek onlarla oyun oynuyoruz. Bazen oyun oynamak yerine kucağımızda oturmaya istiyorlar. Bazı çocuklarla ise çok zor iletişim kuruyoruz. Her şeye rağmen, dışarıdan bir yüz görmeleri, koşullardan kısa süreli de olsa çıkmaları onları mutlu ediyor. Bu yılki ziyaretlerimiz alt dönemlerimizden gönüllü olan kardeşlerimizle

gerçekleşecek ve komite liderliğini onlar yürütecekler. Çocukları cezaevinde bırakarak dönmek ağır bir duygu... Bu nedenle de, annelerin cezalandırılmalarında e-kelepçe yönteminin uygunluğunu araştırmış ve TÜBİTAK’ta değerlendirmeye sunmuştum. Anneler cezalarını çeksin ama çocuklar evlerinde anneleri ile birlikte büyüsünler. Bizim ülkemizde kadın mahkûmların suçları genelde ağır cezalar gerektirmiyor.

Bu projenin hayata geçmesi için çalışmak benim için çocukları ziyaret etmek kadar önemli hale geldi. Bu konu ile ilgili olarak, geçen yıl okulumun katkıları ile bastırdığım kitabımı bu yıl İngilizceye çevirdim. Kitabın basımı tamamlanınca, görüşmüş olduğumuz bazı derneklere göndereceğiz. Ayrıca, Bursa ve Ankara Barosu’nun da bilgisi var. Komitenin bu yılki amacı, çocukları ziyaret etmenin dışında, cezaevinde büyümelerine engel olabilmek ve e-kelepçenin uygulanmasında anne mahkûmların durumunun değerlendirilmesini sağlamaktır. Cezaevi ziyaretlerimizde Adana Savcısı Hakan Uyar bize çok destek oldu. Cezaevi Müdürü’ne de her zaman cep telefonu ile ulaşabildim. Asıl zorluklar ilk yıldır ve öğretmenlerimiz her zaman yanımdaydı.”

Demet Güral ÜAA'75

Sosyal sorumluluğa adanmış bir yaşam

ABD’nin en büyük sivil toplum kuruluşu olan Pathfinder International’de uluslararası programlarından sorumlu başkan yardımcısı. Cinsel sağlık ve üreme sağlığı konusunda uzman. Afrika’da kadın sünneti konusunda çalışmalar yaptı.

Altan Ünver TAC'57

Devasa bir sosyal sorumluluk projesine el attı

Merhum Ünver, kamu yararına çalışan ve kâr gütmeyen bir kuruluş olan İktisadi Kalkınma Vakfı’nın kurucuları arasında yer aldı. TKV, 1969 yılında yoksul köylüleri Türkiye’nin kendine özgü koşullarında, kırsal ve tarıma dayanan kalkınmaya yönlendirmek amacıyla kuruldu.

GELİŞEN VÜCUTLAR
GELİŞEN ZEKALAR

OKULLARDA SAĞLIKLI BESLENMENİN ADI ARTIK SCOLAREST!

Dünyanın lider yiyecek, içecek ve destek hizmetler sağlayıcısı Compass Group PLC'ye bağlı olarak hizmet veren Eurest markamızın eğitim kurumlarındaki yiyecek ve içecek hizmetlerini artık dünya markamız "Scolarest" ile veriyoruz.

Her zaman olduğu gibi dünya standartlarındaki hizmetlerimizi, uzman çalışanlarımız ve "Ye, Öğren, Yaşa" felsefemizle, kaliteden hiçbir şekilde ödün vermeden sunmaya devam edeceğiz.

YE

ÖĞREN

YAŞA

Scolarest

www.sofragrup.com

Anadolu Çocuklarına Basketbol Yaz Kampları

Güler Legacy bir sosyal sorumluluk kuruluşu... Kurucusu Necati Güler (TAC'75) ve ailesinin yaptığı iş küçümsenecek gibi değil. Üç yıldan beri Anadolu'dan gelen çocuklar için basketbol yaz kampları düzenliyor. Tam da Güler ailesine yakışacak bir duruş.

“Üç yıldan beri, Türkiye'nin imkânı olmayan bölgelerinden 14-16 yaşlarında 50 çocuğu, her sene İstanbul'daki yaz kamplarına getiriyoruz,” diyor Necati Güler ve ekliyor: “Başlarına da beş tane antrenör koyuyoruz. Şimdiye kadar bu etkinliği, Işık, Koç ve Özyeğin üniversitelerinde iki haftayı onlarla birlikte yaşayarak gerçekleştirdik. Orada olanlar bizim için çok önemli. Bizim ilk kampımızdan sonra, dört çocuk üniversite okumaya karar verdi.

Bunlardan biri kararını Hakkari'ye dönerken uçakta verdi. Halen Kayseri, Erciyes'te üniversite okuyor.”

Peki, bir sene sonraki çocukların seçimi nasıl oluyor? “Antrenörler ilk senenin sonunda döndükten sonra sekiz çocuğa görev veriyor,” diyor Güler. “Mahallerinde 10 çocuk buluyorlar. Bizim kampta öğrendiklerimizi onlara öğretiyorlar.”

Guler Legacy'nin kurucuları, 50 yaşını geçmiş olan basketbol meraklılarının hemen hatırlayacağı yıldız basketbolcu Necati Güler, basketbolcu eşi ve onların her ikisi de milli takımda oynayan yıldız basketbolcu oğulları Sinan ve Muratcan.

Necati Güler'i tanıyanlar, bu sosyal sorumluluk projesinin kişiliğine, hayattaki duruşuna çok uygun düştüğünü söylüyorlar. Niye mi? Güler, bugüne dek örneklerini fazla görmediğimiz öğrencilerden. Her şeyden önce ciddi bir spor yeteneği var. Daha ilk derslerden birinde beden eğitimi hocası, “Kendine beş dal seç. Bunlardan birinde mutlaka milli olacaksın,” demiş. Genellikle sporcu öğrencilerin diğer dersleri pek iyi olmaz. Necati Güler'inki farklı. TAC'de de bütün sınıfları ve dolayısıyla okulu birincilikle bitiriyor. Her yıl sınıf başkanı seçiliyor. Bu özelliklerine rağmen son derece mütevazı. Ve bir özelliği daha var. Okulun Marko Paşası. Kimin derdi varsa ona geliyor, öğretmenlerle mi konuşulacak, biri sırrını mı anlatacak, Güler'i buluyor.

“Peki okul size ne kattı?” diye biraz basmakalıp ama olmazsa da olmaz sorumuzu soruyoruz. Cevap oldukça iddialı geliyor: “Ne katmadı ki? Pek çok konuda öndeyiz. Spora bakın, sanata bakın. Öte yandan, toplumla hep iç içeyiz. Hiç bencil olmadık.” Necati Güler'e göre, bunu

TAC bize ne katmadı ki? Spora bakın, sanata bakın... Pek çok konuda öndeyiz. Toplumla hep iç içeyiz. Hiçbir zaman bencil olmadık.

Necati Güler, her ikisi de profesyonel ligde oynayan oğulları Sinan ve Muratcan ile birlikte.

başarmış olmanın iki nedeni var, Birincisi, okulun kozmopolit yapısı. “Anadolu'nun birçok değişik yerinden gelmiş çocuklar vardı,” diyor.

İkincisi ise, son derece kaliteli bir öğretmen kadrosu... Beden eğitimi Nejat Hoca, Fen bilgisi Mr. Hornish, sınıf arkadaşı Engin'in babası İbrahim Akış. En efsanesi de Haydar Hoca. Kütüphanenin sorumlusu Miss Warren. “O gelmeden önce kapısında sıra olunan, görevlinin istenilen kitabı verdiği bir yerdi. İçeri girip çıkılmazdı. Rahatlıkla içeri girip, dersimizi burada çalışıp, dünyada olup bitenleri öğrendiğimiz bir yer haline geldi. Hatta Miss Warren, öğrencilere limonata ve browning da dağıtırdı. Sonra Robesonlar... İngilizce sesleri veriş tarzları...”

Gelelim anekdotlara... Necati Güler anlatıyor: “Sports Council başkanıydım. Türkiye şampiyonası yapılacak. Kıyafet olarak da kimseden aşağı kalmak istemiyoruz. O zaman Türkiye'nin en ünlü eşofman ve forma imalatçısı Candaş idi. Biz yaz tatilinde İstanbul'a gittik. Formaları Candaş'a sipariş verdik. Bize bütçe çıkardılar. Sports Council'in öyle bir parası yok. Sonra aklımıza okulun üçgen bayrağını yaptırıp öğrencilere

satmak geldi. Mr. Robeson'a gittik. Ona, "Bu bayrakları 10 liradan satmak istiyoruz. Siz öğrencileri bunları satın almaya zorlarsanız formaları alabiliyoruz," dedik. Baktı, "Niye 15 liradan satmıyorsunuz?" dedi. Aldığım en büyük hayat derslerinden biriydi."

Bir başka anekdot. Bu kez kahramanımız fen hocası Mr. Hornish. Söz yeniden Necati Güler'de.

"Mr. Hornish, aynı zamanda basketbol hocası. Ama nedense lise öğrencileri kendisini istemiyor. O da onlara küsmüş. Ben de ortaokulu çalıştırmasını istiyorum ve bunun için sürekli baskı yapıyorum. Her ders bittikten sonra yanına gidiyorum, akşamları evine gidiyorum ve 'Sir, ne zaman başlıyoruz,' diyorum. Sonunda benim baskılarımdan bıktı ve ortaokulu çalıştırmayı kabul etti.

O gün öğrendiğim basketbolu hayatım boyunca kullandım. Nasıl

mı? Biz ilk 45 dakika turnike atardık. Bütün sağa dripling sağ turnike bütün sola dripling sol turnike şeklinde. O gün öğrendiğim sol turnike bana basketbolda çok şey kazandırdı. Sonra İstanbul'a geldim. Ligde sol turnike atmasını bilmeyen insanlar vardı. Ben, bir Galatasaray-Fenerbahçe maçında sol turni-

ke attım, öyle meşhur oldum. Amerikalı oyuncunun üstünden bugüne kadar bunu yapan çıkmamış. Bunu yapmayı dört sene önce Mr. Hornish'den öğrenmişim. Sol elle dripling yapmayı da. Başarının nedeni fundamental çalışılmaması.

Ve Hornish ile ilgili son anekdot...

İzmir Atatürk bütün rakiplerini yenip geçiyor. Hiçbir maçta 100'ün altında sayı atmamış. Kulüp, gençlerde, Karşıyaka olarak Türkiye şampiyonu oldu. 100'e 68 bitti. Ne olduğumuzu şaşırmış vaziyetteyiz. Mr. Hornish sahanın ortasına geldi ve tek tek hepimizin elini sıktı. 'Siz yapabileceğiniz her şeyi yaptınız, hiç üzülmeyin,' dedi.

Aynı takımla bir sene sonra Mersin'deki Türkiye Şampiyonası'nda tekrar karşılaştık, bu kez 88-68 biz kazandık. Mr. Hornish bize o lafı etmemiş olsaydı rakipten korkacaktık ve yine yenilecektik."

**Don Hornish,
iki çocuğuyla
birlikte. Tarsus,
1969-1974.**

Şehrin **kalbi** Beyoğlu'nda işi başından **aşkın**lara
yeni bir ofis projesi, **BeyoğluLook.**

Şimdi Beyoğlu Piyalepaşa'da, şehrin kalbinde, Beyoğlulu olmak isteyenler için eşsiz bir ofis / stüdyo projesi yükseliyor. Beyoğlu'nun dokusunu, enerjisini ve dinamiğini bir araya getiren, modern hayatın beklentilerinin ötesine geçen bir proje... **BeyoğluLook...**

40 m²'den 1000 m²'ye kadar alternatifler sunan ofis ve stüdyo alanları, ana arterlere yakınlığı, Back-Up tarafından sağlanan **"Backoffice"** hizmetleri, **vale park** gibi ayrıcalıklarıyla BeyoğluLook, yaşamak ve çalışmak için Beyoğlu'nda olmayı seçenleri bekliyor.

Cumhuriyet Tarihine Tanık Bir Atatürk Kızı!

AYŞE MAYDA ACF37

“Ben ne ustasıyım, neyin ustasıyım?” diye uzun uzun düşündü Ayşe Mayda. Ve kendine tıpa tıp uyan, “Ben yaşam ustasıyım!” fikrinde karar kıldı. İsmet Noonan Kabağaçağı anlatıyor.

“İzmir’in önemli simgelerinden biri sayılan, çoğumuzun Ayşe Ablası, sevgili Ayşe Mayda, Konak Belediyesi’nin 23 Kasım 2011 tarihinde “Ustaya Saygı” etkinliğinde sevenleriyle bir araya geldi. Bu tür programların yaratıcısı olan kültür, sanat ve özellikle insana değer veren Konak Belediye Başkanımız Dr. Hakan Tartan ve ekibine ne kadar teşekkür etsek azdır. Bu etkinlikler unutulmaz, unutulmayacaklar da. 23 Kasım akşamı Türkan Saylan Kültür Merkezi’nde müthiş bir kalabalık vardı. Biz, gecenin sunucusu Namık Kuyumcu ile birlikte yavaş yavaş toplantı salonuna doğru ilerliyoruz. Bu da ne? Salon tıklım tıklım, yetmemiş, insanlar dışarıya taşmış! Ayşe Mayda’nın arkadaşları, hayvansever dostları, doğayı

koruyanlar, Soroptimistler, İzmir Amerikan Koleji camiası, akrabaları, Lionlar, bürokrat dostları ve onu değişik ortamlarda tanımış olan bir yığın insan. Hepsi orada. Kalabalığın yerini almasıyla dev ekranda “Cumhuriyet Tarihine Tanık Bir Atatürk Kızı!” isimli barkovizyon gösterisi ile Ayşe Abla’nın güler yüzü herkesi selamladı. Program başladı.

Ayşe Abla ile ilgili yazılacak, konuşulacak, anlatılacak öyle çok şey var ki! Program sunucusu yazar, şair Namık Kuyumcu, yalın, esprili ve güzel Türkçeyle programı çok güzel yönetti. Bu kadar çokyönlü bir insanı anlatmak da bir o kadar zor. Ancak salondaki o sıcak ortam, konuşmacı ve dinleyicilerin coşkusu ve anlatılan tüm hikâyelerin içtenliğiyle zaman su gibi aktı. Tabii ki

Ayşe Mayda’nın dolu yaşamından kesitleri paylaşmak kısıtlı bir zamanda mümkün değil. Ama programı yöneten Sayın Kuyumcu, gerek sahnede konuşmacıya, gerekse oturdukları yerden anekdotlar anlatanlara olabildiğince söz hakkı verdi. Ayşe Mayda’nın heyecanı, sevinci ve sevgisi seyirciyi de etkiledi. Kâh gülündü, kâh gözler doldu. Türkiye’nin ilk kadın ortodontisti olması, dernek kuruculuğu ve yöneticiliği, yaptığı hayır işleri, hayvan sevgisi, koruyuculuğu, hatırsınaslığı, düşünceliliği... Sonsuz hikâye ve anekdotlarla anlatmaya çalıştık sevgili Ayşe Mayda’yı. Ben de altmış yıla yayılan sevgimizi kendimce anlatmaya çalıştım. Başta Mayda Köşkü’nün ve bahçesinin büyüleyici havası, Ayşe ve Seniha kardeşlerin sonsuz dostlukları, sevgili anneleri Hayriye Teyze’nin ut çalışı ve eşim John’a öğrettiği Türkçe şarkılar...

Masal gibi günlerdi hepsi! Yazları bahçede tavuskuşu Mahmut Bey, keçimiz Cazibe Hanım, kaplumbağamız Ömer Bey ve tabii ki ailenin ferdi gibi olan sayısız kedi ve köpek... Çeşme’de, İzmir’de paylaşılan sofralar, muhabbetler büyük mutluluktu. Nalan ve çocuklarım Cevat, Kuki ve Dodo hep birlikte büyüdüler. Mayda kardeşlerin yeri bambaşkadır onlar için. Evet, Ayşe Abla bir efsane, yorulmuş demek bilmeyen, vefalı, örnek insan, unutulmaz Ayşe Mayda! En büyük ödül ve onurlardan biri, insanın hayattayken değerinin bilinmesidir. Bayraklı ile Bornova arasındaki yüksek dağların tepesindeki Ayşe Mayda Göleti’nde, Ayşe Mayda Sokağı’nda, İzmir Amerikan Koleji’ndeki Ayşe Mayda Terası’nda, yaptığı sayısız yardımda yaşayacak Ayşe Mayda ismi ilelebet. Ama belki de en önemlisi, onu tanıma şansına sahip olmuş her insanın yüreğinin sınırsız sevgi, saygı, hayranlık dolu olması. Çok yaşa sevgili Ayşe Mayda! Seni çok ama çok seviyoruz! (Beacon)”

Emel Akaltın padişah (sağda) ve gözdesi rolünde Necla Çapraşık Taşhan.

Emel Akaltın deniz subayı kıyafetiyle Türkiye'nin ilk kadın karikatüristi Selma Emiroğlu ile birlikte.

İsmet Kabağağalı Noonan ACI'54

İsmet Kabağağalı Noonan'ın *Anılar Akın Akın* adlı kitabında pek çok yeri ve zamanı ziyaret ediyorsunuz. Babası, Halikarnas Balıkcısı'nı ve onlarca ünlü ismi anlatıyor. Dünn ACI'lı genç kıızı bizi olağandışı bir "Mavi Yolculuk"a çıkartıyor.

"Her kitap bir yolculuktur," derler. *Anılar Akın Akın* ise yaşam sevgisiyle dolu kocaman bir yüreğin, geçmişine yaptığı birçok yolculuktan oluşuyor. Çok duru bir dille kaleme alınmış olup kısa bir sürede üç baskı yapan kitabın akıp giden sayfalarında pek çok yeri ve zamanı ziyaret ediyor, pek çok tanıdık, arkadaş, dost ve aydınla karşılaşıyorsunuz. Sayfalar boyunca İstanbul, Büyükkada, Şakir Paşa Köşkü, Şişli Bomonti'deki apartman, Nişantaşı İlkokulu, Arnavutköy Kız Koleji, İzmir Amerikan Kız Koleji, Köprü, Ayşe Mayda'nın evi, Hatay Merhaba Apartmanı, Adana, Side, gemiyle Akdeniz ve okyanusu geçiş, Boston, Sacramento, San Fransisco ve diğer Amerika seyahatleri, 1946'daki "Fenomen Mavi Yolculuk"la başlayıp arkası gelen mavi yolculuklar, Halikarnas Balıkcısı Cevat Şakir ve tüm fertleriyle Şakir Paşa ailesi, Noonanlar, aile dostları Sabahattin Ali, Sabahattin Eyüboğlu, Ruhi Su, Azra Erhat, Safiye Ayla ve başkaları, sonra çocuklar, torunlar, arkadaşlar, komşular, Bodrum, Bodrum, hep Bodrum ve anılar, anılar, hep anılar var... Fazla uzatmayalım, İsmet Noonan'ı yakından tanımak istiyorsanız bu kitabı okuyun demekten başka bir şey söyleyemiyoruz. (Menekşe Badioğlu Erdik)

İkinci baharın çiçekleri

Emel Akaltın ve Necla Çapraşık Taşhan ÜAA'59

İki can dostu, 1940'lı yılların kolejjini anlatıyor. Dr. Emel Akaltın, "Hiç bir insanın diğerinden farklı olmadığını anladım. Öğrendiğim en önemli şey budur," diyor.

Emel Akaltın (ÜAA'59) Üsküdar, 1928 İstanbul doğumlu. Jinekolog doktor. Altunizade'deki baba evinde, eşi ile emekliliğin tadını çıkartıyor. Son derece dinç. Eşi de öyle. Kendisini evinde ziyaret ediyoruz. Yanında sınıf arkadaşı Necla Çapraşık Taşhan var. Kendisi Işık Lisesi'nin İngilizce öğretmenini. O da emekli. Sınıfın yaramaz kıızı olarak bilinirmiş. Öğretmenliği boyunca, ÜAA'dan öğrendiklerini uyguladığını söylüyor. Bu yüzden de başarılı olmuş ve öğrencileri tarafından sevilmiş. Emekli olurken öğrenciler kendilerine bir kutu şeker almışlar, yanına da bir kart ilâştirip üzerine, "Bize İngilizce öğrenmeyi şeker kadar tatlı kıldınız," yazmışlar.

Peki, okuldan ilginç bir anısı var mı?

Olmaz mı? Bahçedeki Hollanda ineklerini anlatıyor ve görevlilerin öğrenciler için her gün taze süt sağdıklarını söylüyor.

Emel Akaltın, sınıfta Tomboy laka-

bıyla anılmış. Erkek Fatma yani. Pek çok etkinlikte erkek kılığına girmiş. Ama aynı zamanda, ilk evlenenlerden biri olarak herkesi şaşırtmış.

Klasik sorumuzu soruyoruz: Okul size ne kazandırdı? "Söyleşiye geleceğinizi söylediğinizden beri bunu düşünüyorum," diyor ve anlatıyor: "Okulda öğrendiğim en önemli şey, benim diğer insanlardan farklı olmadığım... Öğretmen de olsa, müdür de olsa, başbakan da olsa, bütün insanlar eşittir. Kimseden çekinmem. Kimseyi tabu olarak görmem. 'Ben sana hürmet edeceğim, sen bana hürmet edeceksin.' Bana en çok bunu öğretti. Okulda, herkese isimleriyle hitap ediliyordu. Öğretmenim, hocam denmezdi."

"Gerçekten de ne kadar önemli," diye düşünürken, sözü Necla Çapraşık alıyor ve okulun çokkültürlü yapısına dikkat çekiyor: "Müslüman-Hristiyan ayrımı bilmezdik. Hepimiz kardeş gibiydik."

Ermeni, Süryani, Türk... Hepimiz kardeşlik

Turhan Uygur TAC'45

1924 Tarsus doğumlu Turhan Hocamız eski günleri anlatıyor: "Eskiden Tarsus Amerika'na rağbet yoktu. Çünkü Tarsus'ta dindar bir kesim vardı. Halk arasında Tarsus Amerikan için gavur mektebi derlerdi. Babam da bundan dolayı bizi Tarsus'a yazdırmaya çekinmişti. Beni ve Orhan'ı, birimizi İstanbul Robert Koleji'ne, birimizi Galatasaray Lisesi'ne yazdırmak üzere hazırlık yaptı.

O sırada babamın çok sevdiği Adana Belediye Reisi Turhan Cemal Beriker telefon açmış, demiş ki, "ben oğlumu Tarsus Amerikan Koleji'ne verdim, siz orada onun velisi olun." Bir de dedem bizi çok severdi, yanından ayırmak istemezdi. Bi-

zim İstanbul'a okumaya gitmemizi istemiyor, üzüliyordu. Sonra babam da bizi Tarsus Amerikan Koleji'ne yazdırmaya karar vermiş. O şekilde biz Tarsus Amerikan Koleji'ne girdik.

Son sınıftaydık. Fransız bir Fransızca öğretmeni vardı. Biliyorsun, Fransızlar şaraba biraz meraklıdır. Bu hoca ayrıca ata binmeye meraklıydı. Tabii bizim çocuklar rahat durur mu? Biz 1 Mayıs'ta denize girer, piknik yapardık. O gün yine denize gireceğiz.

Arkadaşlar dediler ki hoca nasıl olsa seneye gidiyor, rahat olabiliriz. Hocanın bir de güzel atı vardı. Atını, eğerini filan aldık. Şarabı aldık yola koyulduk. Denize

girdik, çıktık, yıkandık. Yemek yiyoruz, yemek yerken kadeh kaldırıyoruz. Tabii orada "Mezuniyet Şerefine" derken hoca da kafayı bulmuş. Nasılsa geçtik diye herkes rahat tabii ki. Ne kadar güldük, eğlen-dik anlatamam.

Bizim zamanımızda herkes kardeş gibiydi. Herkes birbirini çok severdi. Ermeni vardı, Giritli vardı, Süryani vardı ve hepsi arkadaşımızdı."

Uygur, okulda Mr. Woolworth'un adının güzel bir binaya verilmemesine çok üzüldüğünü söylüyor: "Ben bunun için çok uğraştım, ama başarılı olamadım," diyor. (Temuçin Karmutoğlu TAC'04, BizLetter)

Mr. Kenneth Frank ve Mrs. Elizabeth Frank

Amerikan Bord'un uzun yıllardır Türkiye'deki temsilciliğini yapan Elizabeth Frank, okulların idaresinin tamamen Sağlık ve Eğitim Vakfı'na devredilmesiyle arkadaşlarına veda etmişti. Mrs. Frank anlatıyor.

"Mr. Frank'le bizi bir araya getiren, Afrika'ya gitme ve orada öğretmenlik yapma arzumuzdu. Bu arzumuzu Barış Gönüllüleri (Peace Corps) aracılığıyla hayata geçirmek istedik, ama olmadı. Bunun üzerine, Afrika'da öğretmenlik yapmak üzere bizi görevlendirebilir misiniz, diye UCBWM'e, Amerikan Bord'unun ABD'deki merkezine başvurduk. Onlar da bizi Zambiya'ya yatılı ortaöğretim kurumlarında öğretmenlik yapmaya gönderdiler. Zambiya'daki görev süremizin ortalarında, eve döndüğümüz

bir dönemde UCLA'ya (University of California at Los Angeles) giderek kütüphanecilik alanında yüksek lisans derecemizi aldım. Zambiya'dan ayrılırken, Amerikan Bord gibi bir örgütle çalışmaktan gurur duyduğumuzu farkederek, örgüttekilere bir kütüphaneci ile matematik öğretmeni arayan bir okul olursa bize haber vermelerini, dünyanın neresinde olursa gidebileceğimizi söyledik. Zambiya'dan ABD'ye döndükten iki yıl kadar sonra İzmir Amerikan Koleji'nde kütüphaneci ve matematik öğretmeni arandığıyla ilgili Amerikan Bord'dan telefon aldık. Okulda Mr. Hill, Bercis Toğulga, Linda Furneaux Köseoğlu, Anet Gomel, Mine Erim ve niceleri vardı. Sonra birlikte çalıştığımız Nilhan Çubuk, Didem Erpulat ve Leyla Keskiner de öğrenciler arasındaydı. ACI'da 22 yıl çalıştık. Mr. Frank matematik öğretti, hatta okul müdürlüğü yaptı. Ben Naomi Foster kütüphanesinde muhteşem bir ekiple çalışma ve kütüphaneyi düşündüğümde de büyük hale getirme şansına sahip oldum. Kütüphane binasının tasarlanmasında da katkıım oldu. Mr. Frank ile buraya geldiğimiz 1982 yılından bu yana okulda meydana gelen değişimi düşündükçe hayrete düşüyorum. Bundan 42 yıl kadar önce Afrika'da öğretmenlik yapma arzumuz bizi bir şekilde Türkiye'ye ve İzmir Amerikan Koleji'ne getirdi. Hiç planlamamıştık ama oldu. Gençlere tutkularının peşinden gitmelerini tavsiye ettik hep. Bizim tutkumuz öğretmenlikti. Kismetimizde nerede olmak varsa orada olduk biz de. Bizimle bu yolculukta beraber olduğunuz için teşekkür ederiz."

seramik sağlıktır...

Esenso Ecotouch
yeni nesil
tava ve tencereler

Tüm Esse Magazalarında

esse

mutfaktauzman!

HELEN MORGAN

43 Yıl Öncesinden Hoş Bir Seda...

Yıl 1970. Mrs. Wanda Brunkow, emekliye ayrılıyor. Okul Müdürü Helen Morgan, yaptığı konuşmada onu kalite kavramından yola çıkarak anlatıyor. 43 yıl öncesinden, kendi kaleminden...

“Okul Müdürü olmanın keyifli yanlarından biri de, mezunlarımıza her *Alma Mater* sayısı için birkaç kelime yazabilme fırsatının verilmesidir. Bazen okulun inşaat ve onarım çalışmalarından, bazen günümüz öğrencileri için daha uygun bulduğumuz yeni müfredat programımızdan ve bazen çevremizle ilgili etkinliklerden bilgiler aktarıyorum. Okulumuzun bütün bu öğeleri önemli olmasına rağmen, sizlere şimdi binalar, programlar veya etkinliklerden bahsetmeyeceğim.

Kişilerden, özellikle Ü.A.K.L ile ilişkisi olan kişilerden söz etmek istiyorum bu sayıda. Bir okul olduğumuzu dikkate alırsak, bahsedeceğim kişiler öğrencilerimiz, öğretmenlerimiz, idarecilerimiz ve çalışanlarımız olacak haliyle. İnsanları genelde yeteneklerine ve başarılarına göre düşünmeye eğilimliyizdir. Şu veya bu kişi, şu veya bu alandaki üstün yeteneğinden veya

başarılarından dolayı ön plana çıkar.

Kişinin başarıları gazetelerde manşet veya köşe yazılarına konu olabilir, ancak uzun vadede önemli olan, kişinin kalitesidir. “Kalite” kavramı; dürüstlük, sorumluluk duygusu, sadakat, cesaret ve özveri değerlerini bünyesinde barındırır. Dünyada bunca üzücü siyasi, sosyal ve ekonomik çalkantı hüküm sürmeye devam ederken, kalite olgusu daha da önem kazanmakta ve ön plana çıkmaktadır. Yüksek ideallerine sadık kalmayı içtenlikle arzu eden kişiler her zaman şu türde zor sorularla karşılaşır: “Dürüstlük, farklı şekillerde yorumlanabilir mi?”, “Bir insan en son noktada kime karşı sorumludur?”, “Bağlılıkların birbiriyle çatıştığı noktada, hangilerinin peşinden gidilmelidir?” Bana kalırsa, bizimki gibi bir okulun en önemli varoluş sebebi, gençlerin elde edebilecekleri bütün veri ve bilgilere dayanarak bu zor soruları cevaplaya-

bilmelerine yardımcı olmaktır. Tek taraflı veya kutuplaşmaya dayalı yaklaşımların gerçeği tüm yönleriyle yakalayabilmesi neredeyse imkânsızdır. Tek taraflı bir bakış açısıyla olaylara bakanlar, bu bakış açısına duygusal bir değer yükleyerek geçerlilik kazandırmaya çalışırlar. Duygusal değerler de tabii ki kendi içlerinde gerçek barındırır ve dikkate alınmalıdır. Ama ben asıl, hem bilinen tüm gerçekleri dikkate alan, hem de ülkesine, insanlara ve kurumlara sadakati Tanrı’ya ve vicdani değerlere bağlılıkla bir tutan kişiye şapka çıkartırım.

Kişilerin kalitesinden bahsetmişken, hepimiz tarafından kişisel iletişimi ve birçok Ü.A.K.L. mezunuyla kurduğu iyi ilişkileriyle bilinen Wanda Brunkow’a tadirlerimi sunmak istiyorum. Mrs. Brunkow’un, bana kaliteyi çağrıştıran karakter özelliklerinin büyük bir bölümüne sahip olduğunu düşünüyorum ve bizden ayrıldığı için büyük üzüntü duyuyorum. Wanda Brunkow, kendisinden beklenecek şekilde, bizlere en büyük katkırı, vâris olarak arkasında bırakacağı Ü.A.K.L. 60 mezunu Oya Sıdal Aktan’ı keşfederek sağladığını düşünüyor. Oya Hanım da şimdiden işine olan bağlılığı ile kendisini göstermiş bulunuyor.

Mrs. Brunkow ile yazışmak isteyenler için adresini bildiriyorum. Kendisi, arkadaşları ve akrabaları arasında taşınırken, mektuplarınızda oradan oraya taşınacaktır. Adres: Mrs. Norman F. Brunkow, 348 Hamlet Hills, Chagrin Falls, Ohio 44022, USA.

Son olarak, hepinize hizmet ve başarıya doğru, fırsatlarla dolu yeni bir yıl diliyorum. Yeni başkanınız Fatma Ramazanoğlu, bambaşka bir kalite örneği; liderliğinde Ü.A.K.L. Mezunlar Derneği’nin çok başarılı bir 1971 geçireceğinden eminim.”

Helen Morgan, 1970
(Derleyen: Esi Elmas ÜAA’87)

Geleneklerimiz hiç değişmedi Esin Hoyer ÜAA'58

Hoyer, yıllarca müdürlük yapacağı okula ilk adımını attığında pek bilinçli olmadığını söylüyor: “ÜAA’ya pek bilinçli girmedim. Ama girdiğim vakit, kendimi başka bir dünyanın içerisinde, temiz, düzenli ve adanmış insanların arasında buldum.”

Hoyer, *Alma Mater*’in kendisiyle yaptığı söyleşide ÜAA’nın zor bir okul olduğunu söylüyor: “Bazı derslerden geçme notu yediydi ve o yediyi almak son derece güçtü.”

Peki Üsküdar Amerikan’ı Üsküdar Amerikan yapan değerler nelerdi? “Benim zamanımda bile gidip rahatlıkla fikrinizi söyleyebilirdiniz,” diyor. “Bu, çok önemli bir şey. Okulda her kişiliği yansıtmaya yönelik bir eğitim vardı. Başımızdaki idareciler de tutarlı ve kararlıydılar.”

Kendisine bu kez, okulda unutamadıklarını soruyoruz. Son derece ilginç bir şey söylüyor: “Sofralar.” Sonra anlatmaya başlıyor: “Tabii ki hepimizin unuttuğu, beyaz, kolalı, keten sofa örtüleri... Hep beraber sofraya oturulur, hep beraber sofradan kalkılırdı.”

Gelelim ÜAA’nın dün ve bugüne. Söz yeniden Esin Hoyer’de: “Derim ki, okul hâlâ bizim okulumuz. Gelişti, gerektiği yönde değişti, ama geleneklerini kaybetmedi. Bunu SEV İlköğretim Okulları için de söylüyorum.

Tabii ki bilgisayar çağındayız. Bazı şeyler değişecek. Bazı şeyler de kalıcı oluyor. Örneğin, bir öğrencim Hollanda’dan telefon ediyor ve “okulun bana kazandırdığı değerler beni burada bir numara yaptı,” diyor.

SEV Mütevelli

Laura Farnham

ÜAA’nın kurucusu. 1873 yılında, bugünkü Üsküdar Amerikan’ın ilk tohumlarını Adapazarı Bahçecik’te attı. Yaklaşık kırk yıl boyunca (1910 yılında emekliye ayrılmıştı) okulu yönetti. Onun döneminde öğrenci sayısı arttı. Öğrencilerin tümü Hristiyanıydı. Laura Farnham, civardaki Hristiyanların güvenini kazanmıştı. 1885 yılında 37 öğrenciye sahipken, bu sayı 1910’a kadar artarak 164’e çıktı. Bu süre içerisinde okul 221 mezun verdi.

Semiha Malatyaloğlu ACI'28

1928 yılında ACI’den mezun oldu. Ardından, 37 yıl boyunca okulun Türk müdürü olarak görev yaptı.

ALISON STENDAHL

Basketbol Koçu Olmamak İçin Geldim

Basit bir nedenle geldi, 33 yıl kaldı. Alison Stendahl, Türkiye’de öğrendiklerini, yaptıklarını ve gözlemlerini anlatıyor.

Alison Stendahl, Esi Elmas’ın sorularını cevaplandırdı. Alma Mater’in bu sayısında uzun uzun okuyabileceğiniz söyleşiden bir bölümü aktarıyoruz.

Türkiye’ye ne zaman ve nasıl gelmeye karar verdiniz?

Washington’da öğretmenlik yapıyordum. Doğrusunu isterseniz, basketbol koçluğunu sevmeme rağmen çok yorulduğum için, koçluk yapmayacağım bir iş arıyordum. Maalesef, Washington’da koçluğun dahil olmadığı bir iş yoktu. Bu yüzden de, farklı ülkelerdeki olanakları araştırmaya başladım. Amerikan Bord Heyeti’nin kurucularından biri olan ve aktif olarak rol aldığım United Church of Christ’in Türkiye’de öğretmenlik yapacak öğretmenler aradığını öğrendim. Benim için mükemmel bir fırsattı.

1980’de Türkiye’ye, İzmir Amerikan Koleji’ne geldim. 1980’den bu yana, sadece iki yıl yüksek lisans için Amerika’ya dönmem hariç Türkiye’deyim. 1985’te

Üsküdar Amerikan Lisesi’ne geldim. Aralıklarla Akademik Müdür Yardımcılığı ve Matematik Bölüm Başkanlığı görevlerini üstlendim. Toplamda 33 yıldır buradayım.

Daha öncesinde Türkiye ile ilgili bir şey biliyor muydunuz?

Hayır, hiçbir şey bilmiyordum. Sadece paşalar, sultanlar... Gerçekten çok az şey biliyordum açıkçası. Osmanlı İmparatorluğu ile ilgili bilgim vardı sadece. Dünya haritasını önüme açtım ve Türkiye’yi buldum! Sonrasında, anne-babama Türkiye’ye gitmek istediğimi söylediğimde “çok tehlikeli, katien gidemezsin,” dediler. Fakat ben gitmek istediğimi çünkü kulağa çok heyecan verici geldiğini söyledim. Tebeşir tozuna alerjisi olan bir öğretmenin yerine, matematik öğretmeni oldum. Tebeşir kullanmadan matematik öğretemezsin, temmuz ayında işe alınmışım. Dört hafta içinde önce dil dersi almak için İstanbul’a geldim, dersler bitince İzmir’e

geçtim. Zaten sonra 1980 darbesi oldu.

Türkiye’ye gelmeden önceki beklentileriniz nasıldı? Bu beklentiler yaşadıklarınızla örtüştü mü?

Gerçekten beklentim yoktu. 1980 Türkiye’si bugünkünden oldukça farklıydı. Telefonumuz yoktu, İzmir’de çok sık elektrik kesintisi yaşanıyor, marketlerde çok kısıtlı çeşitte ürün bulunuyordu. Ama ben çok seviyordum, heyecan vericiydi. Tarihin içinde olmayı, arkeolojik alanlara geziler yapmayı çok seviyordum. Her şey çok güzeldi ve tabii öğrencileri de çok seviyordum. İzmir o zaman sadece kız okuluydu. Halbuki ben daha küçük ve kızlı-erkekli sınıflarda öğretmenlik yapmaya alışkındım.

Bu süreçte sizi derinden etkileyen, öğretmen olarak Amerika’da yaşadıklarınızdan farklı neler yaşadınız Türkiye, İzmir ve İstanbul’da?

Her şey çok farklıydı. Öncelikle, 30 yılın üzerinde bir eğitimci geçmişine sahip olarak, fotokopi yoktu, kızların hesap makineleri de yoktu. Hepsi üniforma giyiyordu. Seattle’daki okulda herkesin beni ilk adımla çağırmasına ve herkesin, öğretmenler dahil, serbest kıyafetle okula gelmesine alışmışım oysa ki. Öğrenciler sınıfa girdiğinde ayağa kalkıyordu, buna da alışmam biraz zaman aldı. Benim alıştığımından daha çok yapılandırma vardı. Öğrencilerle daha çok oyun oynuyor gibiydik. Amerikadayken sadece öğrenmek isteyen öğrencilerin öğretmeniydim. Sınıfa gelirlerdi ve beraber çalışırdık. Çok hoş! Türkiye’de sınıflar alışık olduğumun iki katı, yani 40 kişiydi. Öğrencilerin bir şeyler öğrenmesi için kedi-fare oyunu oynarcasına çabalırdık.

Küçük çocuklarla daha iyi geçiniyordum. Örneğin, Lise 2 Edebiyat sınıfıyla oldukça zorlu bir dönem geçirmiştik. Hayatımı zorlaştırmak istiyorlardı ve başarıyorlardı. Fakat, Lise 1 ve Orta 1 öğrencilerim melek gibiydi. Onları çok seviyordum.

Whitman Shepard hem Tarsus, hem İzmir, hem de Üsküdar'da çalıştı.

WHITMAN SHEPARD

Türkiye'de Dördüncü Kuşağın Temsilcisi

Amerikan Bord üyeleri, genel olarak, emekli olduktan sonra memleketlerine döndüler. Bazıları buraya yerleştiler. Ama dört kuşak Türkiye'de kalan sadece Shepard'lar oldu. Sağlık ve Eğitim Vakfı Lise Eğitim Koordinatörü Whitman Shepard anlatıyor.

Shepard'ların Türkiye hikâyesi 1800'lerde dedesinin babası Fred Shepard ve dedesinin annesi Fanny Shepard'ın Antep Amerikan Hastanesi'ne gelmesiyle başlıyor. Sonra dedesi, babası, kardeşi ve kendisi de bu zincire ekleniyor. *Alma Mater* dergisinin kendisiyle yaptığı söyleşiden bir özet veriyoruz.

Öğretmen olmaya babanızdan esinlenerek mi karar verdiniz?

Hem annemden hem babamdan etkilenmiş olabilirim. İkisi de öğretmendi.

Frederick Shepard, ailenin üçüncü kuşak üyelerinden, UAA'nın bahçesinde.

Üstelik her zaman okul atmosferi içinde olduk. Ya evimiz kampüste ya da kampüsün hemen yanındaydı.

Ailenizden söz eder misiniz? Kaç kardeşsiniz?

Dört kardeşiz. İki kız. İki erkek. Ben sonuncuyum. En büyüğümüz Susan, ABD'de onkoloji hastanesinde hemşire. Margaret, Miami'de resim öğretmeni. Ağabeyim Lorrin Shepard ise Florida'da büyük bir gösteri merkezinin müdürü. Aile bireylerimiz arasında güçlü bağlar var. Uzakta olsak da bu bağ hiç bozulmadı. Bu arada Margaret bir süre İzmir Amerikan'da çalıştı. Babam ve annem Talas Amerikan Ortaokulu'nda, İzmir Amerikan Koleji'nde ve Üsküdar Amerikan Lisesi'nde çalışmışlardı.

Tarsus'ta başlayan öğretmenlik kariyeriniz nasıl ilerledi?

Ben Türkiye'deki öğretmenlik kariyerime, 1981 yılında Tarsus Amerikan Koleji'nde matematik öğretmeni olarak başladım. İki sene orada çalıştıktan sonra Robert Koleje girdim ve 18 yıl matematik öğretmeni ve atletizm direktörü olarak çalıştım. Sonra Matematik Bölüm Başkanı oldum. Okul yönetimi bir yıl master yapmam için izin verdi. Harvard'da uluslararası eğitim alanında master yaptım. Robert Kolejde Lise Direktörü olarak 2001 yılına kadar çalıştıktan sonra uzun yıllar Üsküdar Amerikan Lisesi'nde müdür olarak görev yaptım.

Dr. Fred Douglas Shepard, eşi Fanny ile Antep'teki hastanenin efsane doktorlarından biri oldu.

HAYDAR GÖFER

Onda İnsanı İnşa Eden Bir İdealizm Vardır

Bilge adamdır. Çağdaş, samimi ve yürekli bir eğitmendir. Okul duvarları içinde Cumhuriyet devrimlerinin yaman bir neferidir. Bir öğrencisi, Haydar Hoca'yı anlatıyor:

“5 0'lerin, 60'ların, hatta 70'lerin gerçek entelektüelleri arasında öğretmenlerin yeri hep başka olmuştur. Valilerin, kaymakamların, belediye reislerinin ya da bir şehrin okumuşlar kadrosundan mesela mühendislerin veya doktorların idealist bir öğretmen kadar toplum üzerinde etki bırakmadığı kanaatindeyimdir. Söz konusu yıllarda Haydar Göfer de Tarsus'un gerçek entelektüellerinden biridir. Zamanın ötesindedir. Özellikle 'Kolej'in yabancı kadrosu ile kent arasında köprü görevi görür. Aynı zamanda, körpe ideallerin varoluş hali ve zamanıdır. Çünkü o Tarsus'la sarmaş dolaş olmuş bir gurbet adamıdır: 1948'deki bu geliş, bir daha hiç dönmek üzere yapılan sefer olmuştur. Bundan sonrası yaşadığı yere vakfedilmiş bir hayattır. Kutsal bir çaba için gelmenin, Tarsus'a bitip tükenmek bilmeyen bir ışık kaynağı olmanın serüvenidir bir yerde. Adı, sıcaklığın, yakınlığın, dahası her daim sürgün veren bir ulu çınarın adı olacaktır. Bilge adamdır. Çağdaş, samimi ve yürekli bir eğitmendir. Okul duvarlarının içinde Cumhuriyet devrimlerinin yaman bir neferidir. Dışarıda ise, halkın dertlerine omuz veren İstanbul beyefendisi ve müşfik aile babasıdır. Lakin ne düpedüz politik bir kimlik, ne de sivri bir yol gösterici kişiliktir. İyi eğitim almış olmanın, asaletin, tarihin ahenkli uyumundan doğmuş olgun bir karışımıdır. En olgun hü-

Haydar Hoca'nın gerçek anlamda ruhunu kitapların içinde, Antik Sahaf'ta keşfettik.

zünlerden yapılmış şaraptır. Aslında özgün sentezlerin zeminidir; Doğu'yla Batı'nın, Osmanlı'yla Cumhuriyet'in, İstanbul'la Tarsus'un, çağdaş bir öğretmenle asrın ivmesini yaşayan bir akademisyenin âlemşümül başarısının çift yönlü akışıdır adeta. Bir asra yaklaşan koca bir hayattır şimdi. Sûret-i kemâline bakmak Tarsus'a geniş açıyla bakmak gibidir. Başından eksik etmediği şapkasıyla hep gülümseyen bir efsane eğitmendir Haydar Göfer. Sadece öğretmen değil üstelik, yıllarca genç

hayatlara yön vermiş, kimi zaman bir abi, kimi zaman bir baba, kimi zaman da her türlü sorunun paylaşılabildiği bir arkadaş olmuştur. İnsanı inşa eden bir idealizm vardır onda. Amerikan Koleji'nin edebiyat hocası, tiyatro ve fotoğraf kulüplerinin sorumlusudur. Ve elbette Şevket Sabancı, Özdemir Sabancı, Muhteşem Ekenler, Mustafa Aysan, İlter Turan, Uygur Kocabaşoğlu, Uluç Gürkan, İstemihan Talay, Zeynep Oral, Necfe Uğurlu, Nilgün Cerrahoğlu, İpek Çalışlar, Mete Akyol, Togay Bayatlı, Çiğdem Kömürcüoğlu, Cengiz Çandar, Ayşe Arman, Lütfi Suyolcu, Samsa Karamehmet gibi daha pek çok bürokrat, akademisyen, işadamı, üst düzey yönetici, gazeteci ve yazar yetiştirmiş değerli bir edebiyat hocasıdır. Haydar Hoca'yı ilk kez, 90'ların başında, rahmetli Güner Baykal vesilesiyle tanıdık. Ama gerçek anlamda ruhunu kitapların içinde, Antik Sahaf'ta keşfettik. Her akşam vakti kerahatından önce gelir, bir saat boyunca adeta hayat dersi verirdi. Günlük ders içeriğinde mecburen bol argolu memleket politikası ve politikacıları olurdu. Bilirdik ki memleket meseleleri ilham kaynağıydı. En derin edebiyat konuları, hayat tecrübeleri sıkıştırırdı araya. Okuduğu rubai ve beyitlerin tiryakileriydik artık. Yeri geldiğinde estetikten tutun da Yunan ve Roma tarihine kadar dünya turu atardı. Zaten dükkânda bir hata yapılmaya görsün, Pandora'nın kutusu açılıverirdi. Umarım bu yazıdan Haydar Hocanın haberi olmaz; biliyorum her cümlede kulağımı çekecek ve örnekleriyle hatalarımı düzeltecektir. Allah sağlıklı ve uzun ömürler versin de her gün kulaklarımızı çeke çeke ellerini öpelim. Büyülü argoların adamının koynunda uyuyan anıları, törpülenen zamanın taneciklerini sürekli gözyaşı gibi döktüğü yerden unutulmadan, yok olmadan toplayalım. Saygıyla, sevgiyle ve hürmetle Hocam.” (Hüseyin Adıbelli, BizLetter)

Eminönü'ndeki ilk Bord binası.

Amerikan Bord Okulları Tarihine Kısa Bir Bakış

19. Yüzyıl'ın kurumları ve değerleri bugünkünden oldukça farklıydı. Amerikan Bord Okulları, kendilerini her fırsatta yenileyerek, 200 yıla yakın bir süre güçlenerek ayakta kaldılar.

Hikaye, iki Amerikalı gencin Osmanlı İmparatorluğu döneminde İzmir'e gelmesiyle başladı. Bekardılar. Yüksek okul mezunuydular. Ve Amerika'ya bir daha geri dönemediler. Her ikisi de hastalanarak öldü. 1820'li yıllardı. Bu iki genci İzmir'e gönderen, ABCFM (American Board of Commissioners for Foreign Mission) adlı Amerika'nın ilk Protestan misyoner örgütüydü. Dünyanın çeşitli yörelerine, yetiştirdiği gençleri hayır işleri için gönderiyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nda değişik milletler, farklı etnik ve dinsel gruplar vardı. Musevilerin ve Müslümanların, Protestanlar ile herhangi bir ilgileri olmadı. Amerikan Bord Heyeti, daha çok Ermenilerle ilişki kurdu. Birinci Dünya Savaşı yıllarına kadar ülkede, Protestanlara ait, sayıları yüzü bulan, irili ufaklı, klinik, hastane ve okul yapılmıştı. Müslüman halkın ilk il-

gisini çeken Protestan doktorların kurduğu hastaneler olmuştu.

Buralarda herkes, din ve mezhebi önemsenmeden tedavi ediliyordu. Bu arada bazı bölgelerde tıp okulları kuruluyor ve bölge halkı çağdaş tedavi ve ilaçlarla karşılaşyordu. Aynı şey eğitim alanında yaşandı. Birinci Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda bazı yeniliğe açık Müslüman aileler de kendi-

lerine başka bir dünyanın kapılarını açan bu okullara ilgi duymaya başlamışlardı. Okullar da, bu ilgiye paralel olarak, müfredatlarında değişiklikler yaptı. Türkçe dersler müfredatta yer almaya başladı. Amerikan okullarına ilgi giderek arttı. Katılımcı, bilimsel temelli bir eğitim, İngilizce dilinin iyi öğretilmesi, bu ilginin başlıca nedenleriydi. İkinci Dünya Savaşı'ndan ABD'nin zenginleşmiş ve güçlenmiş olarak çıkması, okullardaki eğitimin kalitesini daha da artırdı. Cumhuriyet'in ilanı, Amerikalı misyonerleri heyecanlandırdı. Yeni devletin ilkeleri, kendilerine hiç yabancı değildi. Demokrasi, cumhuriyet, kızları ve erkekleri kapsayan eğitim, vatandaşların eşit olmaları, olaylara karşı teknik ve bilimsel bir bakış açısı, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması onların da idealleri arasında yer alıyordu. Ancak, genç Cumhuriyet, dینی eğitim istemiyordu. Amerikalılar, her iki tarafı da tatmin edecek değişiklikleri yaptılar. Misyonerlerin önemli bir kısmı hayatlarına Türkiye'de devam etmeye karar verdiler.

Bu arada bazı okullar da kapanmak zorunda kaldı. Örneğin, 1967 yılında Talas Amerikan Ortaokulu kapılarını kapattı. Bu olaydan da etkilenen Bord yöneticileri ve mezunlar, 1968'de üç köklü okul, Tarsus Amerikan Koleji, İzmir Amerikan Koleji, Üsküdar Amerikan Lisesi ile Redhouse ve SEV Amerikan Hastanesi'ni içine alan Sağlık ve Eğitim Vakfı'nı kurdular. Amerikan Bord Heyeti bir süre sonra tüm yetki ve görevlerini SEV'e bıraktı.

AMERİKAN BORD HEYETİ'NİN SON ÜÇ DÖNEM YÖNETİCİLERİ

Elizabeth Frank & Kenneth Frank (2011)

Robert Samuel Keller (2004)

Alan Ritchie McCain
Sally Ann McCain (2002)

Hocam İbrahim Akış

Adım Engin Akış. TAC 1975 mezunuyum. Okuldaki ilk yıllarımda, büyük sınıflardaki, özellikle lise sınıflarındaki ağabeylerimin dediği gibi, “İbo’nun Oğlu”yum.

1 968-69 eğitim yılında başladım TAC’ye. Okul bana yabancı değildi. İlkokulda okurken bile babamla beraber okula gelirdim. Babam derste, idaredeki odasında (Türk Müdür Muavini idi) veya nöbetçi öğretmen olduğu zamanlar yerleşkede dolaşır, basketbol oynayanları seyreder, abilerin bana takılmasına katlanarak vakit geçirirdim.

ÖNCE KRAVAT

Ama o zamanlar, ben hep ‘babam’ ile okuldaydım. İbrahim Akış Hocamız ile değil. İşte o 1968-1969 eğitim yılı, bir

şeylerin değişmeye başladığı yıl oldu. O yıl okulun açılışında birtakım şeyler oluyordu. Özellikle lise sınıfından abilerin başını çektiği bir (günün moda değişimiyle) direniş vardı. Abiler kravat takmak istemiyorlardı. Ben, her sabah babamla beraber okula giderken kravat takıyordum. Okulda abilerimiz bize kravatları çıkarttırıyordu.

Evde, babamın annemle yaptığı konuşmalardan anladığım kadarıyla, babam pek kravat taraftarı değildi. Bir sabah ben de kravat takmadım. Babam benim kravat takmadığımı görünce,

hiç unutmuyorum, beni karşısına alıp, sakın bir ses tonuyla, “Ben senin müdürünüm ve sana kravat takması söylüyorum,” dedi. İşte her şey değişmeye başlamıştı artık. O benim ‘Hocam İbrahim Akış’ olmuştu. Üstelik disiplin kurulu başkanıydı. Gel de kravat takma şimdi... Neyse, sorun kısa bir sürede, kravat takma zorunluluğunun kalkmasıyla tümünden çözüldü de, ben de ilk şaşkınlığımı atmış oldum.

ARDINDAN UZUN SAÇ

Ama ikinci şok dalgası kısa bir süre sonra geldi. İlkokulda okurken babamla beraber okula geldiğimi yukarıda söylemiştim. O yıllarda uzun saç modaydı ve okul içinde bazı abilerimizin saçları uzundu. Ben onlara çok özenirdim ve yaz aylarında saçımı hiç kestirmez, uzatmaya çalışırdım. 1968 yazında da saçlarımı kestirmemiş ve okula biraz uzun saçlı başlamıştım. İlerleyen haftalar içinde saçım daha da uzamıştı ve hazırlık sınıfındaki İngilizce hocamız, Sn. Yücel Karan beni, saçımı artık kestirmem konusunda birkaç kez uyarmıştı. Ama ben kestirmemekte inat ediyor (Acaba babama mı güveniyordum?) ve kestirmiyordum. Sonunda Yücel Hanım beni dersten attı ve “Git İbrahim Bey’i gör,” dedi. Yandık yani. O artık babam değildi ki. Kravat konusundaki tavrı belliydi. Ben de gitmedim İbrahim Bey’i görmeye. Çocuk aklımızla, kaytaracağız.

O gün, derslerden sonra, İbrahim Akış’ın odasına çağırıldım. Beni karşısında ayakta tutarak, yaptığının yanlış olduğunu anlattı. Türk Müdür Muavini olarak konuşuyordu. Bana dersten atıldığım için ilk cumartesi gününü okulda geçirme cezası verdi. Sonra dışarı çıktık ve beni berbere götürdü. Gene

hiç unutmuyorum, saçlarım kesilirken ben ağlıyordum hırsımdan. Babam (!) da beni teselli etmeye çalışıyordu, "Yine uzar oğlum," diye. Beni saçlarımı kes-tirmek için berbere götüren aynı İbra-him Akış, 1971 yılı yazında Bodrum'a giderken, yolda askerlerin (sıkıyönetim zamanıydı) yaptığı kimlik kontrolünü sırasında, bir subayın karşısına, yine uzun olan saçlarımı korumak için diki-lebilmişti. Kimlik kontrolü yapan subay, bana ve abim Ergin Akış'a, saçlarımız uzun olduğu için, "Siz kız mısınız, oğlan mısınız," diye sataşmış ve tam o sırada, babam ayağa kalkıp, "Onlar benim ço-cukları, saçlarını uzatıp uzatmamala-rına ben karışırım, siz değil," demişti.

Ben çok ceza aldım ortaokulu bitirinceye kadar. Yani babamın 1972 eği-tim yılı sonunda emekli olmasına kadar. Bu cezaların çoğunu da bizzat hocam İbrahim Akış'tan almışım. O yıllarda okuyan öğrenciler bilirler. İbrahim Akış okula hep motosikletiyle gelirdi. Mızz gibi tuhaf bir marka olduğunu hatırlı-yorum. Tabii ki ben de onunla giderdim okula. Genellikle sabah ilk saat dersi olmadığı için evden biraz rahat çıkar-dı. Eğer okula ders zilinden sonra gel-mişsek, kabak benim başıma patlardı. Hocam (!) İbrahim Akış, Türk Müdür Muavini olarak bana derse giriş kağıdı verirken, geç (!!) kaldığım için de "one-point" verirdi. Benim tüm itirazlarıma rağmen, "Ben kendime laf söyletmem," der, "onepoint" i haneme yazardı. O yıl-larda, 3 point cumartesi günü bir saat, 4 point cumartesi günü iki saat, 5 point tüm cumartesi günü, 6 point cumarte-si-pazar okulda cezalı olmak demekti.

Yani ben kafadan 3-4 point İbrahim Akış'tan alıyordum. Eh, geriye kalan point'ları da almak benim için kolaydı zaten. Her yıl kaç hafta sonunu okulda, cezalı geçirdiğimi sayamam bile. Ama bu hafta cezaları yine de güzeldi. Okul-da bol bol basketbol oynama fırsatım oluyordu. Devamlı yatılı arkadaşlarımla dostluklarımızı pekiştiriyordum. Asıl

zor olan, dersten atılınca, "Git İbrahim Bey'i gör," olayıydı. İbrahim Akış'ın odasında yediğim fırçaların haddi hesa-bı yoktu. Herhangi bir öğrenciden daha fazla paylıyordu beni.

MIZZ ADLI MOTOSİKLET

Yukarıda bahsettiğim Mızz diye tu-haf markalı motosiklet yüzünden bana tuhaf bir lakap da takılmıştır. "Oğlum Engin, biiip bip" diye. Bir süre okul içinden böyle seslendiler bana. Okulun, daha doğrusu Lise 3'lerin çıkardığı, *Biz Letter* vardı. Yerleşke içinde, hatırladı-ğım kadarıyla Atatürk büstünün oldu-ğu yerde, bir camekânlı board'a yazılar ve fotoğraflar konurdu. Haftalık diye hatırlıyorum. Bir gün oraya babamın motosiklet üstünde bir fotoğrafını koy-muşlar, bir de konuşma balonu . Babam yerleşke içinde beni arıyor güya ve ses-leniyor: "Oğlum Engin. Sonra motosik-letin kornasına 'biiip bip' diye basıyor. İşte o fotoğraf ve konuşma balonu ne-deniyile (Ahmet Mülayim Abi mi hazır-

**"İbo'nun Oğlu"
olmanın bir faydası
oldu okul içinde.
Abilerle daha kolay
iletişim kurabildim...**

lamıştı onu?) bana bir süre öyle seslen-diler. Hatta ilaveler bile yapıldı sonraları. "Oğlum Engin. Biiip bip. Evimize gide-lim. Biiip bip." diye uzayıp gitti bu olay. O motosiklet de az çekmemiştir öğren-cilerden. Bujileri mi yürütülmedi (İb-rahim Paksoy Abimiz bana onda olan bujileri verecek hâlâ), lastiklerinin ha-vası mı indirilmedi? Aslında bir noktayı da itiraf etmem gerek. "İbo'nun Oğlu" olmanın bir faydası oldu okul içinde. Benden büyük abilerle daha kolay ile-tişim kurabildim İbo'nun oğlu olarak. Onların babamla ilgili anılarını dinliyor, beraberce anıyoruz kendisini. İbrahim Akış Hocamız, 1972 yılı sonunda emek-li oldu. 30 küsur yıllık bir öğretmenlik hayatını geride bırakarak ayrıldı. İlk işi motosikletini satmak oldu, spor olsun diye her yere yürümeye başladı. Birkaç yıl sonra annem de emekli olunca Tar-sus'tan ayrılıp Mersin'e taşındılar. Deniz kıyısına yakın bir daire aldılar. İbrahim Hoca'nın balık tutma sevdasını öğrenci-leri hatırlayacaktır.

Kış aylarını Mersin'de, bahar ve yaz aylarını Bodrum'da balık tutarak geçirdi. Bir de, yazları Bodrum'a gelen eski öğrencilerinin ziyaretlerinden büyük keyif alarak. Hatta Bodrum'da parasız kalan bazı öğrencilerinin evde karnını doyurup, dönüş biletleri için borç bile verdiğini biliyorum. 12 Nisan 1998 sa-bahında, balık tutmaya gidmeden kalp krizine yenik düştü. Acı haberi babamın doğum yeri Kandıye/Girit'ten dönerken öğrendim.

Aklımda babamı, evet, İbrahim Ho-camı değil, babamı Kandıye'ye götürme planları varken acı haberi aldım . Kade-rin cilvesine bakar mısınız? Kendisine aldığım ev yapımı Rum rakısını içeme-den ayrıldı aramızdan. İbrahim Akış'ı, yani babamı ve hocamı, rahmetle, sevgi ve saygıyla anmak istedim bu satırla-rımla. Nur içinde yatsın.

Saygılarımla,
Engin Akış, TAC'75

Georgianna ve Dr. Richard Maynard (1949-1964)

Misyoner bir ailenin çocuğu olarak Bitlis'te doğdu. Lisans ve yüksek lisans eğitimini Wisconsin Üniversitesi'nde tamamladı. Üniversitede tanıştığı Georgianna ile evlendi. Genç çift, 1939 yılında beş yıllık bir anlaşmayla Tarsus'a geldi. İkinci Dünya Savaşı nedeniyle bu süre uzayarak yedi yıl olmuştu. Bu dönemde Mrs. Maynard'ın annesine gönderdiği mektuplar yıllar sonra *Letters from Turkey* adıyla basıldı. Kitapta, savaş ve yokluk yıllarında Tarsus, coşkuyula kutlanan Cumhuriyet Bayramları ve balolar, Namrun ve Gözne Yaylaları, TAC öğrencileri ve kolej yaşamlarından ilginç kesitler yer alıyor. Kolej kütüphanesinin oluşturulmasında ve kitap sayısının artırılmasında Mrs. Maynard'ın çok önemli katkıları olmuştur. (*BizLetter*, 2012-2)

Francis Warren

1970'lerde okul kütüphanesinde köklü değişiklikler yaptı. Daha önceden öğrenciler, kütüphane görevlisine istedikleri kitabı söylüyorlar, o da içeri gidip kitabı getiriyordu. Öğrencilerin kütüphaneye girmeleri söz konusu değildi. Mrs. Warren bunu tamamen değiştirdi. Öğrencilere kütüphanenin kapısını sonuna kadar açtı. Öğrenciler, raflar arasında gezinip beğendikleri kitapları aldılar, kütüphanede kitap okumaya, ders çalışmaya başladılar. Mrs. Warren, kütüphaneye gelen öğrencilere limonata ve browning de dağıtıyordu.

William Sage Woolworth (1929-1947)

Türkçesi mükemmeldi.

Sage Woolworth, 1928 yılında TAC'ye atandı. O yıl yazdığı bir mektup, genç Cumhuriyet'e nasıl baktığını gösteriyordu: "Türk milletinin içtenlikle daha iyi olmak, batılılaşmak çabasında olduğu bu dönemde Türkiye'de bulunmaktan çok memnunum. Kıyafetlerdeki değişiklik, Arap harflerini atıp Latin harflerini öğrenme çabaları, hükümet programında eğitime verilen önem, bütün bunlar ve daha çok şeyler Türk halkının nasıl olmak istediğini gösteriyor. Biz de, küçük ölçekte olsa bile, bir şekilde bunları paylaşmaktan memnunuz." Woolworth, Türkiye'de önce Maraş'ta kalmış, yine hocalık yapan eşiyle tanışıp evlenmişti. Tarsus'a gelmeden önce Türkçeyi mükemmel öğrenmişti. Arap harfleriyle de yazmayı biliyordu. Bu özelliğiyle de gerek kendi çevresi, gerekse ilişki kurduğu resmi kurum görevlileriyle rahatça anlaşıyor ve kendisini sevdireyordu.

(*TAC'lı Yıllar / 1940-1947 Tarsus Amerikan Koleji Anıları ve Okulun Kuruluş Öyküsü, Cevdet Naci Güllalp'in kitabından.*)

Olive Greene (1923-1925)

Okulu yeniden yapılandırdı

ACI'da Müslüman Türk öğrencilerin de okuması konusunda talep artıyordu. 1919 yılının ilkbaharında, ACI'nın sayıları çok az olan eski Türk öğrencilerinden Bedia Hanım ve erkek kardeşi Remzi Bey, ACI öğretmenlerinden Minnie Mills ve Olive Greene'ye başvurarak, özellikle Türk çocukları için bir şube kurulmasını önerdiler. Remzi Bey, öğrencileri bulacağına ve içinde okuyacakları binanın donanımını yapacağına söz verdi. 1919 yılının Ekim ayının başlarında Olive Greene, okulun şubesini Karataş sırtlarında Salhane'de kiralanmış bir evde açtı. Kendi ifadesine göre, ilk gün açılışı kısa bir Türkçe dua ile yaptılar: "Allahım. Sana okulumuz için şükrediyoruz; okulumuza iyilik ve mutluluk bahşet." Başlangıçta 15 öğrenci kayıt yaptırdı. Takip eden haftalar içerisinde bu sayı 60'a yükseldi. Farklı yaşlardan kızların yanı sıra küçük erkek çocukları da okula kabul ediliyorlardı. Müfredatta aritmetik, İngilizce, Türkçe, resim, beden eğitimi ve müzik dersleri bulunuyordu. Din dersleri ise cuma günleri Türk öğretmen tarafından veriliyordu. (Bilgiye Uzanan Patikalar, Brian Johnson)

Yenilikleriyle çığır açtı

Lynda Blake (1948-1971)

ACI, 1940'lı yılların sonunda, Wellesley mezunu, 1948'den 1971'e okulun müdürlüğünü yapan Lynda Goodsell Blake (1906-1989) döneminde çok gelişti. Büyük bir yenilik getiren hizmetlerin başında, 'Gezici Kütüphane Projesi' bulunuyordu. Öğretmenler ve öğrenciler düzenli aralıklarla okulun arabasına kitap yükleyerek kırsal kesimde oturan ve basılmış malzemelere başka şekilde ulaşma olanağı çok az olan ya da hiç olmayan köylülere dağıtıyorlardı. Lynda Blake, müdür olarak üstlendiği görevlerin yanı sıra değişik derslerin öğretmenliğini yaptı. Ancak, verdiği belki en önemli ders, sınıfın içinde de, dışında da öğrencilere örnek olmaktı. Başarılı bir meslek kadını olarak, sayısız ACI öğrencisinin benimseyeceği bir örnek oluşturdu. Okulda öğretmenlik yapan eşi Jack'in de desteğiyle ACI'yı, Türkiye'nin önde gelen özel eğitim kurumlarından biri konumuna getirdi. Lynda Blake'in müdür olarak göreve başlamasından önce, öğrencilerin çoğu üç yıllık ortaokul programını okuyup okuldan

ayrılıyorlardı. Çok azı lise eğitimi ni tamamlayıp mezun olarak yüksek öğrenime devam etmekteydi.

Örnek olarak, 1942 yılında 250 öğrencinin 77'si hazırlık bölümüne, 137'si ortaokula, 36'sı liseye kaydını yaptırmıştı. Hatta 1945 yılında mezun olan 11 öğrenciden yalnızca bir tanesi yükseköğrenim yaparak diploma almıştı.

1969'da Mrs. Blake'in meslek yaşamının sonlarına doğru, liseden mezun olanların sayısı 59'a ulaşmış, bunlardan yüzde 75'i yüksek öğrenimlerine devam etmişlerdi.

Lynda Blake, ACI yönetiminde de çığır açtı. Amerikan Bord Heyeti'nin 1960'ların ortalarındaki tutumuna uygun olarak ACI'nın Türk öğretmenlerin ve diğer çalışmakta olanların okulun yönetimine dahil etme yöntemlerini araştırdı. Bu amaçla,

kendi denetim yetkilerini kısıtlayarak, Müdür Yardımcısı Meziyet Cuyan'ın eşit yetkilerle yönetime katılmasına fırsat tanıdı. 1968 yılında, Mrs. Blake'in emekli olmasından üç yıl önce, bir grup Bord personeli ve Amerikan Bord Heyeti mezunları tarafından Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın kuruluşuyla daha yakın bir işbirliğine doğru atılan adım yeni bir merhaleye ulaşmış oldu. (Bilgiye Uzanan Patikalar, Brian Johnson)

Maria West (1878-1882)

ACI'nın kurucusu. Anaokulu olarak başlayan okulun, kısa sürede orta ve lise bölümlerini açtı.

Bercis Toğulga'nın Ardından

"Böyle bir yazı yazmak çok güzel olmakla birlikte, bir o kadar da zor ve duygusal." Kızı anlatıyor. Özetleyerek yayınlıyoruz.

Bercis Hanım (ACİ'39) deyince hepimizin aklına pek çok özelliğinin yanı sıra temizlik, tertip, düzen, disiplin, fedakârlık ve şefkat geliyor, sanıyorum. Annemin her zaman dinç ve sağlıklı oluşu sanki onun hep bizimle olacağı anlamını taşıyordu bizler için belki de... O nedenle, bu ayrılığa pek de hazır değildik. Tabii hiç kimse böyle bir şeye hazır olamaz, ya da konduramaz ama yine de düşünüyorum da, kendisi bize son yıllarda devamlı ne nerededir, banka hesapları gibi konularda bilgi aktarmaya çalışıyordu. Biz de, "Aman anne, boşver bunları, Allah sağlık versin, zamanı gelince konuşulur," diyor ve dinlemiyorduk.

Annem bizim bu tutumumuzdan herhalde anladı ki onu dinleyeceğimiz yok, oturmuş kendisine bir şey olursa diye her şeyi düzenlemiş. Evin içine bir ISO denetçisi getirseniz, ev kesin kalite garanti belgesi alabilecek durumda. Her şey tanımlı, dosyaların içinde tüm evrak ayrılmış, geçmiş yılların makbuzları, vergilerin nasıl hesaplanacağı gibi gerekli her türlü bilgi dosyalarda mevcut. Bunlar yetmezmiş gibi, bizlere not yazmış ve o notların pek çoğu zaman geçtikçe güncellenmiş.

En son notu ise 15 Haziran 2012 tarihinde yazmış. O tarihte hastalığı ile ilgili olarak ilk kez bilgi edinmiştik ve doktora gidecekti. Bunu duyunca hemen İstanbul'dan İzmir'e gitmek için 15 dakika gibi bir sürede bileti aldım ve evden çıkarken annemle konuşmak durumunda kaldım. Kıyamet kopardı ki, biz onun için düzenimizi bozamayız, kendi

**Pek çok
kişi annemi
enerjik haliyle
hatırlayacak.**

başına doktora gidebilecek durumda. Sonradan o günkü tepkisini düşünerek bu notu kaleme aldığını anladık. Orada, "Ölüme gitmiyorum, merak etmeyin. Ama korkum beynime bir şey olursa," diye yazıyordu.

Tanrı'nın sevgili kuluymuş ki beyni-ne ve aklına bir şey olmadı. Son dakikaya kadar, aklı hepimizden daha fazla pırıl pırıldı. Hastalığının ne olduğunu anlamak için nereye gitsek doktorlar arasından mutlaka annemin öğrencisi olanlarına ya da öğrencilerinin akrabalarına anne veya babalarına, kardeşlerine rast geliyorduk. O kadar ki, annemin kendisinden muayene ücreti almazlar da zor durumda kalırsa diye doktora gitmek istemediği durumlar bile oluyordu. En son, biyopsi için hastaneye gittiğimizde taksiden indik ve tekerlek-

li sandalyeye oturdu, tam o sırada bir genç bayan geldi. "Aaa Bercis Hanım, burada ne yapıyorsunuz, ben laboratuvardayım, bir şey gerekirse haberim olsun," demez mi? Çok şaşırmıştı, sabah sabah Karşıyaka'da, hiç gitmediğimiz bir hastanede bir öğrencisine rastlamıştı yine ve tabii ki o sıkıntılı anında ve şaşkınlık içinde bile öğrencisini adıyla soyadıyla gayet güzel hatırlamıştı. Sanıyorum pek çok kişi annemi dimdik, kendi ayakları üzerinde durabilen, enerjik haliyle hatırlayacak. Son birkaç gün dışında dış dünyaya zorlandığını gösterecek hiçbir aksamı yoktu. İçinde ne fırtınalar esti, neler yaşadı, ölüme görüldüğü kadar hazırlıklı mıydı, maalesef bilemiyoruz. Tek tesellimiz, her şeyin gönlünce olması... Pırıl pırıl bir zekâ, hepimize ölümünden sonra bile pek çok şey öğretmek mekânını değiştirdi. Değerleri tüm evlatları tarafından yaşatıldıkça, annem de sanıyorum yukarılardan bir yerlerden omuzlarımız üzerinden sevgisini, ilgisini, desteğini hep bize hissettirecektir. Mekânı cennet olsun. Bu kadar sevildiğini biliyor muydu? Muhtemelen biliyordu ama bu boyutta olabileceğini tahmin edemezdi. Törenler muhteşemdi. Bu materyalist dünyada kaç kişi eski öğretmenini için Mersinden, İstanbul'dan kalkar, İzmir'e gider? Kaçımız bunu yapabilecek kadar sevdik öğretmenlerimizi? Demek ki annem tüm öğrencilerinin ve ailelerinin kalbine çok farklı dokunabilmiş. Öğrencilerinden, Aslı Telli Aydemir annemle ilgili bir anı kitabı projesi fikrini ortaya attı. Kendisiyle kitabı gerçekleştirebilmek için görüşüyoruz. Ama bunun yanı sıra, annemin adını Amerikan Koleji'nde yaşatabilmek adına başka ne yapabileceğimizi de düşünüyoruz. Aile olarak gücümüzün yettiği kadar destek vermek isteriz. Okulumuzdan, SEV'den ve tüm öğrencilerinden bu konuda önerilerini bekliyoruz.

Bir Şarkısın Sen...

Ömür Boyu Sürecek...

Kütüphaneye iç içe bir yaşam

Seniha Alıncakalem Talay, ACI'39

Seniha Alıncakalem, Bergama eşrafından 'kıymetli' Hatice Hanım ile İzmir I.Beyler'deki Alıncakalem Kütüphanesi ve Cilttevi sahibi hafız, hattat Ahmet Nazmi Efendi'nin ilk çocukları olarak 1919 yılının Ocak ayında İzmir'in Güzelıyalı semtinde dünyaya gözlerini açar. Kısa bir süre içerisinde peş peşe doğumlarla ailenin üç kızı daha olur. Çocuklar, ilkokul çağlarında boş zamanlarını babalarının kütüphanesinde geçirirler. Kütüphanedeki birbirinden albenili Avrupa'dan ithal kırtasiye çeşitleri ve cilt cilt kitaplar onları çok cezbeder. Seniha Teyzemin bu mekândan etkilendiğini, ondaki kitap sevgisinin ve okuma alışkanlığının buradan aşılanmış olduğunu düşünmüşümdür hep. Teyzemi, ilkokulu bitirdikten sonra İzmir Kız Koleji'ne kaydedilmek üzere hazırlarlar; forması dikilir, ayakkabı ve çorapları alınır. Ancak, ders yılı başlamadan önce bir gün, Amerikan Kız Koleji öğretmenlerinden Miss Greene ve Miss Parsons, Güzelıyalıda Alıncakalemlerin evinin kapısını çalar. Öğretmenler, ticaretin yanı sıra mahalledeki Hâkim Efendi Camii'nde din görevlisi olarak hizmet veren Nazmi Efendi'den kızı Seniha'yı Koleji'ye göndermesini isterler. Aydın bir Müslüman olan Nazmi Efendi, kızının Amerikan Koleji'nde okumasında hiçbir sakınca görmez ve öğretmenlerin teklifini kabul eder. Bu gelişmeden haberdar olan çevrenin mutaassıp aileleri, "Hocamız Nazmi Efendi kızını Amerikan Koleji'ne gönderirse biz de göndeririz," diyerek birer ikişer kızlarını Koleji'ye kaydettirirler.

"Ön tekerlek nereye giderse arka tekerlek de oraya," diyen Nazmi Efendi'nin dört kızı da Kolejili olur. 1939 yılında Koleji'den mezun olan, ACI yıllarının kazandırdığı ayrıcalıklarla döneminin zorluklarını göğüsleyerek eğitimini Koleji sonrası devam ettirip meslek sahi-

Nazmi Efendi, kızının Amerikan Okulu'na gitmesini destekledi.

bi olan ilk mezunlarımızdan biri, Seniha Alıncakalem Talay (ACI'39) Seniha Teyzem, üniversiteye gitmek istediğini ailesine açar. "İlim neredeyse kızlarımı oraya gönderirim," diye düşünen babası, İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Yüksekokulu'na kızının kaydını yaptırır. Üç yıl İstanbul, bir yıl İngiltere olarak programlanan eğitimi, II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla değişir ve üç yılın sonunda üniversite diplomasını alır. Tuttuğunu koparan, cıvı cıvı, enerjik teyzem, İzmir Kız Koleji'nde İngilizce öğretmenliğine başlar. Okulun tüm öğrencileri ve öğretmen arkadaşları tarafından çok sevilir. İzmir Kız Lisesi'nde öğretmenliğinin 12. yılında Maarif Vekâleti'nden bir haber gelir. Üniversite eğitimlerinin son yılı yurtdışı programında olup da savaş nedeniyle engellenmiş öğrencilere müktesep hak veriliyordur. Bakanlık bu programa katılanları burslu olarak yurtdışına gönderecektir. Teyzem için de ABD'de dokuz aylık bir eğitim öngörülür.

1956 yılındaki bu gelişme hayatının akışını değiştirir. Amerika'ya hem daha ekonomik hem de macera olur düşünce-

siyle şileple gidecektir. 15 gün süren seyahati sırasında hayat arkadaşına rastlar. Oğuz Talay, şilepte telsiz operatörlüğü yapan, lise mezunu, İstanbullu bir gençtir. İlk görüşte birbirlerinden etkilenen çift evlenmeye karar verirler. Teyzem, daha iyi şartlarda bir hayat kurmaları için eşinin de üniversite mezunu olması gerektiğini savunur. İngilizceye tam hâkim olmadığı için kendisine güvenemeyen eşine, "Hiç merak etme, ben sana yardım ederim," diyerek işe koyulur ve Makine Mühendisliği Fakültesi'ne eşinin kaydını yaptırır. İlk yıllarda teyzem ders kitaplarını okuyup bilgileri eşine aktararak ezberlettirir. Hatta derslere bile birlikte girerler. Tabii, yıllar ilerledikçe eşi de İngilizcesini ilerletir ve mühendislik diplomasını alır. Kitapları çok sevdiğinden kütüphanecilik dalında eğitim görmeye karar verip Ann Arbor, Michigan Üniversitesi'ne kaydını yaptırır. Bir önceki üniversite eğitimi sırasında aldığı derslerin bazılarını kredi olarak kabul ettirerek kısa sürede kütüphanecilik dalında lisans ve lisansüstü diplomalarını alır ve doktora çalışmaları na başlar. Teyzem, çevresindekilerin eğitimi için özveriyle yaptığı her şeyi karşılık beklemeden, "I enjoyed it," diyerek özetlemiştir. "Beni kitaplarımla gömün," diyecek kadar ileri düzeyde kitap düşkünü, okumayı çok seven bir kişi olarak kendisine çok uygun bir meslek seçmiş, uzun yıllar Detroit Michigan Public Library'de kütüphane müdürü olarak görev almıştır. Ne yazık ki bir kalp krizi sonucunda beş dakika içerisinde aniden eşini kaybetmesi onda çöküşü başlatacak, o eski sporcu, mücadeleci, dinamik kişilik yavaş yavaş gücünü kaybedecek, sessizliğe bürünecektir. Teyzem, kardeşleri tarafından Türkiye'ye getirilmiş, ömrünün son yirmi beş yılını onların gözetiminde sevgiyle bakılarak İzmir'de geçirmiştir. 2010 yılının Ocak ayında onu kaybettik. Teyzem kitaplarıyla gömülmedi, ancak kabrinin üzerine isminin yazıldığı mermer bir kitap yerleştirildi. Sevgili teyzem, nur içinde yat. (Nûkhet İzmiroğlu, ACI'71)

Her Antep’li’nin Bir “Tepe” Anısı Vardır

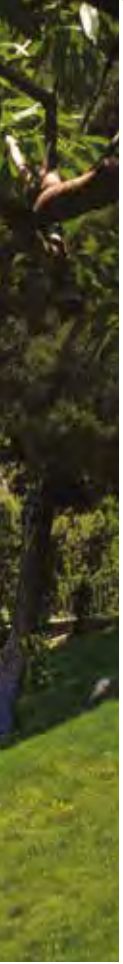
Gaziantep Amerikan Hastanesi ya da halkın koyduğu isimle “Tepe”... Bir zamanlar Anadolu’da kamuya ait olmayan tek hastane... Bugünlerde 137. yaşını kutluyor. Başhekim Dr. Sermet Kileci, “Burada önemli olan maddiyat değil, kurumdur,” diyor.

Doğu’nun, Güneydoğu’nun hastanesiz, doktorsuz günleri o kadar da uzak değil.

137 yıl öncesini gözlerinizin önüne getirin. Borç batağındaki Osmanlı İmparatorluğu’nun hastane açacak, doktor yetiştirecek gücü yok.

İşte bu dönemlerde, Gaziantep’te bölgenin tek hastanesi Amerikan Bord Heyeti tarafından kuruluyor. Sadece Gaziantep değil, bölgedeki pek çok kentten hastalar, şifa bulmaya ‘Amerikan Hastanesi’ne geliyor.

Zamanla misyonerler gidiyor, hastane, Türk doktorları ve hastabakıcılara emanet oluyor. Sağlık ve

Eğitim Vakfı'na bağlı kurumlardan biri haline geliyor. Bugün Antep'te, hemen hemen bütün kent sakinlerinin, bir şekilde, bir yakınının ya da doğrudan kendisinin hastaneyle bir ilgisi var.

Buluşma dergisi olarak Gaziantep'e gittik, başhekimle, doktorlarla, hasta-bakıcılarla görüştük. Belediye Başkanı Dr. Asım Güzelbey'i de ziyaret ederek bize pek çok çocukluk anısının bulunduğu hastaneyi anlatmasını istedik.

Başkan, çocukluğunda hastaneyi sık sık ziyaret ettiğini söylüyor. Çok hastalanan bir çocukmuş. "Annem beni Dr. Dweet'e götürürdü," diyor. "Bu hastane olmasaydı belki yaşamayacaktım."

Dr. Güzelbey, bugün hastanenin bazı sorunlarla karşı karşıya kaldığını söylüyor. Bunlardan biri hastanenin ulaşımı. Öncelikle söyleyelim, hastane bir tepede yer alıyor. İkinci sorun da, 120 yıl önceki hastanenin gereksinmelerinin bugünkünden hayli farklı oluşu... Başkan, bir yenilenme ihtiyacından söz ediyor. Belediye de kendi üzerine düşeni yapacak.

Söz Başkan'da: "Eskiden insanlar her yere yürüyerek gidip gelirlerdi. O bölgede otururlardı ve hastaneye gitmek zor değildi. Artık şehir büyüdü, yaya olarak, bir yere gidip gelinemiyor. Ama bizim belediye olarak orası ile ilgili düşüncelerimiz ve çabalarımız var. Hatta yeni yolları açmaya başladık."

Başkan'dan iyi haberi aldıktan sonra hastaneye doğru yol alıyoruz.

Adı hastaneyle beraber anılan cerrahlardan biri Opr. Dr. Enver Taner ile görüşüyoruz. Hastanenin yer aldığı mahallede doğup büyümüş. Cerrahpaşadan mezun. İhtisasını Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde yapmış. 1968 yılından bu yana Amerikan Hastanesi'nde. 1974'te ihtisasını yapmış, gelmiş. 1978 yılında başhekim olmuş. Kaç ameliyat yaptığını hatırlamıyor. "Binlerce mi," diye soruyoruz. "Evet," diyor. "Sadece bu sabah, sizinle görüşmeden

önce üç tane yaptım."

Peki hastane kent için ne ifade ediyor?

Dr. Taner, "Burası Antep'in sağlık güvencesidir," diyor. "Bizim çocukluğumuzda en kaliteli hastane burasıydı. O zaman özel hastane yoktu. Devlet hastanesinde şifa bulamayanlar, "Bir de tepeye gidelim," derlerdi. Buranın adı yokuşundan dolayı Tep'e'ydı. Annem de, büyükannem de burada yatıyor."

Enver Taner, Amerikalı doktorlar için, "birbirimizden çok şey öğrendik," diyor. 1998-2001 yılları arasında Torun Dr. Shepard'a da asistanlık yaptığını söyleyelim.

Geçmişte, hastanenin önemli bir parçası de hemşirelik okuluymuş. O dönemlerde Milli Eğitim Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı farklı düştükçe birkaç kez kapatılıp açılmış. Dr. Taner, ilkokul mezunu, kafası çalışan, yoksul ailelerin kızlarının hemşirelik okuluna alındığını söylüyor. Sözü kendisine bırakalım: "Her yıl okula 15 çocuk alınırdı. Onlara cep harçlığı da verilirdi. Amerikalı hemşireler de çocukların başında, hem anne, hem baba, hem de öğretmen olurlardı." Hemşire adaylarına anatomi

dersini de kendisi verirmiş.

"Peki, hastanenin bugün en önemli eksikliği nedir?" Gözü kapalı cevap veriyor: "Kalp cerrahisi... Kalp doktoru var ama cerrahisi yok. Öncelikle o kurulmalı ki, tam hastane durumuna gelsin."

Dr. Enver, 1970'li yılların sonunda, sokaklarda kan döküldüğü bir dönemde tehdit de edilmiş. O günleri anarken, "Anarşi vardı ve kaçmak zorunda kaldım," diyor. "Tehdit ettiler, kulak asmayan doktorları öldürdüler." Kaçmak zorunda kaldığı günü de gayet iyi hatırlıyor:

"Guatr ameliyatı yapıyordum. İdare Müdürü Rasim Bey vardı. Ameliyathanenin önüne geldi. İki dizinin üzerine çöktü. "Doktor n'olur bırak ve çık," dedi. "Ne oluyor abi," dedim. "Bırak da çık," dedi. Ona telefon açmışlar. "Ya bugün hastaneyi terk eder, ya da ölür" demişler."

Yine 70'li yılların sonu, yine ilginç bir vaka. Söz bir kez daha Dr. Taner'de...

"Acil vaka. Adam Urfâda vurulmuş. Orada demişlerdi ki, burada ameliyat olamaz. Birecike gitmiş. Orada bir şeyler yapmaya çalışmışlar, serum takmışlar ve Gaziantep Devlet Hastanesi'ne göndermişler. Oradan da, "burada olmaz," demişler. "Bunu Adana'ya götüreceksiniz." Tam şehirden çıkarlarken orada bir arkadaşın aklına gelmiş. "Burada bir Amerikan Hastanesi vardı," demiş. Gecenin bir vakti bana geldiler. Baktım ki kurşun bir yerden girip çıkmış. O zamanlar ultrason yok. Tomografi yok. MR yok. Bir tek radyoskopi var.

Getirenlere dedim ki, "Bu hasta, 200 kilometre öteye, Adana'ya gidemez. Yolda ölür. Ben bir şeyler yapmaya çalışırım. Ama iki şişe kan lazım. Ama ölür kalırsa karışmam. Allah'a sığınırız."

Kan bulundu. Sabaha karşı ameliyata girdik. Baktım ki sol böbrek ve kalınbağırsak parçalanmış, mideye bir şey olmamış. Böbreği çıkardım, kalın-

bağırsağı dışarı aldım. Kurtardık. Olay neydi dedim? “Ben MHP Urfa İkinci Başkanıyım. Beni solcular vurdu,” dedi. Adam kurtuldu.

Peki, Dr. Enver Taner bunca yıl aşkla görev yaptığı hastanenin geleceğini nasıl görüyor?

“Geleceği var,” diyor ve ekliyor: “Yeter ki samimi bir ekip olsun. Bu hastane kâr etmez. Kendi yağında kavrulur. Ama yaşar.”

Beraber çalıştıkları arasında en unutamadığı kişi kim? Dr. Enver anlatmayı sürdürüyor: “İlk göz ağrım Behram Makülü diye bir operatör vardı. ABD’den gelmişti. Sonra tekrardan döndü. İlk cerrahi nosyonumu ondan

aldım. Ben eczacı kalfalığından geliyorum. Behram Abi Türkiye’deki ilaç isimlerini unutmuştu. Hastayı muayene ederiz, “oğlum Kloroformikol lazım,” der. Türkiye’de onun ismi Loromisin ya da Kemisetin. Ben kendisine onları veriririm. Böyle böyle, o da ilaçların isimlerini hatırladı, ben de İngilizce’lerini öğrendim.”

Dr. Taner’in ardından hastanenin demirbaşları arasında yer alan Nevin Hemşire’yi ziyaret ediyoruz.

Nevin Hemşire, tam 48 yılını Amerikan Hastanesi’ne vermiş. Yarım asırlık hemşireliğinde yaptığı izin sayısı üç-dört günü geçmemiş. Hatta, zaman zaman, hafta sonlarını da hastanede geçirmek durumunda kalmış. Bugün evinde envai çeşit çiçeklerin bulunduğu üst üste iki kocaman terasında yorgunluk atıyor.

48 yıl çalışmış ama cıva gibi. Yaşını hiç gösteriyor. Hiç unutamadığı, kışın yokuştaki buzlanma yüzünden araç veya ambulansların hastaneye çıkamaması ve hamilelerin bazen araçta doğum yapmak zorunda kalmaları...

“Ben birçok bebeği doğmuş olarak alıp hastaneye getirdim. Yolda göbeğini kestim, tekrar ambulansa taşıdım,” diyor.

Peki nasıl bir eğitim görmüşler? Öğ-

Nevin Hemşire, yarım asrı hastanede geçirmiş. Üstelik hemen hemen hiç izin kullanmadan.

renciliklerinde hastalara tür hizmetler vermişler. Kendisinden dinleyelim:

“Biz talebeyken sabah olunca gider, hastaların ellerini yüzlerini yıkardık. Saçlarını tarardık. Sırtlarına alkol sürerdik. Pudralardık. Yataklarını değiştirirdik. Haftada iki gün banyo vardı, banyolarını yaptırırdık. Tırnaklarını keserdik. Yatalak olanlara yatakta banyo yaptırırdık. Öğleden sonra aynı şeyleri tekrar yapardık.”

Babası vefat ettiğinde evde olmak istemiş. Ama ancak birkaç saat evde kalabilmiş. Hastaneden çağırılmışlar. Söz yine kendisinde: “Babam rahmetli oldu. Bir gün evde oturdum. Doktor Yalçın Bey vardı. ‘Nölür gel,’ dedi. ‘Doğum servisinde her şey birbirine girdi sen olmayınca... Sen hayırlı bir iş yapıyorsun. Allah günah yazmaz,’ dedi. Oğlum nişanlandı, nişanına bir saatliği-

Cerrah Dr. Enver Taner, bir süre başhekimlik yapmış. 1968’den beri hastanede.

ne gidebildim. Kızım nişanlandı, aynı şekilde... Bir düğünüm vardı, hastaneyi zar zor iki gün bıraktım. Beni çağırıyorduk çünkü doktorların huylarını biliyordum. Hastaları üzmiyordum. Kadın doğumcuların hepsi beni bilir.”

Hastanenin halkla ilişkilerini yürüten Özlem Hanım, Nevin Hemşire ile aynı sıklıkla yaşamış. Onun başından geçenleri dinleyelim: “Doğum yapacağım. Oda yok. Acilden geldiler. Evraklarımız var, siz olmayınca provizyon alamıyoruz diyorlar. Bir yandan

doğum sancıları çekiyorum, bir yandan provizyonlara onay veriyorum.”

Ardından, Başhekim Sermet Kileci’yi ziyaret ediyoruz. Onun da yeğeni bu hastanede doğmuş. Kendisi Çukurova Tıp mezunu. Özel sektöre ve devlete ait pek çok hastanede çalıştıktan sonra, Gaziantep Amerikan Hastanesi’nde çalışması için teklif gelince hiç düşünmeden “evet” demiş.

Niye mi? “Burada önemli olan kurumdur, maddiyat değil,” diyor. “Başka hastanelerde 10 liraya çalışıyorsanız, buarada yedi liraya çalışabilirsiniz.” Böyle bir huzuru var orada çalışmanın.”

Peki Dr. Sermet Kileci’nin geleceğe bakışı nasıl?

Bu konuda söyledikleri çok önemli. Söz kendisinde: “Biz vakfımızın vizyonundan uzaklaşmadan, buna sahip çıkarak, değerini koruyarak, yıpratılmasına izin vermeden, bu hastanenin yaşamına devam etmek istiyoruz. Tüm planlarımızı, projelerimizi bunun için yapıyoruz. Sağlam bir altyapı ve daha verimli çalışan bir kurum, özdeki değer yargılarından uzaklaşmadan bunları yapmak istiyoruz. Bizim hastanemizin doyurmak zorunda olduğu bir patronu yok. Sloganımız şu: İyi hekimlerin hizmet verdiği, güler yüzlü bir hizmetin sunulduğu, güvenilir, doğru tıp hizmetini alabileceğiniz bir hastane.”

Amerikan Hastanesi’nin ilk üçüzlerinden biri olan Mehmet Bey: “Hemşire Clara Angel, beni ve kardeşlerimi sürekli gelip kontrol ediyormuş.”

Başhekim Sermet Kileci, Amerikan Hastanesi’nden teklif gelince hiç düşünmeden “evet” demiş.

Birbirlerine Hem Arkadaş, Hem Ana Baba...

Talaslılar yeni doğmuş kuzucuklar gibi, neredeyse başlarını birbirlerinin kolları altına sokuyorlardı. Aradan tam 60 yıl geçti. Bu durum biraz değişmişse de, zaman zaman hâlâ kendi gruplarını oluştururlar. Sanki aralarında bize görünmeyen bir bağ vardır. Ada Tanrıverdi anlatıyor.

Yıl 1951. Galiba Ağustos'un ortaları... Okullar açılmış. Çocukların hepsi jilet gibi hazırlanmış, okul bahçesinde toplanmışız. Herkes kendi sınıfındaki çocukları arıyor. Nihayet buldum. Lise birinci sınıf. Gün, Tuncay, Attila, Erdoğan, Duran vs. Sınıfımız her yıl kırpıla kırpıla 18 kişi kalmışız. Bu kırpılanların arasında maalesef ben de varım. Bu çocuklar benim geçen yılki sınıf arkadaşlarım. Benim şimdi gidip bir sonraki sınıfı, yani yeni sınıf arkadaşlarımı bulmam gere-

kiyor. Fakat canım hiç istemiyor. Geçen yıl bana ağabey diyen çocuklarla şimdi senlibenli olacağım. Doğrusu bu durum gücüme gidiyor. Nasıl olsa sınıflara girince yeni arkadaşlarla tanışacağım. Ben geçen yılki sınıf arkadaşlarımın yanında kendimi daha rahat hissediyorum. Çocukları bayağı özlemişim. Sarılıp öpüşüyoruz. Her kafadan bir ses çıkıyor. Tam şamata. O sırada yanıma tanımadığımız bir oğlan yanaştı. Çekingen hali dikkatimizi çekti. Sordum: "Delikanlı hangi sınıfı arıyorsun?"

Cevap verdi: Lise birinci sınıf. Ben Talas'tan geldim de... "Tamam," dedim. Burası. Oğlanın elini sık-tık, hoş geldin dedik ve aramıza aldık. Çocuk ya-nımıza yaklaştı ama huzursuzdu. Gözleri, Talas'tan aşına olduğu yüzleri arıyor. Birazdan Talaslılar da göründüler. Hemen bir araya geldiler. Yeni doğmuş kuzucuklar gibi, neredeyse başlarını birbirlerinin kolları altına sokacaklar. Çok geçmeden, 'haremlik-selamlık' misali Talaslılar bizden ayrıldılar, ken-di gruplarını oluşturdular. Aradan tam 60 yıl geçti. Bu durum biraz değişmişse de, zaman zaman hâlâ kendi gruplarını oluşturlar. Sanki aralarında bize görünmeyen bir bağ vardır. Bundan 10 yıl kadar önceydi. 55'lilerin ortak toplantısını Göreme'de yaptık. Hazır Göreme'ye gelmişken çocuklar Talas'ı, yani okullarını görmek istediler. Seyahat der-hal onaylandı. Bir otobüs kiralandı. Şamata, gırgır, fıkralar, şarkılar, en çok da "Eski Dostlar" şarkısı.

Talaslı öğren-ciler, genç Cumhuriyet'in tüm kutlamalarında coşkuyla yer alırlardı.

Nihayet Talas'a, okula geldik. Talaslılar hep bir ağızdan şoföre durması için bağırıyorlardı. Meşhur 140 basamak merdivenin başındaydık. Otobüs-ten inildi. Birkaç Talaslı hiç düşünmeden mer-divenden tırmanmaya başladılar. Bazı yetmişlik delikanlıların gözü yemedi. Bizler otobüsle oku-lun ön kapısına geldik. Otobüsten inildi. Sanki bir tapınağa giriyormuşçasına sessizdik. Okulun salonları, sınıflar, yatakhane, yemekhane, her yer gezildi. Talaslıların heyecanı gerçekten gör-meye değerdi. Bahçeye çıkıldı. Artık ne demek-se, "Maymunlu Bahçe"yi ve "Ağlama Duvarı"nı gördük. Arkadaşların birbirlerine, "hatırlıyor musun" diye başlayan anıları... Biz Tarsuslular, sanki bir piyes seyrediyorduk. Hiçbir zaman böyle bir heyecan yaşamamıştık. Bu ana kuzu-ları 11 yaşında buraya, tabiri caizse, bu Allah'ın dağındaki manastıra (!) getirilmişler. Gerçi şim-di hepsi yaşlı birer koç oldular ama her neyse, bu terk edilmişliğin acısını birlikte yaşamışlar. Bir-birlerine hem arkadaş hem de ana, baba olmuş-lar. Sırlarını paylaşmışlar, paylaşmayı öğren-mişler. Ergenlik çağının heyecanını, Erciyes'in soğunu birlikte yaşamışlar. Çok duygulandım. "Evet," dedim, "şimdi bu çocukların birbirlerine olan tutkularını çok iyi anlıyorum."

İlk Redhouse
sözlüklerinin yazarı
Sir James Redhouse

dışına taşarak İran, Rusya ve Hindistan'a kadar uzanmıştır.

Basımevinin bu dönemde gerçekleştirdiği en önemli iş, Osmanlı İmparatorluğu'nda tercüman olarak da görev yapmış olan James Redhouse'un İngilizce-Türkçe ve Türkçe-İngilizce sözlüklerini yayımlamasıydı. Bu sözlüklerden İngilizce-Türkçe olan birincisi *Kitab-ı Lehce'tül Maani* adıyla 1861 yılında, Türkçe-İngilizce olan ikincisi ise *Kitab-ı Maani-i Lehce* adıyla 1890 yılında yayımlanmıştır. Başlangıçta yardımcı yayınlar gözüyle bakılan bu iki sözlük, Amerikan Bord Neşriyat Dairesi'nin en önemli yayınları konumuna gelerek günümüze dek süren bir yayıncılık geleneğinin çekirdeğini oluşturmuştur.

Basıldıkları dönemden itibaren kuşaklar boyu öğrenciler, araştırmacılar ve dil öğrenenler tarafından eşit bulunmaz bir kaynak olarak kullanılgelmiş olan bu sözlükler, 1928 yılında Arap harfleri yerine Latin harflerinden oluşan yeni alfabenin kabulüyle kullanılırlıklarını yitirmeleri üzerine Amerikan Bord Neşriyat Dairesi'nin görevlendirmesiyle uzmanlar tarafından uzun yıllar süren çalışmalar sonucunda yeni alfabeye çevrilip güncellenerek yeniden basılmıştır. Bunlardan ilki *Yeni Redhouse Lûgati, İngilizce-Türkçe* adıyla 1950 yılında, ikincisi ise *Yeni Redhouse Türkçe-İngilizce Sözlük* adıyla 1968 yılında yayımlanmıştır.

Redhouse: 19. yüzyıldan 21. yüzyıla uzanan bir yayıncılık öyküsü

Redhouse, 150 yıllık tarihiyle kendini sürekli güncelleyerek genişliyor, büyüyor.

1 50 yılı aşkın süredir Redhouse adıyla varlığını sürdüren yayıncılık geleneği, Amerikan Bord Neşriyat Dairesi olarak bilinen basımevinin 1833 yılında Rumca, Ermenice ve Türkçe yayınlar yapmak üzere İzmir'de açılmasıyla başlar. Çalışmalarını Osmanlı İmparatorluğu'nun başkentinden sürdürmek amacıyla 1853 yılında İstanbul'a taşınan basımevi o yıllarda daha çok Hristiyan azınlıklara yönelik dini kitaplar ile cebir, geometri gibi ders kitaplarının basımını gerçekleştirmiştir. On dokuzuncu yüzyılın ikinci yarısında Bulgarca ve Arapça dahil birçok dilde eser basan basımevinin dağıtım ağı Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırlarının

Amerikan Bord Neşriyat Dairesi, sözlük yayıncılığına ek olarak, yirminci yüzyılın ortalarında daha geniş bir kitleye hitap edebilmek amacıyla Türkçe çocuk kitapları yayımlamaya da ağırlık vermiştir. Bu kapsamda yayımlanan ilk kitaplar İngilizce eserlerin çevirileri niteliğindeydi.

Amerikan Bord Neşriyat Dairesi, 1966 yılında William Edmonds'ın yönetiminde Redhouse Yayınevi adını almıştır. 1966-1991 yılları arasında yayınevinin müdürlüğünü yapan Edmonds döneminde çocuk kitapları programı çok gelişmiştir. Küçük çocuklardan gençlere kadar her yaş grubu için hazırlanmış birçok kitap Redhouse kataloglarında yer almıştır. 1980'lerde yayınevi, en iyi çocuk kitabı resimleyenlere her yıl ödüller vermeye başladı. Redhouse Yayınevi'nde yetenekli, genç yazar ve ressamlar, kendilerindeki cevheri keşfetmelerine fırsat veren desteği buldular. Feridun Oral, Can Göknil, Fatih Erdoğan gibi ülkemizin sanat ve yayıncılık dünyasının tanınmış isimleri, Redhouse Yayınevi'nin zenginleştirici ortamında kendilerini geliştirmiş kişiler arasında yer almaktadır. Ayrıca yayınevinin

1966-1991 yılları arasında yayınevinin müdürlüğünü yapan William Edmonds

Yeni Redhouse Lügati çalışmaları sırasında İngilizce-Türkçe editörler kurulu: (soldan sağa) Andreas Tietze, Sofi Huri ve John Kingsley Birge

Eminönü, Fincancılar Yokuşu'ndaki binasının giriş katındaki Redhouse Kitabevi de bu dönemde varlığını sürdürmüş ve birçok kişi için bir buluşma yeri haline almıştır.

Redhouse sözlüklerini güncelleyerek yeniden yayımlamaya devam eden yayınevi, bu dönemde ülkenin doğal ve tarihi zenginliklerinin uzmanlarca tanıtıldığı eserler de ortaya koymuştur. Bu eserlerden öne çıkanlar arasında *Göçmen Kuşlar*, *Kuşlarımız*, *Strolling Through İstanbul*, *Biblical Sites in Turkey* gibi başlıklar bulunmaktadır.

Türkiye'deki Amerikan Bord kurumlarının 1968 yılında kurulan Sağlık ve Eğitim Vakfı'na (SEV) devri sürecinde Redhouse Yayınevi de 1996 yılında vakıf himayesinde bağımsız bir şirket olarak yeniden yapılanmıştır. SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş. adı altında faaliyetini sürdüren yayınevi, temel işi olarak Redhouse sözlüklerini çeşitlendirerek üretmeye devam etmektedir. Basılı sözlüklere ek olarak günümüzde CD sözlük ve akıllı telefonlarda kullanılabilen sözlük uygulamaları da mevcuttur. Genel sözlüklere ek olarak 2010 yılında *Redhouse Eğitim Terimleri Sözlüğü*, 2011 yılında ise *Redhouse Sanat Terimleri ve Kavramları Sözlüğü* ile *Redhouse Resimli İlköğretim Sözlüğü* yayımlanmıştır.

SEV Yayıncılık 2006 yılında çocuk kitapları yayımı ile ilgili olan geçmişini canlandırma kararı almış ve bu amaca yönelik olarak Redhouse Kidz markasını oluşturmuştur. Redhouse Kidz'in hızla genişleyerek çoğalan ürün yel-

pazesi kapsamında "Çocuk Edebiyatı", "İngilizce Öğrenelim" ve "Türkçe Eğitim" kategorilerinde kitaplar ve dil öğrenimine yardımcı ürünler bulunmaktadır. Günümüzde Redhouse Kidz markasıyla gerek yabancı gerek Türk yazarlara ait çocuk kitapları yayımlanmaktadır. Yabancı yazarlar alanında, dünyaca bilinen yayınevlerinin beğenilen kitapları seçilerek Türkçeye kazandırılmakta, Türk yazarların kitapları için ise Türkiye'nin önde gelen, başarılı çocuk kitapları yazarları ile işbirliği yapılmaktadır. Buna ek olarak, yayınevi editörlerince hazırlanan dil öğrenimine yönelik kitaplar ve öğrenimi kolaylaştırıcı araçlar yayımlanmaktadır. Redhouse Kidz markası ile yayımlanan ürünler genellikle 3-12 yaş grubuna hitap etmektedir. SEV Yayıncılık, 150 yılı aşkın yayıncılık geleneği ve zengin tarihi sayesinde Türkiye'nin en saygın yayınevleri arasında yer almakta ve özgün çalışmalarına devam etmektedir.

Günümüzde değişik konulardaki çocuk kitapları Redhouse kataloglarını dolduruyor.

Kolejpedia

Abilik... Bombalaki... Alım, balım, peteğim... Helva
Piknik... Bazaar Day... Leyla... Her kurum kendi jargonunu
yaratır. Kurum kökleştikçe jargonu zenginleşir.
SEV kurumları yüzyılları aşan tarihleriyle zengin bir külliyyata
sahip. İşte bunlardan birkaçı...

A | Amerikan Bord Heyeti *Genel* 1810 yılında ABD’de kurulan American Board of Commissioners of Foreign Missions’ın (ABCFM) Osmanlı’daki temsilcisi olan misyoner kurum. Türkçe olarak Bord Heyeti olarak da kısaltılıyordu. SEV’in kurulmasıyla birlikte Bord okullarla ilgili görevlerini vakfa devretmeye başladı.

Abilik - Ablalık *Genel* Yakın tarihlere kadar kız ve erkek ayrı ayrı eğitim veren Bord okullarında, çocukların çoğunluğu çevre bölgelerden geldiği için Yatılılık (Boarders) çok önemli bir okul kültürü haline geldi. Yıllarca gece gündüz birlikte yaşayarak eğitim gören mezunlar arasında aile bağları kadar güçlü bağlar oluşabiliyordu. Alt sınıflar üst sınıfları ‘Abi’ veya ‘Abla’ görüyordu. Abilik-Ablalık mezunlar arasında saygı ve dayanışmanın bir göstergesi kabul ediliyor. Okullardaki yatılı bölümlerin 1990’larda kapanmasından sonra, son yıllarda yatılılık yeniden hayat buluyor. Eskisinden önemli bir fark var tabi, bu kez karma eğitim var.

AKL *ÜAA* Amerikan Kız Lisesi.

Cumhuriyet’in ilanından sonra okulların Milli Eğitim’e bağlanmasıyla Türkçe isimler zorunlu olmuştu. Okul bir dönem Amerikan Kız Lisesi (AKL) ismini kullanmıştır.

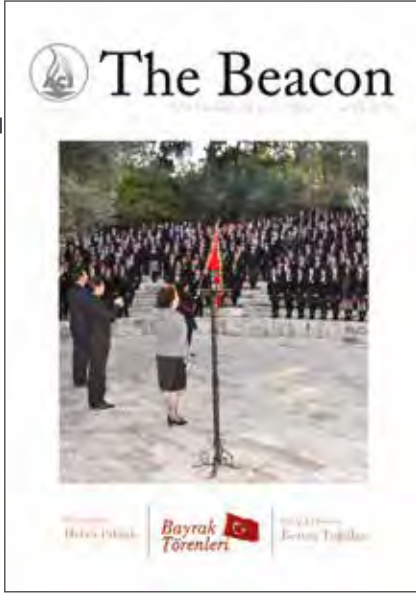
Aslanlı Konak *TAO* Talas’taki okul binalarının birinin kapısının iki yanında taştan aslan heykelleri bulunuyordu. Heykeller okulun kapanmasıyla Talas’tan Tarsus’taki kampüse getirildi. Şimdi bahçede Atatürk büstünün iki yanında yer alıyorlar.

Anadolu Koleji *Genel* Merzifon’daki eski Bord okulunun adı. Merzifon Anatolian College

AAG *ÜAA* American Academy for Girls ÜAA’nın eski isimlerinden biri.

Arım, Balım, Peteğim *ACI* Soruları çalmak anlamında kullanılıyordu. (öğrenci argosu.)

GENEL: Her üç okulda da yer alan.

Beacon ACI

ACI Yeteşenler Derneği'nin üç ayda bir çıkardığı şık dergisi.

- B | Bombalaki TAC-TAO** Bombalaki bom bom, Tarsus Tarsus zım zım. TAC'lilerin sürekli olarak kullandıkları slogan.

Bookmobile ACI-TAC İhtiyacı olanlara kitap götürecek gezici bir kütüphane fikri, her iki okulda da farklı zamanlarda hayata geçirildi. Bir mezun şunları anlatıyor: "Mesela, bizim zamanımızda bir bookmobile'imiz (seyyar kütüphane) vardı. Amerikalılar sağdan soldan eski kitapları toplardı. Biz bookmobile'da 12 kişilik bir gruptuk. Bütün bu kitapları tamir eder, yapıştırır, bantlar, düzeltir, kullanılabilir hale getirirdik. Sonra atardık bir minibüse oradaki bütün yetimhanelere, gücü olmayan ilkokullara bu kitapları dağıtırdık. Şimdi bunu herkes yapıyor ama benim anlattığım 50 sene evveldi."

Blake Auditorium ACI Efsane yöneticilerden ve öğretmenlerden Lynda Blake'in adı verilen salon. Bu salonda, "Koltukta Adın, Eğitime Katkın Olsun" kampanyasına destek verenlerin isimleri koltukların arkasına yazılmıştı.

Brownie Day ÜAA Geleneksel şenliklerinden biri. Pazar günleri yapılan etkinlikte, brovni ve sıcak içecek ikram ediyor. Ayrıca kültürel etkinlikler, konserler ve sosyal yarar için kermes satışları yapılabilir.

Bazaar Day ACI İzmir'de geçmiş 50 yılı aşan bir okul şenliği. Her yıl özel bir temayla düzenlenen etkinliklerde, konserler ve gösteriler gerçekleştiriliyor. Yapılan kermeslerden elde edilen gelirle yardım faaliyetlerinde bulunuluyor. Bahar Vardarı'nın (ACI'68) kaleminden: "Tam bir panayır havasında geçen Bazaar Day'ler, biz öğrenciler için yılın özlemle beklenen günlerinden biridir. Baharın gelmesini müjdeleyen papatyalarla birlikte, bizler bilirdik ki, Bazaar Day gelecek, o gün, bir okul bayramı yaşanacak. Bazaar Day'in kutlanacağı Cumartesi gününü ipe çekerdik. Ne büyük bir mutluluktuk o gün. Okula şık şıkıdım giyinip gelebilme! Geceden teneke bigudileri kafamıza takar, uyumama pahasına da olsa ertesi gün güzel görünmek için azami çabayı gösterirdik. O sabah belki (Mrs. Blake'in fark etmeyeceği kadar) yanağımıza az bir allık sürer, dudaklarımıza pembe ruj değdirirdik."

- c | Commencement Genel** Mezuniyet töreni. Her okulda yılın en önemli etkinliklerinden biri.

Campus Time TAC 60-70'li yıllarda çıkan okul gazetesinin adı.

Collegiate ÜAA Kız öğrencilerin üniversiteye gitmesi pek yaygın olmadığı zamanlarda, onlar çoğunlukla, ev ekonomisi veya ticari yetenekler kazandıran bölümlere gönderiliyordu. Daktilo bunlardan biriydi. Kadınların akademik dünyaya adım atmasıyla birlikte, Collegiate, liselerde, üniversiteye hazırlık seviyesinde eğitim veren okullar için kullanılan bir kavram oldu.

Co-op

Genel Okullarda öğrencilerin ihtiyaçlarını gidermek için kurulan ve eskiden çoğunlukla öğrenciler ve çalışanlar tarafından ortak işletilen kantin. Kooperatif.

D |

Dipnotkitap ACI Mezunların her onbeş günde bir, toplanıp kitap okudukları kulüp. Okul içindeki Blake House'da

yapılan etkinliklere kitap yazarları da katılıyor. Dipnotkitap.net internet adresinde blog olarak, etkinlikleri paylaşan kulüp üyeleri kendilerini şöyle anlatıyor: "2001 yılından beri onbeş günde bir çarşambaları toplanıyoruz. Bu çarşamba günleri, hepimiz için çok değerli. Hepimiz programımızı bu toplantıda hazır bulunmak üzere yaparız. Birer kadın olarak, her birimizin pek çok kimliği var. Anne, eş, evlat, bazılarımız için büyükanne, ayrıca meslek, sosyal, vatandaşlık kimliklerimiz ve bu kimliklerin getirdiği sorunlar ve yükümlülüklerimiz... Ama bu "kıymetli" çarşamba günlerinde sorun ve sorumluluklarımızı kapının dışında bırakarak, kültürel kimliğimizle kulübümüzün sıcak dostluk çemberine giriyoruz. Mottomuz: 'Bugün bizim olsun!'"

E |

Enter to Learn, Depart to Serve ACI Parsons Hall'un kapısında yazan, okulun efsanevi mottosu: "Öğrenmek için katıl, hizmet için ayrıl." Okulun kuruluşundaki öğretmen ve idareciler, hayır işlerini özendirip, destekleyerek başkalarına karşı sorumluluk duyma duygusu aşılamaı hedefliyorlardı. İlk zamanlar okulun düsturu Latince, "Non ministrari, sed ministrare" olarak yazılıyordu. Bu sözler, Cumhuriyet sonrası iki efsane isim, Olive Greene ve Lynda Blake'in, ABD'de mezun olduğu Wellesley College'in armasında da aynen yazması da şaşırtıcı olmasa gerek.

ECHO TAC 1960'ların başında okulda kurulan müzik topluluğu. Yıllar geçtikçe bu gruptan Türk müzik dünyasına birçok efsane isim ve grup. Mavi Sakal bunlardan en bilinenidir. 1998 yılında Wembley Stadi'ndeki Status Quo konserine ön grup olarak çıktı. Semih Fırıncioğlu (TAC'69), Echo'nun kuruluşuna ilişkin şu anısını aktarıyor: "Echo tarihindeki en önemli gelişmelerden biri, 1965 yılında Erkut Yucaaoğlu'nun AFS ile gittiği ABD' den gıcır gıcır, son moda bir elektrogitarla dönmesidir. O yıl kurulan Echo'nun, biz küçük yaştakilerin gözünde tanrıların Olimpos dağından inip rock grubu kurmuş olmasından pek bir farkı yoktu."

H |

Homecoming TAC Mezunların her yıl düzenli olarak okulda toplandıkları etkinliklere verilen ad.

Helva Piknik ACI 1970'lere kadar, her yıl Karantina Adası'nda yapılan piknik. Artık unutulan bu etkinlik ACI'da Veysi Usta'nın her yıl yaptığı helva günüyle hatırlanıyor. Bugüne ilgili 1968 mezunu Bahar Vardarlı yazıyor: "Sevin Abla, okulca otobüslere doluşup Urla'ya, Karantina adasına gittiklerini, orada gerçekleştirdikleri 'Helva Piknik'lerin öyküsünü anlatınca, 'Helva Piknik'lerin tarihinin çok eskiye dayandığını ve düşüncemin yanlış olduğunu anladım. Sevin Abla, aşçıları, kazanları, ırmık çuvalarını nasıl otobüse, sonra eşeğe yüklediklerini ve Karantina Adası'nın o sıralar yolu olmadığından, erkeklerin ulaşamayacağı bölge olarak adanın seçildiğini belirtti. Bir sınıf arkadaşlarının babasının Karantina Adası'nın müdürü oluşu onlara her yıl bu imtiyazı sağlıyormuş. Öğrencilik yıllarımdaki 'Helva Piknik'lerde de eşek başroldeydi. Eşek, kazanları, kepçeleri, çuvaları yüklenir başı çekerdi. Bizler de bütün okul ikiyeşerli sıra olup, eşek ve aşçıların ardından yürürdük."

I |

IB Programı Genel Okulların uluslararası akademik geçerlilik belgesi.

ISTA Genel Son yıllarda okullarda Uluslararası Gençlik Tiyatro Festivali'ne ilgi bir hayli yüksek. Her yıl farklı bir ülkede toplanan bu uluslararası tiyatro organizasyonu çeşitli eğitim etkinlikleri ve gösteriler hazırlıyor.

K |

Kılı Çiflik Kebabı TAC TAC'de çıkan bir yemeğe öğrencilerin verdiği isim (1980'ler).

Kurucular Günü Genel Osmanlı Devleti döneminde onlarca Bord okulu, önce I. Dünya Savaşı ve ardından Kurtuluş Savaşı dönemindeki zorlu teknik, ekonomik, toplumsal ve politik nedenlerle kapanmak veya başka ülke sınırlarına taşınmak zorunda kaldı. Bunlardan

faik sönmez

Mutluluğun bedeni yok!

online alışveriş:
www.faiksonmez.com

 www.facebook.com/faiksonmezmoda

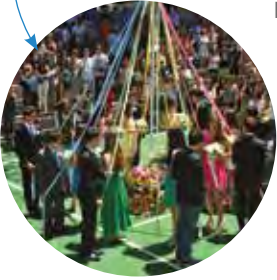
 www.twitter.com/faiksonmezmoda

birisi olan İzmir'deki International College, bugün Yunanistan'da Pierce College olarak faaliyet gösteriyor. Yine Antep'teki Merkezi Türkiye Koleji, Halep'e taşınmış. Bu okullar Kurucular Günü'nde bir araya gelip geçmişten günümüze bağlarını tazeliyorlar.

Kinney Cottage ÜAA Okulda sadece kız öğrencilerin olduğu dönemde ÜAA'da son sınıfların, staj eğitimi gibi yatılı kaldıkları okul binası. Bugün mezunlar ofisi olarak kullanılıyor. Practice House olarak da bilinirdi.

Kral ve Kraliçe ÜAA Her yıl yapılan May Day'de bir erkek ve kız seçilerek Kral ve Kraliçe ilan ediliyor.

Kurdele Dansı ÜAA Üsküdar Amerikan Lisesi Mayıs Günü'yle özdeşleşen özel bir etkinlik. Dans sırasında, katılanlar direğin etrafında halka oluşturur ve her biri direğe bağlı renkli kurdeleleri tutar. Dans başladığında kurdeleler direğin etrafında örülü durumdadır. Dansçılar attıkları adımlarla bu örgüyü çözerler. Dansın 18. yüzyılda, geleneksel İtalyan ya da Fransız "sanatsal dans" formlarından kaynaklandığı düşünülmektedir. May Pole Dance olarak da bilinir.

L | Leyla ACI "Leyla" adıyla bilinen çikolatalı tost. Okulun uzun süredir aşçılığını yapan Veysi Usta her yıl mezun etkinliklerinde gelenlere ikram ettiğini söylüyor.

Leyli Genel Yatılı olarak okulda kalan öğrencilere eskiden verilen isim. İngilizce "boarder" deniliyor.

M | May Day ÜAA 1921'den beri bahar aylarında yapılan okul etkinliği. Tarih boyunca Sports Day, Campus Day isimleriyle de yapıldı. O dönemde, Mayıs ayının bir Cumartesi gününde yapılan etkinlik üç saat sürerdi. Mayıs Kraliçesi ve maiyetinin katılımıyla jimnastik, halk dansları gösterileri, yarışmalar, basketbol, voleybol ya da badminton maçları düzenlenirdi. Kazananlara da ödülleri Mayıs Kraliçesi tarafından veriliirdi.

MUN Genel Model United Nations'ın kısaltması.

Okullarda Birleşmiş Milletler'in kurumsal yapısına benzer olarak çocuklar tarafından temsil edilen ülkeler üzerinden yapılan etkinlik. Öğrencilerin dünya sorunlarına daha duyarlı olması hedeflenirken, farklı kültürlerle ilişki kurmasını da sağlıyor.

Moods ACI Yüzde yüz öğrenciler tarafından hazırlanan ve finanse edilen dans ve müzik etkinliği. Her sene bir grup öğrenci tarafından yönetilen etkinliği, bir öğretmen de sponsor olarak destekler. Hazırlıklar okullar kapanmadan önce başlar ve Nisan ayında şov için istekli öğrencilerden asistan seçilir. Her asistanın bir sene öncesinden aynı şekilde mülakatla seçilmiş bir yönetmeni olur. Katılımcılar yeteneklerine göre dans eder, şarkı söyler ya da enstrüman çalarlar.

Mavra TAC Efsane hocalardan Haydar Göfer, derslerdeki mavralarıyla meşhurdur. Mavra, Haydar Hoca'nın edebiyat derslerini çekici hale getirmek için geliştirdiği bir tekniktir.

N | Namrun House TAC

Tarsus'un üst tarafındaki dağlar yaylalarıyla ünlüdür. Okulun Çamlıyayla'da bir evi bulunuyor. Bu yaylanın eski adı Namrun'dur. Ancak uzun süredir kullanılmayan ev, yakında restore edilerek kullanıma açılacak.

Mavi Sakal TAC

Efsaneleşmiş müzik topluluğu. Echo'dan çıkarak ülke çapında popüler olmuş profesyonel müzik grubu. Bkz. Echo.

O | Org Auditorium'daki eski org, Robert Kolej tarafından okulun koro programlarında kullanılmak üzere 1920'lerde ÜAA'ya verilmiştir.

Ortas Ortaokullara İngilizce verilen isim.

P | Point cezası TAC
Okulda verilen cezalardan biri.

R | Regular Games TAC Ders yılı başında her öğrenci düzenli yapacağı bir spora yazılırdı. 1950'ler.

Rüzgâr TAC 1950'li yıllarda çıkan ilk ve tek öğrenci dergisi olarak biliniyor. Nurullah Ataç, yayından, *Türk Dili* dergisinde Güney'den güzel bir rüzgâr esiyor diye bahsetmiştir.

S | Serçe ÜAA Uzun bir süredir Gazetecilik Kulübü tarafından çıkarılan okul dergisi.

Spring Day ACI Mayıs veya haziran aylarında yapılan bahar şenliği.

Stickler Pozu TAC Okulun efsane binası Stickler House'un merdivenlerinde fotoğraf çekilmeyen mezun yoktur.

T | Talas Amerikan Ortaokulu TAO 1968 yılında kapanan, Kayseri'nin Talas ilçesindeki Amerikan okulu. Orta bölüme kadar eğitim veren okulun öğrencileri, kapanıştan sonra çoğunlukla eğitimlerine TAC'de devam ettiler. Bu nedenle Tarsus ile Talas arasında özel bir bağ görülüyor.

Tarsus Aslanları TAC Bkz. Aslanlı Konak.

Teacher Talent Show ACI Öğretmenlerin kendi şovlarıyla hazırladığı ve yer aldığı okul etkinliği.

Y | Yusuf ÜAA Okulda fen laboratuvarı kurulurken Gaziantep'teki hastaneden geldiği düşünülen ve derslerde kullanılan gerçek insan iskeleti. (Bkz. Züleyha).

v | Veysi Usta ACI Kars doğumlu Veysi Okumuş, İzmir Amerikan Koleji'ne 1986 yılında pasta ustası olarak girmiş. Çalışkanlığı ve yaratıcılığı ile giderek yükselen Okumuş, bugün İzmir Amerikan Koleji ve İzmir SEV İlköğretim Okulu'nda her gün yaklaşık 1500 kişinin sağlıklı beslenmesinden sorumlu Okumuş Gıda'nın sahibidir. Kantinde asitli içecek satmayan, yemeklere soğan yerine patates koyan, çocukların sofrasından tuzu kaldıran, Steve Jobs'un ardından helva kavuran Veysi Usta, sıradışı bir aşçı. Öğrencilerin adını "Leyla" koydukları çikolatalı tostunun ünü okul duvarlarını aşıyor.

z | Zaman Kapsülü ÜAA Çalidere Cottage'da yapılan bir keşif 1931-1961 yılları arasında resim öğretmeni ve yazar olarak çalışan Dorothy Blatter'ın geleceğe iletmek üzere bıraktığı "zaman kapsülü"nü ortaya çıkardı. Blatter, Çalidere Cottage'ı 1950 yılının sonbaharında kendi imkanlarıyla yaptırdı ve tam 21 Aralık 1950'de "zaman kapsülü"nü binanın köşe taşlarından birinin ardına saklamıştı.

Züleyha ÜAA 1994'de Yusuf'a arkadaş geldi. Yenilenen laboratuvara plastikten yapılmış bir iskelet daha alındı. Buna ise Yusuf'a gönderme yaparak Züleyha ismi verildi.

KALYON HOTEL
An Old Town Classic

Kalyon Hotel Adres: 34122 İncirliözü/Trabzon - Tel: +90 212 317 94 00 Fax: +90 212 310 11 11
kalyon@kalyon.com - www.kalyon.com

KALYON TURİZM
Your peace of mind is our priority

Ministry of Culture / Turkey / TRABZON - TEL: +90 212 310 94 00 Fax: +90 212 310 11 11
kalyon@kalyonturizm.com - www.kalyonturizm.com

Sağlık ve Eğitim Vakfı

SEV sevgiyi ifade eder. Kapsadığı anlam insanlığı sevmek ve insana hizmet etmektir. 1968 yılında kurulan SEV'e bugüne kadar hizmet vermiş 'çılginlar' bir arada!

TARİHTEN BUGÜNE MÜTEVELLİLERİMİZ

Alan McCain.....	Esin Hoyi.....	Mete Bora.....	Prof. Dr. Serdar Küçüköğlü....
Ali Nail Kubalı.....	Feyhan Yaşar.....	Muhteşem Ekenler.....	Prof. Dr. Uğur Bütet.....
Altan Zeki Ünver.....	Fusun Üstün.....	Müjde Tekil.....	Prof. Dr. Zeynep İ. Önsan....
Aykut Tuzcu.....	Gülşen Çapa.....	Naci Sığın.....	Sait Tosyalı.....
Burhan Karaçam.....	Hasan Güleşçi.....	Oktay Erkal.....	Salim Erdem.....
Bülent Kalpaklıoğlu.....	Hazım Kantarcı.....	Oktay İşcen.....	Seha Sadıklar.....
Prof. Dr. Canan Karatay.....	Hüsnü Özyeğin.....	Öner Akgerman.....	Sema Gökçen.....
Candan Çilingiroğlu.....	İstemihan Talay.....	Örsçelik Balkan.....	Sevim Öztahtacı.....
Ceyda Aydede.....	İbrahim Paksoy.....	Özdemir Sabancı.....	Şevket Sabancı.....
Demir Sabancı.....	İlter H. Gürel.....	Piraye Erdem.....	Şükran Çelebi.....
Dilek Erzik.....	Jozef Amado.....	Prof. Dr. Ahmet Koç.....	Tamer Şahinbaş.....
Dr. Cemalettin Topuzlu.....	K. Erhan Dumanlı.....	Prof. Dr. Aykut Toros.....	Tanık Bozbey.....
Dr. Enver Taner.....	Kenneth Frank.....	Prof. Dr. Can Özşahinoğlu....	Temiz Üstün.....
Dr. Ertan Dumanlı.....	Mehmet Gür.....	Prof. Dr. İlter Turan.....	Tülay Güngen.....
Dr. Giray Velioğlu.....	Mehmet Yaltır.....	Prof. Dr. İsmail Özşabuncuoğlu	Yaşar Yaşer.....
Dr. Warren Winkler.....	Melvin Wittler.....	Prof. Dr. Mustafa A. Aysan....	Yılmaz Poda.....
Ejide Tanık.....	Mete Akyol.....	Prof. Dr. Sedefhan Oğuz.....	Yrd. Doç. Dr. Engin Ünsal....

TARİHTEN BUGÜNE YÖNETİM KURULU ÜYELERİMİZ

Ali Şirin.....	Jozef Amado.....	Prof. Dr. Tuğrul Pınar.....
Berna Ülman.....	K. Erhan Dumanlı.....	Sait Tosyalı.....
Betül Özkülahçı.....	Mehmet Gür.....	Salim Erdem.....
Candan Çilingiroğlu	Mehmet T. Nane.....	Seha Sadıklar.....
Ceyda Aydede.....	Mehmet Yaltır.....	Sema Gökçen.....
Defne Bekdik.....	Muhteşem Ekenler.....	Sevim Öztahtacı.....
Dilek Erzik.....	Mustafa Aysan.....	Sinem Ünel.....
Dr. Aydın Müderrisoğlu.....	Müjde Tekil.....	Şebnem Day.....
Dr. Ertan Dumanlı.....	Naci Sığın.....	Şükran Çelebi.....
Dr. İlhan Dülger.....	Pınar Balcı.....	Tamer Şahinbaş.....
Ege Karapınar.....	Piraye Erdem.....	Tanık Bozbey.....
Ejide Tanık.....	Prof. Dr. Ahmet N. Ceranoğlu..	Temiz Üstün.....
Esin Hoyi.....	Prof. Dr. Aykut Toros.....	Tülay Güngen.....
Gülşen Çapa.....	Prof. Dr. Emre Akkuş.....	Uran Özsoy.....
Güner Baykal.....	Prof. Dr. İlter Turan.....	Yaşar Yaşer.....
Hale Dicleli.....	Prof. Dr. Sedefhan Oğuz.....	Yrd. Doç. Dr. Engin Ünsal....
İbrahim Paksoy.....	Prof. Dr. Serdar Küçüköğlü...	

VAKIF PROFESYONEL YÖNETİCİLERİ

Ziya Köseoğlu	Genel Koordinatör
Esma Akkuş	Genel Koordinatör
	Yardımcısı
Whitman Shepard	Lise Eğitim
	Koordinatörü
Dilek Yakar	İlköğretim Eğitim
	Koordinatörü
Tolga Göksun	İç Denetim Müdürü
Hazar Boz	Bilgi Teknolojileri
	Koordinatörü
Alper Büyükkalkan	İnşaat Kontrol Müdürü
Bayram Özkan	Mali ve İdari İşler
	Müdürü
İrem Yeniad	İnsan Kaynakları
	Koordinatörü

The Luxury Art Hotel

with Exclusive Boutique Service

Mahir İz Cad. No 32, 34662 Altunizade - Üsküdar
Tel +90 216 474 98 00 pbx Faks +90 216 474 97 95
facebook.com/RamadaIstanbulAsia
twitter.com/RamadaIstAsia
instagram.com/RamadaIstanbulAsia
www.ramadaistanbulasia.com

Ramada İstanbul Asia Oteli mülkiyet hakkı Uran Holding'e aittir.
İşletmesi Uran Turizm tarafından yapılmaktadır.

RAMADA®
İSTANBUL ASIA

Yapı Kredi'den çok özel seyahat ettiren kart adios Premium

adios Premium ile tüm seyahatlerinizde,
alışverişlerinizde ve sosyal yaşamınızda
ayrıcılığın keyfini çıkarırsınız.

 YapıKredi

yapikrediadios

 App Store

444 0 446 | adiospremium.com.tr
Yapı Kredi VIP Line

